

ONS ZUIDEN
PANORAMA

22 APRIL 1937 — No. 16

LOSSE NUMMERS 15 CENT

„MARLENE“





In de haven van Port au Prince. Zooals overal in de West-Indische havens worden de passagiersschepen omzwermd door de bootjes der inwoners, die ofwel iets trachten te verkoopen ofwel naar geldstukken duiken.

DE NEGERREPUBLIEK HAÏTI

Toen Columbus op 6
December 1492 het
eiland Haïti ontdek-

te, trof hij daar een bevolking aan, bestaande uit een mengeling van twee Indiaansche stammen, den stam der Cariben en dien der Aruaken.

Het was echter een mengeling van overwinnaars

Het eiland der bloedige veroveringen

Aanvankelijk trachtten de Spanjaarden zich uit de moeilijkheid te redden

door 't houden van slavenjachten op de Atlantische kusten van Midden-Amerika, waarbij zij duizenden Indianen als gevangenen met zich mee voerden. Toen het resultaat hiervan niet meer aan de

en overwonnenen, want de Cariben hadden in de voorafgegane jaren de Aruaken na een langdurigen krijg van hun grondgebied verdreven en 't mannelijke deel van den stam nagenoeg geheel gescalpeerd.

Haïti was het eiland der bloedige veroveringen geworden, maar met de komst der Spanjaarden begon dit lieve leven blijkbaar eerst voorgoed!

Toen Columbus in de nabijheid van Kaap Haïti de eerste Spaansche nederzetting stichtte, werd Haïti nog door ongeveer één miljoen Indianen bewoond. Hij noemde het La Espagnola, het kleine Spanje, welke naam spoedig daarop veranderd werd in Hispaniola.

Een tijdperk van gruwelijke gewelddaden brak hiermede voor het eiland aan.

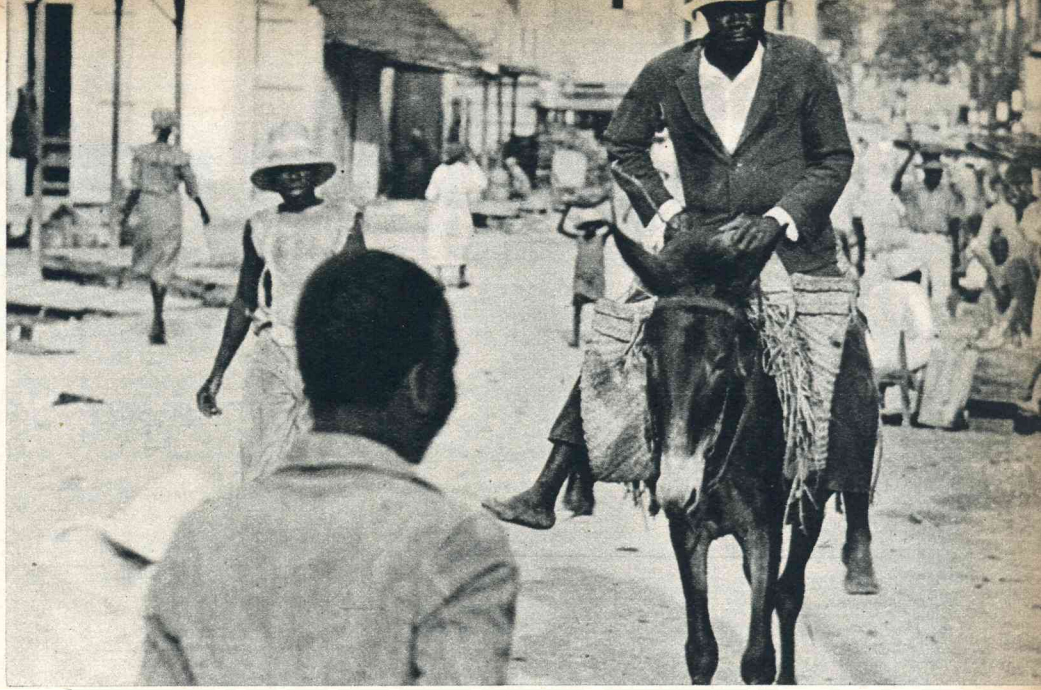
De Spanjaarden onderwierpen de Cariben in bloedige gevechten, zij moordden hen uit te vuur en te zwaard, dwongen hen tot slavenarbeid in de goudmijnen en op de plantages, mishandelden en knechtten hen, zoodat de Indianen in uiterste wanhoop in groepen de hand aan zichzelf sloegen, met het gevolg dat in 1532, veertig jaren nadat Columbus het eiland onder de Spaansche vlag had gebracht, er een nijpend tekort heerschte aan inlandsche arbeidskrachten, welk tekort zich des te scherper deed gevoelen, naarmate de plantages zich uitbreidden.

Een verkeersagent in Port au Prince, de grootste plaats der republiek en tevens een belangrijke haven. Rechts: Het standbeeld van Dessalines, den bevrijder der negers. Het standbeeld stelt hem niet historisch-getrouw voor; het is namelijk een willekeurig standbeeld, dat de republiek als gelegenheidskoopje in de wacht wist te slepen!





Een marktstutereeltje.



Een straattooneeltje uit Port au Prince. — De muilieren vormen het hoofdverkeersmiddel!

behoefden kon voldoen en men koste wat kost aan geschikte arbeidskrachten moest komen, gingen er in die jaren toe over negerslaven uit Afrika in te voeren: een maatregel, die voor de toekomst van Haïti en van West-Indië in 't algemeen van geweldige beteekenis zou worden.

Vanuit West-Indië toch hebben zich in de latere jaren de negers over tropisch Amerika verspreid; op de Antillen en de Bahama-eilanden vormen zij thans zelfs het overgrootste deel der bevolking!

De bewogen geschiedenis van het eiland Haïti in den loop der jaren op den voet te volgen zou te ver voeren en slechts een uiterst verwarden indruk achter laten. Reeds vroeg voegde zich bij de Spanjaarden een groot aantal Fransche kolonisten, die voornamelijk het Westelijk gedeelte in cultuur namen en zóó veel invloed wisten te verkrijgen, dat dit gedeelte in 1697 bij den vrede van Rijswijk door Spanje aan Frankrijk werd afgestaan. Tot op 't einde der achttiende eeuw beleefde het eiland een tijdperk van hoogen bloei.

Doch het geringe aantal blanke kolonisten in verhouding tot het grootte aantal negers en mulatten werd de ondergang van de kolonie.

In 1791 brak een opstand uit van negers en mulatten, die, heimelijk door de Franschen gesteund, weldra over 't geheele eiland woedde, waarbij nagenoeg alle blanken meedoogenloos werden vermoord. In 1795 kwam ook 't Oostelijke gedeelte bij den vrede van Bazel aan Frankrijk, waar de revolutie was uitgebroken, terwijl in 1794 de Nationale Conventie den

negers in de Fransche volksplantingen volkomen vrijheid en gelijke rechten met de blanken had geschonken.

Toen in 1802 de Franschen evenwel de slavernij trachtten te herstellen, brak opnieuw een algemeene opstand uit onder leiding van den neger Dessalines, die de Franschen van 't eiland verdreef en dit geheel onafhankelijk maakte. Dessalines hergaf 't eiland zijn ouden Indiaanschen naam Haïti, dat is: bergachtig land, verklaarde het in 1804 tot republiek, maar liet zich in December van ditzelfde jaar als Jacobus I tot keizer uitroepen.

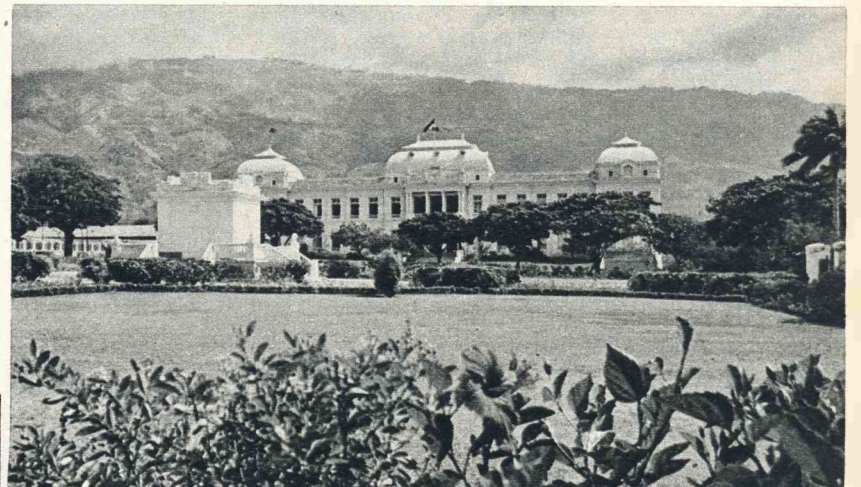
In October 1806 werd Dessalines tijdens een oproer vermoord; twee groote partijen stonden tegenover elkander, de mulatten in het Oosten, de negers in het Westen. Keer op keer slaagden de negers erin de mulatten te overwinnen en hun land onder 't bestuur van Haïti te brengen, totdat in 1844 San Domingo zich voogde van de republiek Haïti afscheidde en het eiland staatkundig in twee deelen gesplitst bleef.

Haïti ging nu 'n tijdperk van welvaart en betrekkelijke rust tegemoet. Het scheen dat de bodem van het eiland verzadigd was van het bloed. Wel bleef 't tusschen San Domingo en

Haïti nog dreigend grommen en vonden er geregeld kleine schermutselingen plaats, totdat in 1883 het lieve leven opnieuw aan den gang ging met burgeroorlogen, anarchie, den eenen opstand volgend op den anderen, zoodat de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, die zich op Haïti 'n belangen-sfeer geschapen hadden, zich in 1915 genoodzaakt zagen het eiland te bezetten.

De republiek Haïti kwam onder volledig protectoraat, met Amerikaansche contróle op de staatsfinanciën, een militairen gouverneur, Amerikaansche ingenieurs in de bedrijven, etc.

Doch de vrijheidsgeest, die sinds den oertijd over het eiland woei, dreef de negers opnieuw tot verbitterden tegenstand. Burgertwisten en verzet tegen het opgelegde gezag bleven woeden, zoodat de



Zoo rommelig als de straten van Port au Prince zijn, zo rustig en zuiver is de omgeving der regeeringsgebouwen, die in een prachtige parkaanleg gelegen zijn. Port au Prince telt 125.000 inwoners.



Vereenigde Staten in 1929 zich genoopt zagen tot het doen van concessies. In 1934 vertrok ook de Amerikaansche troepenmacht, die sinds 1925 op 't eiland aanwezig was.

De „Haïtisatie", het streven naar nationale autonomie, houdt allen gebonden: vrijheid en volkomen onafhankelijkheid is het nationale doel... en is die vrijheid eenmaal herkegen, dan begint wellicht de oude geschiedenis van voren af aan!

Het is 'n eiland van bloed: er is misschien nergens ter wereld zóó aanhoudend en zóó bloedig de heele geschiedenis door gestreden.

De Indianen verdrongen de beschaving van den onbekenden volksstam, die vóór hen het eiland bewoonde. Daarna kwamen de Spanjaarden, gevolgd door de Franschen, die op hun beurt voor de negers, dien zwarten import uit Afrika, moesten wijken.

Thans heeft de Engelsch-Amerikaansche cultuur de laatste teekenen der vroegere beschavingen verdrongen, al blijft het uiterlijk der steden van Haïti een haast komisch mengelmoe van negers, kleurlingen en blanken vertoonen. De hierbij geplaatste foto's brengen daarvan enkele typische staaltjes in beeld.

Het „regeeringskwartier" van Port au Prince.

AMOR BEHANDELT EEN OUDE VEETE

door Rial Peunyon

De jeugdige, veelbelovende staatsburger, die Bryan Johnson's koffertje droeg, haalde het half afgekloven stuk chocolade, waarop hij liep te zuigen uit zijn mond en wees met een verzaligde uitdrukking in zijn oogen en een kletterige hand naar een Fordje, dat voor een der huizen van Limerick stond.

„Dat is ie nou, dokter. . .”

„Wie?” vroeg Bryan.

„Die dokter Brand van Hongkong. Nou is ie bij Joseph Jones binnen geweest. Die leit plat te bed met kalkaren, die naar binnen bennen geslagen. Vroeger had uwe oom 'm, maar Brand heit 'm van hem afgetrosgeld. . .”

Het kleeft stuk zoetigheid verdween weer in den gretigen jongensmond en Bryan had moeite, om zijn lachen in te houden. Hij wierp een steelschen blik op den auto, die juist voor zijn oogen wegreed. Dokter Elias Brand van Hongkong was een man van ongeveer zestigjarige leeftijd, met grijze haren en een stuursch gezicht. De inwoners van Limerick beschouwden hem als een soort booswicht, wiens korte bezoeken maar ternauwernood geduld werden in het dorp.

Bryan wist er alles van. Tachtig jaar geleden, toen deze streken nog slechts uiterst dun bevolkt waren, had de eerste dokter Brand den eersten dokter Johnson met een pistoolschot naar het hiernamaais gezonden. Het was het gevolg geweest van een heftigen twist om een patiënt, waarbij de eene partij zich te buiten was gegaan aan grievende beleedigingen en de andere zich in blinde drift vergeten had.

Uit die ongelukkige geschiedenis was een „eeuwigdurende” vijandschap tusschen beide families ontstaan, mitsgaders 'n soort dorpsoorlog. Hongkong trok partij voor de Brands, terwijl de inwoners van Limerick de Johnsons aanhingen. Het was een voortdurend geharrewar, afgewisseld met heusche klop-partijen, waaraan een predikant eerst na een halve eeuw een eind had weten te maken. De stille verachting en de nijd waren aan weerszijden echter gebleven, hoewel zij zich nooit meer openlijk manifesteerden.

Dat was het, wat Bryan van de geschiedenis wist. Hij had haar gehoord van zijn moeder en veel vaker nog van zijn oom, die een menschenleeftijd lang de dokterspraktijk in Limerick had uitgeoefend. Hij en de tegenwoordige dokter Brand waren niet alleen uit traditie, doch ook om persoonlijke redenen verbitterde vijanden geweest — niet te controleeren dorpspraatjes, waarnaar een verstandig mensch niet eens zou hebben geluisterd, waren oorzaak geweest, dat de kloof tusschen hen nog dieper en breder was geworden.

Drie weken geleden had de dood een einde gemaakt aan die verklaarde vijandschap. Oom John was schielijk gestorven en Bryan aanvaardde heden zijn nalatenschap: een middelmatig goede praktijk en een aardige villa in Limerick. Hij stond absoluut onverschillig tegenover die oude veete. Morgen ging hij officieel kennismaken met dokter Brand en dan zou vanzelf wel blijken, welke positie hij tegenover hem in de toekomst in zou moeten nemen.

„Hier woonde ie, vóór ie dood was,” zei de jeugdige partijganger van de Johnsons, terwijl hij aan het eind van het dorp voor een villa bleef staan. „Ik moest altijd de viezigheid van het hek afwassen. Ik verdiende 'n halven dollar per week bij 'm, maar hij had me opslag beloofd. Nou heb ik het in 'n tijdje niet gedaan, want ik wist niet wie me betalen zou. 't Ziet er nog al uit, hè?”

„Afschuwelijk,” grinnikte Bryan. „Haal maar gauw een emmer water. Als je 't netjes doet, krijg je voortaan 'n héelen dollar in de week. . .”

De huishoudster ontving hem. Dr. Wilmot, die zijn oom tijdelijk vervangen had, was afwezig.

„Juist een uur geleden naar Indianapolis gereden, om medicamenten te halen,” zei mrs. Dorrington. „Er heerscht een kwade hoest onder de kinderen. Dit was een speedgeval, de dokter moest pilka hebben.”

„Voor 'n fleschje pilkadruppels heelemaal naar Indianapolis?” vroeg Bryan verbaasd. „Had hij die niet bij dokter Brand kunnen leenen?”

„Bij dokter Brand?” De oogen van de goede mrs. Dorrington gingen wijd open. „Die zou ze natuúrlijk niet gegeven hebben. Wat denkt u wel?”

Bryan wilde er niet op ingaan. Maar toen Wilmot tegen den avond terugkeerde, herhaalde hij zijn

vraag. „Had je Brand niet kunnen vragen je te helpen?”

Wilmot schudde het hoofd. „Ik zou ze niet gekregen hebben, m'n waarde. 't Is niet de eerste keer, dat ik hier vervang.”

„Wat zeg je?” vroeg Bryan verontwaardigd. „Is hij zóó haatdragend?”

„Met alle respect voor 'n doode: je oom was nog 'n beetje erger,” zei Wilmot laconiek. „Enfin, je zult het zelf wel merken. Neen, je hoeft niet te vreezen voor openlijke vijandschap, hoor. Brand zal je geen stroobreed in den weg leggen. Maar evenmin zal hij je willen kennen.”

„En ik was nog wel van plan, kennis met hem te gaan maken.”

„Probeer het,” grinnikte Wilmot. „Maar vergeet me niet te schrijven, hoe het afgeloopen is.”

Bryan, bevreesd zich het hoofd te stooten, besloot Brand een kaartje te zenden. Het kwam er precies mee uit, zooals Wilmot hem voorspeld had. Den anderen middag kreeg hij het teruggestuurd — prompt per keerende post. Verontwaardigd wierp hij het in de kachel.

„Dan maar oorlog,” zei hij boos. „Of gewapende vrede — zooals hij het noemen wil. . .” Dagenlang lief die beleediging hem bij.

In het dagelijksch leven viel intusschen niet veel van dien oorlog te bespeuren. Eigenlijk niets. Bryan zag z'n zuren collega maar zelden. Brand had slechts één patiënt in Limerick — den ouden Jones, wiens kalkaderen naar binnen geslagen waren, volgens het zeggen van het jongmensch, dat dagelijks bij Bryan in de weer was, om de vogelsporen van het hek te wasschen.

Dat er echter geen twijfel kon bestaan aan Brand's vijandige gezindheid werd, behalve door het teruggezonden kaartje, ook bewezen door een gebeurtenis, die Bryan eenige maanden later beleefde. Hij was dien middag naar Indianapolis geweest en toen hij terugkeerde, werd hij door mrs. Dorrington vol ongeduld opgewacht. „Of u direct bij Josuah Pinkton wilt komen, dokter. Ze zijn al driemaal om u geweest. Josuah heeft een bloedspuwung gehad. Ze zitten in razenden angst bij 'm thuis.”

Bryan werd boos. „Waarom hebben ze dokter Brand niet geroepen, als het hun ernstig voorkwam?”

„Dat hebben ze gedaan, maar hij zei dat hij geen patiënten van u behandelde.”

„Dat is wat moois!” voer Bryan verontwaardigd uit. „En als het nu eens een kwestie is van leven en dood?”

„Dokter Brand heeft hun gezegd, dat ze uw waarnemer op moesten bellen, dokter Wilmot,” zei de huishoudster nuchter.

Formeel had Bryan hier niets tegen in te brengen, Brand had het recht dat te doen. Maar hij vond de geschiedenis zóó weerzinwekkend, dat hij niet kon nalaten Wilmot erover te schrijven.

„Zoo je doet, zoo je ontmoet,” schreef deze terug. „Wijlen je oom is ermee begonnen, hulp te weigeren aan patiënten van Brand. Je kunt het hem dus niet zoo erg kwalijk nemen, hoewel ik zoo'n houding sterk veroordeel. . .”

„Zoo je doet, zoo je ontmoet,” zei Bryan kwaad. „Brand hoeft er niet op te rekenen, dat ik een ander standpunt zal innemen.”

Het was winter en er heerschte vrij veel griep. Bryan sjouwde door de hobbelige straten van Limerick met een naamlijst van zijn patiënten in de eene en een bos huissleutels in de andere hand. Hij had heele geslachten onder de wol gestopt. Gelukkig was het niet kwaadaardig, met een paar dagen bedrust was de geschiedenis weer achter den rug.

Toen de epidemie in Limerick vrijwel tot het verleden behoorde, verplaatste zij zich naar Hongkong en 'n paar andere dorpen. Er was op 'n avond een gemaskerd liefdadigheidsbal in Limerick ten behoeve van een vereeniging voor gezinsverpleging, waarvan Bryan zóoiets als beschermheer was.

Hij had toegezegd, het bal te zullen openen en toen hij dien avond zijn laatste herstellende patiënten had bezocht, moest hij zich haastig kleeden, om op tijd te komen. Juist was hij gereed, toen de telefoon rinkelde.

„Spreek ik met dokter Johnson?” vroeg een jongensachtige stem.

„Jawel,” antwoordde hij.

„Zoudt u” — het klonk plotseling heel aarzelend — „zoudt u een patiënt van dokter Brand willen behandelen?”

„Neen,” zei hij vlug. „Als dokter Brand uit is, zult u op hem moeten wachten, of anders zijn waarnemer in Indianapolis op moeten bellen.”

„Dokter Brand is ziek,” klonk het terug. „En het duurt minstens drie uren vóór zijn waarnemer er is. Ik vrees dat het nogal ernstig is. Blindedarm, of zóoiets. . .”

Bryan liet zich niet vermurwen. „Het spijt mij voor den patiënt, maar menschen van dokter Brand behandel ik zeer beslist niet. Belt u z'n waarnemer maar op.”

De stem aan den anderen kant scheen nog iets te willen zeggen, maar Bryan verbrak de verbinding. Hij had haast. Toen hij in de concertzaal kwam, op het bezit waarvan Limerick prat ging, stonden de vele genoodigden op hem te wachten. Hij opende het bal met de vrouw van den sheriff en een oogenblik later was het feest in vollen gang.

Bryan was niet van plan te blijven. Na den tweeden dans stond hij gereed, om heen te gaan. Maar eensklaps zag hij een slanke amazone binnentreden en aan zijn tafeltje neerstrijken. Zij droeg echte rijlaarzen met sporen, een rijbroek en een cowboyblouse. Het masker liet haar wangen, waarop een vuurrood blosje lag, onbedekt. Zij leek wat opgewonden en terwijl hij zoekend om zich heen keek, kruisten haar oogen, die donker waren en glansden met 'n tintelenden gloed, als toevallig die van Bryan. Zij bleven een oogenblik rusten op zijn ongemaskerd gelaat en hij onderging de vreemde gewaarwording, dat zij hem als het ware van binnen beschouwde.

De muziek zette in en Bryan stond vlug op. „Deze dans is voor mij, lieve cowboy.”

Het meisje aarzeld geen oogenblik. „Eén slechts,” zei ze met een zenuwachtig lachje. „Niemand weet dat ik hier ben. Ik moet terstond weer naar huis.”

Haar stem klonk beschaafd en miste het eigenaardig accent van de streek.

„Zóó vlug al? En u komt net binnen?”

Zij gaf hem geen antwoord. Licht als een pop zweefde zij in zijn armen door de zaal. Hij vóelde haar oogen en om aan hun betoovering te ontkomen, keek hij naar haar glanzende haar, dat een zwakken geur van sering verspreidde.

„Ik ken u niet,” zei hij eensklaps. „U is niet van Limerick.”

„Van heel ver hier vandaan,” hoorde hij haar ijle stem dicht bij zijn oor.

„Hoe heet het daar? En hoe heet u?”

„Dat is een geheim,” lachte het meisje.

„Flauw. Ik kom het immers toch te weten.”

„Nooit! Vraag alle menschen hier in de zaal en ze zullen u niet weten te zeggen, wie ik ben. Noch waar ik woon, of uithang.”

„Dat is geheimzinnig, jongedame. Gaat u werkelijk terstond naar huis?”

„Beslist! Waarom vraagt u dat? Wilt u me soms naar huis brengen?” Er klonk iets uitdagends in haar stem.

„Als u het mij toestaat,” zei Bryan onmiddellijk. Hij keek haar recht in de oogen en verbaasde zich opnieuw over den betoverenden blik ervan.

„Hm,” zei ze aarzelend. „Ik wil het wel toestaan. Maar op één voorwaarde.”

„En die is?” vroeg hij gretig.

„Dat u straks zult doen wat ik u vraag.”

Hij dacht terstond aan een valstrik. Doch van welken aard en tot welk doel begreep hij niet. De dans was uit en zij zonderden zich af van de woelige menigte.

„Wat moet ik daarop antwoorden?” lachte hij aarzelend. „U kunt wel iets vragen. . .”

Zij viel hem onmiddellijk in de rede. „Natuurlijk niets onbehoorlijks! En u kunt antwoorden wat u wilt. Ik heb u niet om uw geleide verzocht.”

Het klonk eenigszins scherp en tegelijk maakte

zij een beweging om heen te gaan. Bryan ging naast haar staan. „Ik heb er niet aan gedacht, dat u iets onbehoorlijks zou vragen,” zei hij haastig. „U hebt mijn belofte en ik breng u thuis. Mijn auto staat buiten.”

„Prachtig,” zei het meisje. „Ik zal order geven, dat ze mijn paard hier stallen tot morgen.”

Ze was weg en Bryan viel van de eene verbazing in de andere. Dat cowboycostuum was dus géén vermomming. Wie was zij en wat wilde zij van hem? Langzaam daalde hij de trap af en liep naar den uitgang. Het meisje kwam ook reeds aanloopen. Zij had haar masker afgedaan en Bryan zei tot zichzelf, dat zij een van de mooiste meisjes was, die hij ooit gezien had. Zij lachte omdat hij haar zoo stokstijf stond aan te staren.

„Zullen we gaan — ik heb inderdaad veel haast.”

„Onmiddellijk,” zei hij ijverig. „Waar moet ik u heenbrengen?”

„Altijd rechtuit, den kant op naar Indianapolis. Ik zal u wel waarschuwen, als we er zijn.”

„Heel goed,” lachte Bryan vroolijk. „Wilt u dan maar instappen?”

Dichtbij kwam Billy aanslenteren, het zakelijke jongmensch van het hek. Hij liep op een stuk chocolade te kluiven. Toen hij 't meisje zag, bleef hij staan, sloot één oog dicht en bleef haar opmerkzaam gadeslaan, terwijl zij instapte.

„Pss... dokter...”

Bryan keek om. Billy stak twee vingers in de hoogte, wees naar het meisje en toen op het stuk chocolade. „Twee stukken. Van haar gehad. Omdat 'k bij vrouw Perkins een masker voor haar gekocht

heb. Zij kwam van uw huis aanrijden. Op 'n paard. En ze draagt echte sporen...”

Billy knipte het andere oog toe en likte ijverig. Bryan lachte. Hij zag zoo gauw geen verband tusschen de dingen. Vlug stapte hij in en reed weg. En intusschen vroeg hij zich af, wat zij hem straks vragen zou en of zij zou weten wie hij was.

De auto naderde Hongkong, liet de dorpsstraat achter zich en kwam bij een kruispunt. „Nu hierheen,” wees het meisje linksaf. Zij hadden een half uur gereden en op alle vragen van Bryan had zij slechts korte verstrooide antwoorden gegeven. Zij was eensklaps veranderd — ernstig, en min of meer zenuwachtig geworden.

Bryan begreep er niets van. In de schemerige cabine zocht hij haar blik, doch zij verneede het hem aan te zien. Eensklaps ging er een lichte schok door haar heen. „Daar ben ik thuis,” wees ze naar een wit gepleisterd villaatje tusschen de kale boomen.

„Bent u dan toch uit deze streek?” vroeg Bryan, min of meer verrast.

„Neen, ik ben hier slechts tijdelijk. Vanmiddag aangekomen,” klonk het rustig. Haar zenuwachtigheid was eensklaps verdwenen. Bryan was niet bekend in dezen omtrek. Hij reed den auto tot voor het huis en hielp het meisje uitstappen. Zij zag wat bleek en haar gelaat stond ernstig. In haar glanzende oogen las hij moeilijk bedwongen onrust. De avond was koud en toen bij het uitstappen haar hand even in de zijne rustte, voelde hij hoe zij rilde.

„U moet gauw naar binnen gaan, anders vat u kou. Ik heb nog een belofte in te lossen, geloof ik.”

Hij zei het half in ernst, half schertsend.

„Wilt u even binnenkomen?” vroeg ze.

Bryan deed niets liever. Een oude huisknecht opende de deur. Het meisje ging hem voor naar een gezellige heerenkamer, met massa's boeken aan de wanden. Zij sloot de deur en Bryan keek haar vol verwachting aan.

„En nu,” begon zij eensklaps met een vreemden glimlach, „u hebt beloofd te zullen doen wat ik u zou verzoeken, dokter Johnson...”

„U kent me?” vroeg hij verbaasd.

Het meisje knikte. „Sinds een half uur. Ik heb u vanavond opgebeld en gevraagd, of u een patiënt van dokter Brand wilde behandelen.”

„U?” Hij fronste zijn wenkbrauwen. „Was daar zoo'n comédie voor noodig?”

„Misschien vergeet u, dat u het me geweigerd hebt,” antwoordde zij zenuwachtig. „Ik ben terstond naar uw huis gereden, om te probeeren u tot een andere beslissing over te halen. Toen hoorde ik, dat u naar het bal was. En omdat ik er lang niet zeker van was, dat u mee zou gaan, kleepte ik de geschiedenis zóó in.”

Bryan begon eensklaps te lachen. „U zult het misschien hardvochtig vinden, of zelfs onmenselijk dat ik weigerde, maar dokter Brand behandelt mijn patiënten op dezelfde manier. Er ligt een tachtig jaar oude veete aan de geschiedenis ten grondslag, begrijpt u? Natuurlijk zal ik den patiënt helpen, ik heb het u beloofd. Ik kan alléén hopen, dat ik geen ruzie krijg met Brand. Hij moet geen gemakkelijk heer zijn. Waar is de patiënt? Zei u niet iets van blindedarmontsteking?”

Hij verbaasde er zich over, dat zij nog zenuwachtiger werd dan eerst. „Dank u; het is mijn oom, die ziek ligt. Vanmiddag kreeg ik een telegram van den huisknecht. Ik woon in Indianapolis. Peter had beter gedaan, als hij een dokter getelegrafeerd had. Ik geloof... dat het heel ernstig is...”

Eensklaps viel Bryan haar aarzende houding op. Zij had nog iets op het hart, dat bespeurde hij duidelijk. Waarom kwam zij toch niet terstond met de geschiedenis voor den dag...?

„U hebt me nog meer te bekenen — waarom zegt u het niet ineens?” vroeg hij kribbig. Het meisje liep eensklaps naar een tusschendeur. Zij wierp deze open en in de kamer, waar Bryan stond, verspreidde zich een scherpe geur van lysol. Hij ging haar achterna en begreep hij alles. Hij stond in de operatiekamer van dokter Brand en op een luchtbed lag Elias Brand zelf. Hij was bewusteloos en zijn gelaat had een hoogroode kleur van de koorts...

„Ik vreesde dat u nooit, nooit te bewegen zou zijn geweest hem te helpen,” hoorde hij aan zijn oor. „Ik weet overal van — hij zou het u niet gedaan hebben, geloof ik. Maar misschien wilt u hem helpen terwille van mij. Hij is altijd goed voor me geweest...”

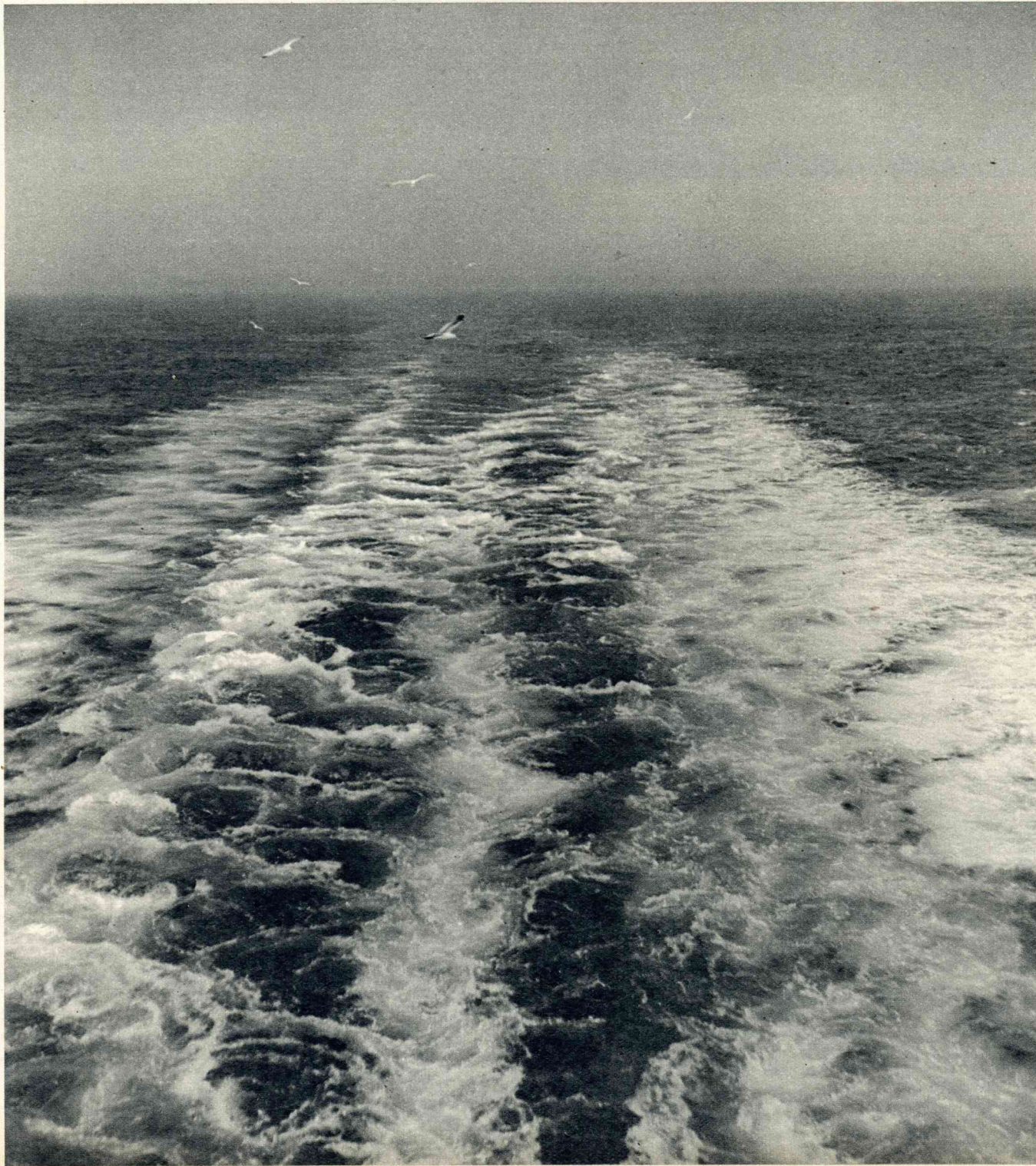
De ontroering joeg een vluchtigen blos naar de wangen van het meisje. Bryan keek van zijn gevelden vijand op. Alle aarzeling en wrok verdween, toen haar smeekende blik hem trof.

„Roep dien Peter maar,” zei hij half ernstig, half schertsend. „Ik zal er die oude veete even uitsnijden. Maar op één voorwaarde. Dat ik het honorarium zelf mag bepalen.”

Zij raakte even zijn hand aan en Bryan voelde het als een belofte. Toen trof hem een blik uit haar oogen, die hun ouden glans weer herkreten hadden.

„Dat mag je, Bryan Johnson,” zei ze blozend.

Zóó behandelde Amor die oude veete...





Blijde, frissche jongens zijn het, die hier onder toegewijde zorgen op zullen groeien tot flinke mensen in de maatschappij.

VONDELINGEN

☆
HOE ZIJ TE
HAVANNA
WORDEN
OPGEVOED



Er zijn romans gebouwd op het leven van te vondeling gelegde kinderen, en het feit, dat 'n moeder haar kind, waar zij geen voedsel voor heeft of waarmee zij, om welke reden dan ook, geen raad weet, aan zijn lot overlaat, is al een drama op zichzelf, oud als de eeuwen. Even oud gelukkig is het menselijk medelijden, het medevoelen met de smart der moeders, die, meest ongaarne, scheiden van haar kroost. Dat medelijden heeft gezocht naar remedie voor de kwaal en 't heeft die gevonden, eerst in persoonlijke ontferming,



*De kruis-
of draaideur,
waarin de moe-
der 't borelingske,
waarvoor zij niet
zorgen kan, neerlegt.*



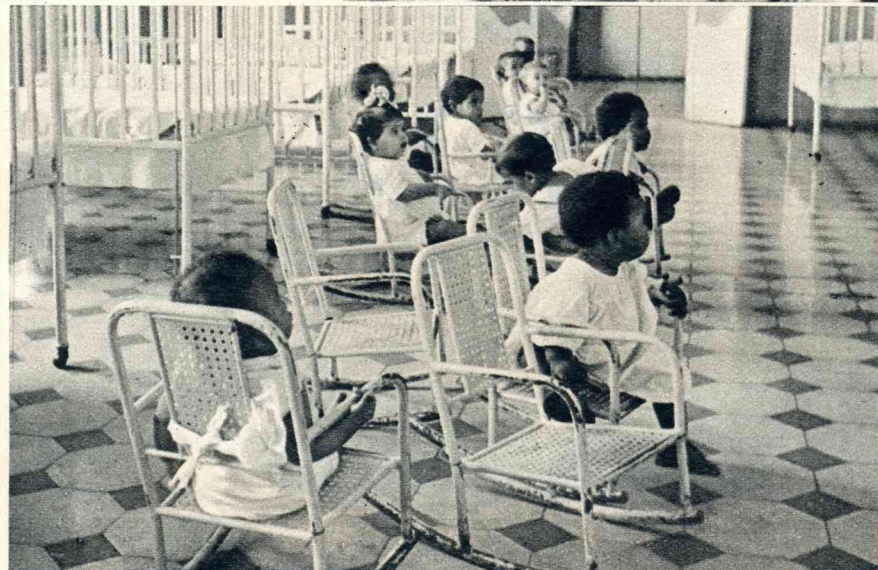
later in georganiseerd medelijden, in de vondelingentehuizen. Men kende deze blijkbaar reeds in de zesde eeuw, o. a. te Trier, terwijl ook in Milaan reeds omstreeks 787 een vondelingentehuis bekend was. Het voorbeeld werd sindsdien door vele steden gevolgd, en er is welhaast geen wereldstad, waar geen speciaal tehuis voor de ongelukkige, ver-

*De gevel van het fraaie
tehuis voor vondelingen te
Havanna (West-Indië).*

laten kindertjes te vinden is. De draaideur, of het draaikruis, door paus Innocentius III in 1198 ingevoerd, toen hij 't Ospedale di Santo Spirito stichtte, is sindsdien, vooral in de Romaansche landen, een bekende inrichting, die voor vele wanhopige moeders een zegen en een uitkomst werd. Het is, zooals men weten zal, een gemakkelijk om zijn as draaiende, halve cylinder, welke het mogelijk maakt, om kinderen er ongezien in neer te leggen aan den straatkant, en, door de deur weer een halven slag rond te draaien, ze over te geven aan de zorg van het tehuis, waar men zich over de vondelingetjes ontfermt.

Ook Havanna, 't Parijs van West-Indië, heeft zulk een inrichting, en het is misschien de grootste en best verzorgde ter wereld, want zij beslaat een heel huizenblok, met sportterreinen en allerlei hygiënische inrichtingen op grootschen

Onder: Vondelingen... en zij weten het, gelukkig, niet.



Op de binnenplaats der meisjesafdeeling: zooals men ziet zal er straks tooneel worden gespeeld op het in de open lucht opgestelde plankier.

voet geïnstalleerd. Daar worden de kinderen nog zonder formaliteit aangenomen, nadat ze in de draaideur zijn te vondeling gelegd. De kindertjes, waarvan de scheiding wie weet hoeveel tranen gekost heeft aan hun radeloze moeders, kunnen het nergens beter hebben dan hier. Vanaf den eersten dag wordt er aan hun lichamelijk en geestelijk welzijn de grootst mogelijke zorg liefdevol besteed. Naar gelang van hun aanleg leidt men de kleinen later in 't hun passend beroep op, en 't zijn vaak niet de slechtsten in de samenleving die voortgekomen zijn uit dit vriendelijk en up to date ingericht vondelingentehuis.

De grootere jongens op 't achter de prachtig ingerichte schoollokalen aangelegde sportveld. Een partijtje slagbal.



Een sierlijk Engelsch theekistje



f. 1.-

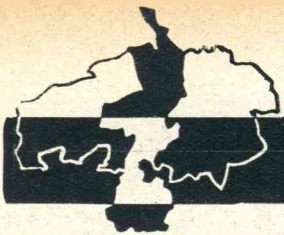
*gevuld met een
half pond
van de fijnste thee*

ANNO
1753

*De afbeelding zegt U reeds genoeg.
Toch is deze niets overdreven. Gevuld
met 2½ ons zeer fijne D.E. thee is
dit Oud-Engelsch theekistje een zeer
aantrekkelijk bezit voor slechts f 1.-.
Hoe fraai zal het op Uw theetafel
staan! (Er is geen enkele reclame op).
Alle goede kruidenierszaken hebben
het in voorraad.*



DOUWE EGBERTS THEE



VOORJAAR IN SITTARD

Een lente-symphonietje

Onze fotograaf zag naar de vroege lente uit en hij vond haar zoowaar in Sittard. Hij trof daar lente-mensen aan, jonge en oude. Het grootmoedertje, dat reeds vele lentes zag komen en gaan, nam haar haakwerkje mee naar buiten en zette zich vol ijver aan 't werk. Zoo profiteerde zij van arbeid en frissche lucht. In 't park schreden de wandelaars langs 't jonge, frissche groen. Een alleraardigst tafereeltje was dat van de waggelende eendjes, die zich vrijpostig naar de bank begaven, vol hoop op een lekkernijtje. Kleine broer, op een ander prentje, is druk aan het zand-scheppen. Echte lentekiekjes zijn, ten slotte, die der walsende mannen, niet in de balzaal, maar over 't gazon, en van de bloemenplukkende meisjes, die een boeketje garen voor moeder.



Grootmoeder wist het wel.
Zij profiteert, al hakend,
van de buitenlucht.

Links :
Bloempjes plukken.

Rechts :
Hij is druk met niets !



Langs het jonge groen.



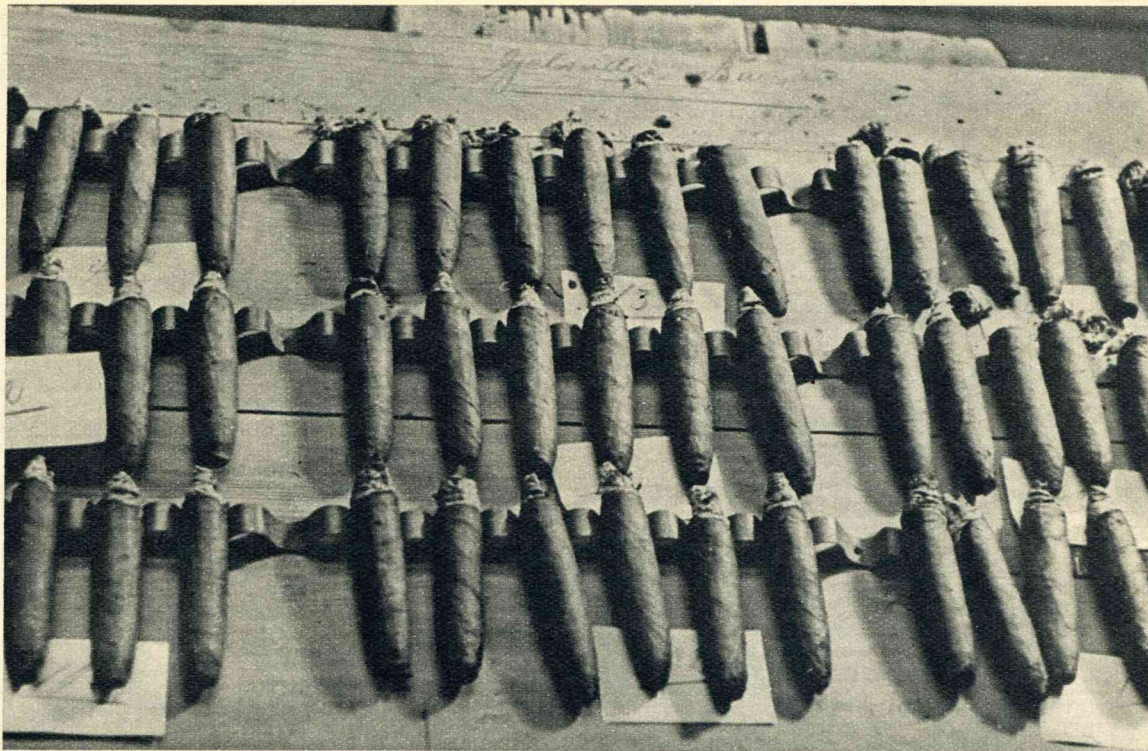
Walsende mannen, niet in de balzaal, maar over het groen.



Zou daar „wat te halen” zijn ?

SIGAREN ROOKEN ALS BEROEP

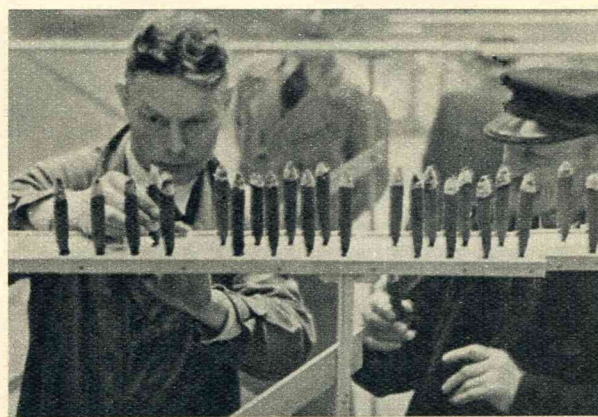
Dat iemand er zijn beroep van maakt sigaren te rooken, mag op het eerste gezicht 'n beetje onwaarschijnlijk klinken, toch zijn er twee tijdstippen van het jaar waarop een dergelijk eigenaardig beroep weelderig bloeit. Dat is in de lente- en de herfstmaanden, als de groote Amsterdamsche tabaks-makelaars zich gereed maken om hun geurige waar



In eindelooze rijen liggen de geproefde sigaren naast elkaar en bij elke groep ligt bovendien een briefje, dat nauwkeurig aangeeft tot welke sigarensoort deze of gene groep behoort. Bij nadere keuring worden de verschillende bevindingen zorgvuldig opgeschreven en aan de hand hiervan volgt dan de order of... blijft ze uit.

aan den man te brengen. Dan loopt het vol in de groote toonzalen, waar de kostbare waar aan allerlei smaak- en reukproeven wordt onderworpen. In een aparte zaal zit 't zg. rookcollege, bestaande uit twintig, dertig, soms vijftig mannen, die niets anders te doen hebben dan de eene sigaar na de andere te rooken. Natuurlijk behoeven ze de heele sigaar niet op te rooken, slechts enkele centimeters, want de asch mag niet van de sigaar afgeklopt worden. Heeft men de vereischte lengte „verascht”, dan wordt het aldus gekeurde product afgeleverd aan een beampte, die het op een specialen standaard steekt, waar het door de fabrikanten zoowel op kleur als op elasticiteit wordt onderzocht. Vallen deze beide eigenschappen mee, dan kan men er zeker van zijn dat er een aanzienlijke order wordt geplaatst, valt het tegen, dan wordt het product onvoorwaardelijk afgekeurd. De proefrookers hebben zich verder niet met die keuring te bemoeien. Zoodra zij met een soort klaar zijn, ligt er al een andere sigaar voor hen gereed om gedeeltelijk verrookt te worden. Onder een gemoe-delijk praatje wordt de vonk in het nieuwe product gezet en zoo gaat het verder, den heelen dag door, totdat er duizenden en duizenden sigaren op de vereischte lengte zijn verascht. Niet zelden treft men onder de rookers geroutineerde proe- vers aan die twee, drie sigaren tegelijkertijd rooken en aldus hoe langer hoe meer routine opdoen in het onderscheiden der kleuren en smaken van allerlei tabakssoorten. Zeker en vast een beroep dat om zijn eigenaardige zeldzaamheid 'n oogenblik de aandacht verdient.

Een zitting van het z.g. rookcollege. Onder een gezellig babbeltje wordt de eene sigaar na de andere geproefd, zoodat er op één zoo'n dag ettelijke duizenden sigaren den vuurdoop ondergaan.



De geproefde sigaar wordt uiterst zorgvuldig rechtop gezet, waarna de fabrikant komt en de asch van elke sigaar onderzoekt.

Om den goeden smaak te behouden, drinken de rookers nu en dan wat melk.





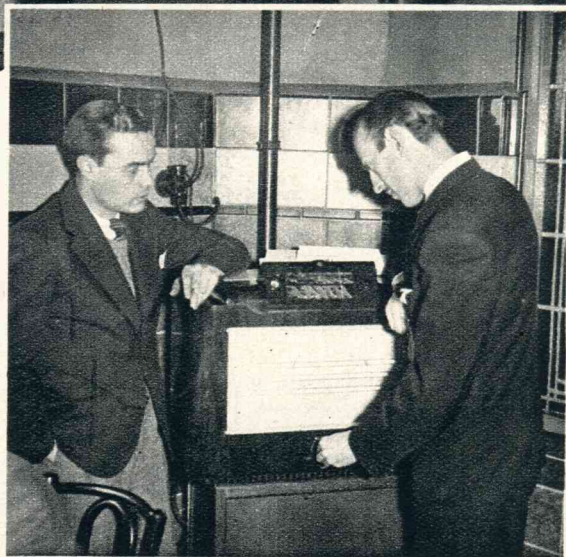
Pater van Hout geeft les.

Van huis en hof verjaagd

BIJ DE SPAANSCH E VLUCHTELINGEN



Een partijtje biljart is een aangename verpoozing.



Toch trachten zij met Spanje, zij 't dan per radio, contact te krijgen.

In het Katholieke Gezellenhuis te Eindhoven bezochten we de ongelukkige Spaansche vluchtelingen, die huis en hof moesten verlaten voor het wreede geweld, dat in het schoone Spanje nu reeds zoo lang aan den gang is. We hebben enkele kiekjes gemaakt van hen, waaruit onze lezers kunnen zien, dat ze 't hier gelukkig uitstekend hebben en zich best vermaken. Ook wordt de tijd nog nuttig besteed met lessen in de Nederlandsche taal, aardrijkskunde, enz. Op een der foto's zien we pater van Hout aan 't les geven vóór 't schoolbord. Aandachtig luisteren de Spanjaarden toe. Van fietsen en biljarten zijn zij voorts groote liefhebbers. Hun hart is dankbaar gestemd voor de gastvrijheid en goedheid, die zij van de Nederlanders mogen ondervinden.



Zeer gaarne mogen ze fietsen.

Aan den gezamenlijken maaltijd.



DE KEIZER VAN DE SAHARA



Een avontuurlijke tragi-comedie,
naar waarheid verhaald
door Curt Corrinth

Keizer Jacques I begint een veldtocht tegen Duitschland

Hevig verontwaardigd is de „keizer van de Sahara” als de Amerikaansche regeering hem er in 1914 aan herinnert dat de V. S. nog steeds neutraal zijn.

Weer stroomen hem bittere woorden van de lippen, even krachtig als de termen uit zijn voorbije, onstuimige jeugd:

„Nuchterlingen! Stokvisschen! Gortetellers! Sjacheraars!”

Maar de keizer krijgt het niet in zijn hoofd, af te zien van zijn krijgsplannen. Hij mobiliseert koortsachtig, heimelijk...

En op zekeren dag beleeft New York een sensatie, die het zich nog tientallen jaren herinneren zal!

Plotseling, fel, uitdagend, midden in het bruisen-
de verkeer, midden over de Vijfde Avenue...

Teromtomtom, teromtomtom, teromtomtom —
paukenslagen, tromgeroffel... en tetteretet, tette-
retet, tetteretet — schetterende, pittige kopermu-
ziek — en gebrul en gewoel, hoera-geroep en ge-
schater... bijna zouden de wolkenkrabbers
bevend hun hoogverheven hoofden neerbuigen...

Hebben de Vereenigde Staten plotseling gemobi-
liseerd? Of zijn de Duitschers geland?... Is er
revolutie uitgebroken? 't Gaat maar door: terom-
tomtom, teromtomtom — tetteretet, tetteretet...

En reeds komt de optocht, lawaaierend, razend,
roffellend, schetterend in het gezichtsveld:

Voorop een glanzend wit paard,
en op dat paard een man, stijf
van 't goud, met een breed orde-
lint, met een ouderwetschen en
toch eerbiedwaardig uitzien-
den hoed op het trotsgeheven hoofd;
achter hem wappert, door een
reusachtigen neger gedragen, een
blinkende standaard — wit veld
met drie gouden bijen; dan komt
het muziekkorps met een sterke be-
zetting der trommels; en dan...
en dan... een leger, anders kan
men het niet noemen: minstens
een paar honderd man in uniform,
zwaaiend met allerlei wapens...
Zij marcheeren, zij zingen, zin-
gen... den tekst van dat wilde
lied kan men niet goed verstaan; wie
scherpe ooren heeft, onderscheidt
alleen de woorden:

„Het moge galmen voor en na:

Heil, keizer van de Sahara!”

Dus een keizer, een echte keizer!

De stoet wordt vergezeld door menigten omroepers
met geweldige stemmen en aanplakkers, die aan de
huizen, waar men langs komt, heftige plak-
katen achterlaten, met een wapen gesierd: een ploegende
landman tusschen twee leeuwen met flitsende
tongen:

„Aan het Amerikaansche volk!

Burgers en kinderen van dit land,
ik roep u op tot een oorlog van wrake tegen den
vredeverstoorder Duitschland! Schaart u om
mijn banier; ik zal u aanvoeren in den rechtvaar-
digen krijg, die ten doel heeft, ook mij mijn rijk

*Monseigneur J. Lebandy
ou
Sa Majesté l'Empereur
du Sahara
à l'hôtel
Santa Catalina.
et d'aguer ses
meilleurs complimens
Lebandy*

De handteekening van Jacques Lebandy als „keizer van de Sahara”,
geschreven tijdens zijn verblijf te Las Palmas.

terug te veroveren, dat mij ontstolen is door
trouweloosheid, verraad en inbreuk op het vol-
kenrecht!

Volgt mij! Overwinning of dood!

Jacques I

Keizer van de Sahara.

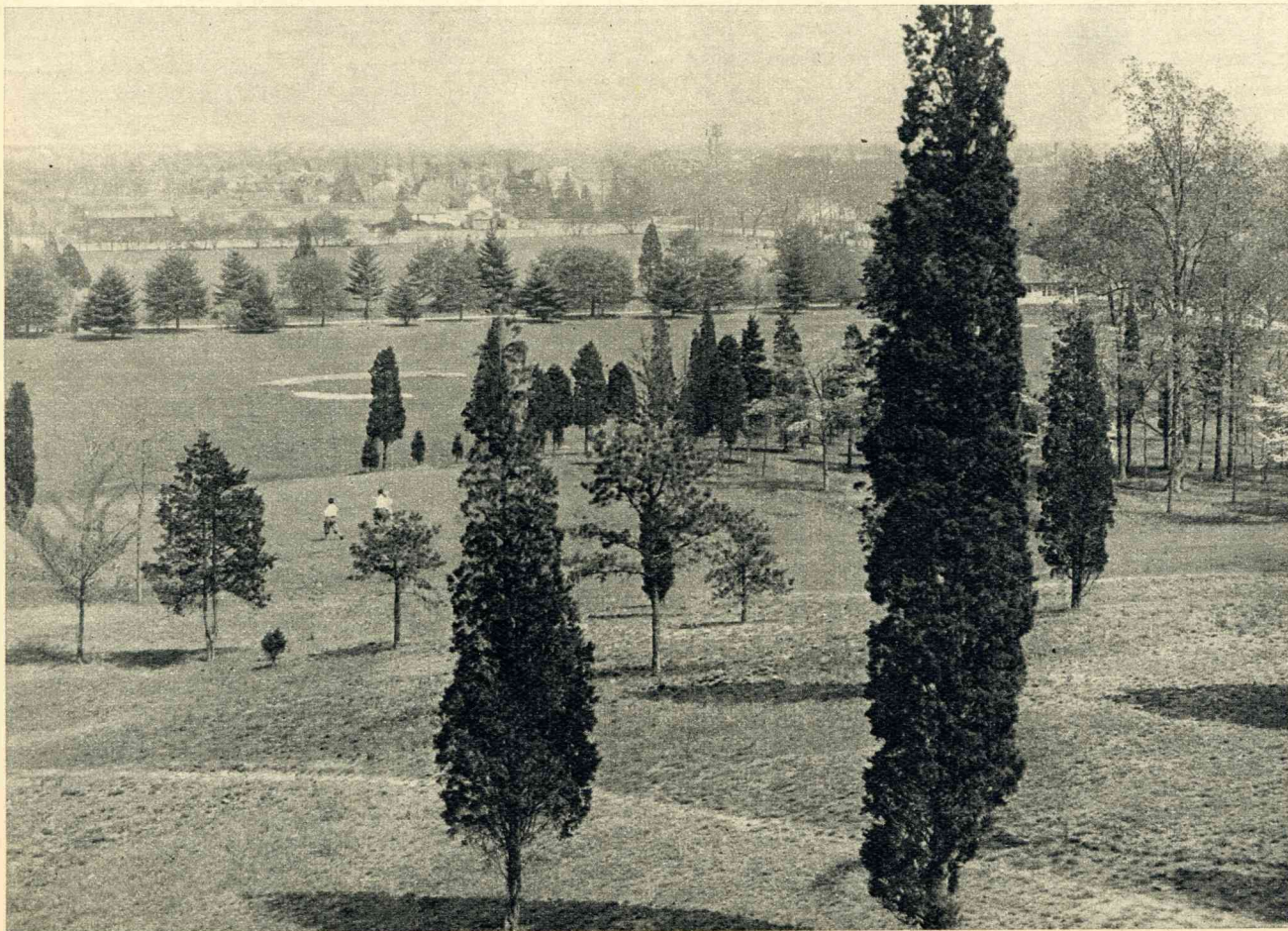
(Gegeven in het keizerlijk paleis Troja, 11 Decem-
ber 1914.)

De keizerlijke veldtocht eindigt met een arrestatie!

Zoo gaat het verder, de Vijfde Avenue af, met
paardengetrappel, paukengedreun, kopergeschet-
ter, gezang en gebrul en geplak. Heel het verkeer
raakt in den knoop, en de bedaarde burger gaat met
de hand langs zijn voorhoofd, in twijfel, of hij nog in
het nuchter-democratische Amerika
woont, of in het sprookjesland Sahara,
als onderdaan van een fantastischen
keizer... Het tumult is ontzaglijk
in de lange breede straat, en groeit
steeds aan, doordat van alle kanten
mensen toestroomden...

En dan is 't plotseling uit met die
dolle vertooning. Een onwrikbaar gelid
politie-agenten treedt den stoet in den
weg, de beampten trekken hun gum-
mistokken en dringen tegen het leger
van den woestijnkeizer in. Tegelijkertijd
gaat de brandweer aan het werk, heele
watervallen komen op de menigte
neer... En reeds is het leger op de
vlucht geslagen... en Zijne Majesteit
Jacques I, keizer der Sahara, is van
zijn witte paard gehaald, en in 't begin
van zijn veldtocht tegen het Deutsche
rijk is hij, ondanks wild protest en de
krachtigste dreigementen... gear-
resteerd...

Zoo is het meteen uit met den
Saharaschen oorlog, hoewel Jacques I
dien met alle zorg heeft voorbereid;
hoewel hij bijvoorbeeld honderden
straatslijpers, landloopers en werklozen
in dienst heeft genomen, en in prachtige
uniformen gestoken, om aldus 'n kern te
vormen voor zijn leger, en door grootsch
vertoon heel het volk der Vereenigde
Staten te bezielen tot deelname aan zijn



Long Island bij New York, waar de
verbannen „keizer” een prachtig slot
bouwde, dat hij Troja noemde.

oorlog... en dit is het ontstellende resultaat:

Een koud-water-geneesinrichting... Wee u, gij wereld, gij twintigste eeuw, die uw grooten zoon, den laatsten dolenden ridder, den nieuwen Napoleon, den romantischen keizer, zoo wreed miskent en mishandelt! Waarom laat gij ons niet vaker zoo schateren, als om dien prachtigen keizer van de Sahara?

Laatste groet

De dolzinnigste tragi-comedie van onze eeuw, die toch al niet te rijk is aan humor, stormt haar einde tegemoet.

En het is een bitter einde... Jacques Lebaudy verblijft in het sanatorium. Hij is volstrekt niet ongeheelziek krankzinnig, durft zijn dokter vol te houden. Hij is een zonderling, meer niet. En zijn taaie energie wil nog steeds dien keizerlijken droom niet loslaten, dien hij in zichzelf heeft opgewekt en dien hij al ruim tien jaren lang koppig heeft verdedigd. Door de kracht van zijn fantasie en zijn miljoenen heeft hij om zoo te zeggen een rijk en een kroon uit den grond weten te stampen — maar is het verboden, méér fantasie te bezitten dan zijn tijdgenooten, en met eigen miljoenen te betalen voor een sprookjesachtig droompaleis?

Zóó dienen wij nu, achteraf, het leven en de daden van Jacques Lebaudy te bezien en te waardeeren — en dankbaar mogen we ons herinneren, hoeveel leut en hoeveel lach die keizer van de Sahara in de wereld gebracht heeft!

Het einde

Weer hoort men vijf jaar lang niets van den keizer. Hij regeert nog steeds, maar zijn omgeving verstaat de kunst, zijn regeeringsverklaringen en aanschrijvingen achter te houden, ze niet meer de wijde wereld in te brengen. Wat buitendien nog de ervaringen van Jacques I geweest zijn, weten wij niet. Wij kunnen daaromtrent slechts af-



Tijdens zijn verblijf in Afrika en ook later, tijdens zijn ballingschap op Long Island, richtte Jacques Lebaudy een „legermacht” op. De Fransche schermleeraar Laberdesque had het twijfelachtige voorrecht tot commandant en instructeur der troepen van den „keizer van de Sahara” te worden aangesteld.

gaan op de verklaringen der „keizerin” — zij beweert, dat hij haar de laatste jaren zeer ruw bejegende en als een slavin behandelde; en toch wijdde zij in alle trouw haar zorgen aan hem. Dag en nacht bevond zij zich in levensgevaar, dat voortdurend steeg... en eindelijk, toen zij opnieuw woest werd aangevallen, kon zij zich op geen andere manier meer helpen, zich niet anders meer redden...

Ja...

Wat begonnen was als een klucht, eindigde als een bloedig drama. Zekeren nacht knalde er in het sanatorium, dat Jacques Lebaudy herbergde, een revolverschot — en toen de bewakers en geneesheeren toesnelden, was het al te laat...

Op den vloer van zijn kamer lag Jacques Lebaudy den laatsten adem van zijn fantastisch leven uit te blazen. „Keizerin Marguerite” had „Jacques I, keizer van de Sahara” doodgeschoten... volgens haar verklaring in noodweer.

Dit geschiedde nu achttien jaar geleden, in den zomer van het jaar 1919.

Een saterspel besluit

het drama

Klassieke drama's plegen besloten te worden met een saterspel... en wie kan ontkennen, dat het leven van den keizer der Sahara een klassiek drama geweest is, met dat boeiende vlechtwerk van dwaasheid en fantasie, met diepe tragiek aan het slot?

Welnu:

Op het drama volgt een strafzaak tegen Marguerite Pelletière. De rechters spreken haar beleeft aan als „madame Lebaudy”, maar de beklagde protesteert stug en trots:

„Pardon — de weduwe van den keizer der Sahara!”

In ieder geval, de weduwe wordt vrijgesproken... Zij heeft bezworen, dat zij uit noodweer heeft gehandeld, en het wordt geloofd.

Maar ook nu valt het gordijn nog niet neer!

Onmiddellijk na het proces maakt de gewezen keizerin namelijk een civiele zaak aanhangig:

Jacques Lebaudy is gestorven zonder een testament na te laten. Zijn bloedverwanten maken aanspraak op zijn erfenis of een gedeelte daarvan. Er zijn nog steeds eenige miljoenen, en grootsche bezittingen in Amerika en in Frankrijk. Marguerite vindt, dat alles aan haar en haar dochter toekomt. En dat vinden de Amerikaansche rechters ook. In Frankrijk luidt de uitspraak minder gunstig voor haar...

„Jeanne, prinses van Troja” was zeventien jaar, toen de processen afliepen in 1922. Nog in hetzelfde jaar trouwde zij met een detective, een zekeren Roger Sudreau; en haar moeder, de „keizerin”, volgde het voorbeeld der dochter, en dat op een verbluffende manier:

denzelfden dag, dat haar dochter trouwde, trad zij in het huwelijk met... den vader van haar schoonzoon, zoodat zij de schoonmoeder van haar dochter en de stiefmoeder van haar schoonzoon werd!

Jeanne werd mondig en kwam in het bezit van haar erfdeel. In 1930 heeft zij zich laten scheiden en haar meisjesnaam weer aangenomen:

Prinses van Troja...

Die titel leeft nog voort. Nog waast er de herinnering in aan den romantischen levensloop van een zoon der twintigste eeuw, die onzen ouders stof tot lachen heeft gegeven gelijk niemand vóór of na hem, de herinnering aan den keizer van de Sahara.

Dat is het heele geheim



Vanaf 19.- tot 60.- Gld.

Echte leuke opnamen uit het kinderleven maken, is aan de Voigtlander-Brillant best toevertrouwd. Dank zij het heldere, groote zoekerbeeld kan men het kleine volkje immers nauwkeurig in de gaten houden. En dan... tik, wéér een schattige foto. Geen onscherpe beelden, want Voigtlander-optiek bezit bijzonder groote diepte-scherpte. De Brilliant is een juweeltje van camerabouw!

Prospecti voor camera's en films op aanvraag gratis bij den Imp. v. Nederland, Fa. J. P. Vos, Nw. Haven 94, R'dam, Telef. 15000

1000 Gld.

aan prijzen

waaronder vele prachtige Camera's. Vraag bij Uw fotohandelaar om de Voigtlander-Puzzle. Gratis verkrijgbaar.



Met deze film doet U werkelijk wonderen. ILLUSTRATE de film voor daglicht BESSAPAN voor dag- en kunstlicht

Voigtlander Brilliant met de wereldberoemde Voigtlander-optiek!

R-335-G



Doe dat Scheermes weg!

Hier is Trannosan

om Likdoorns pijnloos en gevaarloos te verwijderen

Garantie: Uw geld terug, als Trannosan niet helpt. Garantiebewijs in elk doosje.

Gratis: Bij elk doosje een Bruisend Trannosan Voetbad. Eevat 14 minerale badzouten, koolzuur en zuurstof. Versterkt spieren en pezen en verfrist de voeten.



Spot niet met Uw leven, snijd niet roekeloos aan Uw likdoorns. De zoon van den vorigen president van de Ver. Staten, de jonge Hoover, is aan bloedvergiftiging gestorven na het snijden aan zijn likdoorn met 'n scheermes.

Hier is de Veilige, Ongevaarlijke methode: Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy van Prof. Dr. Polland.

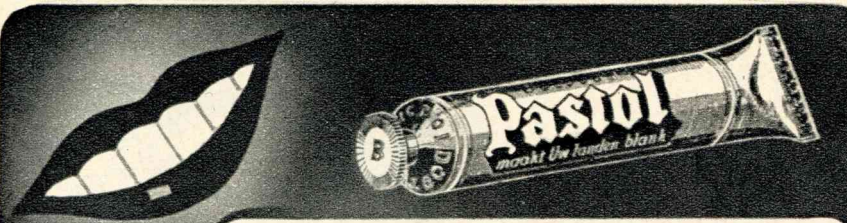
Doe dat op Uw likdoorn. De pijn houdt direct op, als bij tooverslag door de fluweelzachte Trannosan Remedy.

Na 2 dagen is de likdoorn los van de gezonde huid en kunt U hem met 2 vingers verwijderen, voorgoed. Laat U niet langer martelen, koop Trannosan Remedy direct.

Koop nog heden een doosje Trannosan Remedy bij Uw Apotheek of Drogist met Gratis Voetbad à 48 cts.

Trannosan Company - Rotterdam - Londen - Parijs - Brussel

Trannosan helpt snel en wel



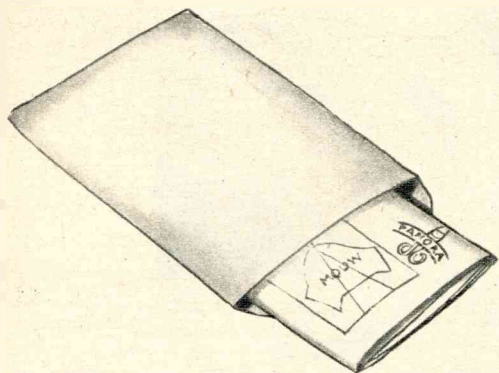
Behandel Uw gebit vooral „met zachtheid“ . . . daar bereikt U méér mee, dan met alle harde, scherpe tandmiddelen, die het glazuur krassen. Pastol lost zonder krassen het tandsteen op en maakt zoo Uw tanden prachtig . . . dubbel-blank!

NEDERLANDSCH FABRIKAAT



Een lapje zijde . . .

een model uit „Zomerpracht“ . . .



een knippatroon à 35 cent . . .

dan nog een paar uurtjes arbeid en U kunt met een gerust hart de Pinkster tegemoet treden. Wat gemakkelijk en goedkoop! Want waar ter wereld vindt U een modeboek met 335 modellen voor 60 cent? Waar ook kunt U zulke handige knippatronen kopen voor 20, 35 of 50 cent? Nergens, dan alleen bij „Panora“!

Bent U nog niet in 't bezit van „Zomerpracht“? Bestelt het dan onmiddellijk. Een lapje stof kunt U altijd kopen, maar „Zomerpracht“ niet. Dat is straks uitverkocht en het zou U en ons spijten als wij U moesten teleurstellen.

Patronenkantoor Panora

Nassauplein 1 • Haarlem

„ZOMERPRACHT 1937“ bevat: 335 modellen, waaronder 125 voor kinderen, 20 modellen van jachts en kraagjes en een handleiding „Van patroon tot japon“. Te zamen 64 pag. in fraai omslag. Prijs 60 ct. Knippatronen 20, 35 en 50 ct. Leverbaar binnen 24 uur.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (tot een waarde van 6 cent).

DE GROOTE GOKKER

Zijn vermogen is al een eind over de honderd miljoen gulden . . . hij heet Nicolaas Zographos, hij wordt aan de Riviera steeds bekend als de eenige aartsgokker, wien het altijd meeloopt. Duizenden en duizenden zijn er in de speelzalen geruïneerd, enkelen hebben er een handje geld verdiend



gezantschap, dat de belangen der geallieerden te Athene moest bepleiten. Eén der leden, de gokker Elie Helio, besloot de reis naar zijn vaderland te gebruiken om een speel-syndicaat te stichten. Hij zag wel iets in Zographos, en nam hem tot compagnon. In twee maanden tijds wisten de twee hun

— maar, zeggen menschen die het weten kunnen, wil men het aantal beroepsdobbelaars optellen, die een succes hebben gehad, eenigszins in de buurt komend van het succes van dezen man, dan kan men gerust één hand in zijn zak houden: aan vijf vingers heeft men méér dan genoeg.

De man is vooral in de jaren 1926-1929 befaamd geworden: toen was hij de eenige van een twaalfstal lieden, dat zich waagde aan den grooten speeltafelstrijd, wiens krachten tegen al die spanning en uitputting bestand bleken. Zijn compagnon in het zoogenaamde Grieksche syndicaat, Enzo Vagliano, zweefde na den strijd op het randje van krankzinnigheid, en stierf een paar maanden later in een gesticht. Twee van hun tegenstanders, leden van het zoogenaamde Italiaansche syndicaat, vielen aan de speeltafels dood neer, door de opwindende van het spel om ontzaglijke inzetten. Drie anderen pleegden zelfmoord, toen hun „syndicaat“ in den grond was geboord.

Zographos bleef altijd koel, keek alsof 't hem niet aanging, onverschillig of het keeren van een kaart hem groot verlies of groote winst bracht. Hij wierp een tegenstander, die een weddenschap van honderdduizend francs gewonnen had, over de tafel een pakje bankpapier toe met dezelfde gevoelloosheid, die hij aan den dag legde, als hij een gelijk bedrag won van een groentje.

Er hebben wel meer van die stilzwijgende, standbeeldachtige heeren aan de groene tafels van de Riviera gezeten, maar geen hunner kon het, wat sphynxachtige eigenschappen betreft, ook maar in de verste verte halen bij Nicolaas Zographos. Waarschijnlijk heeft hij dit record grootendeels hieraan te danken, dat hij reeds op jeugdigen leeftijd groote handigheid in het kaartspel verwierf. Verder zal groote invloed toegeschreven moeten worden aan het lichtig gemak, waarmee sommige rijkelui kinderen met geld kunnen omspringen.

Zijn vader, een rijke Thessalische grondbezitter, die te Athene woonde, voedde Nicolaas en zijn negen broers en zusters in weelde op. De jongeman ging te München studeren, werd ingenieur, en won met zijn diploma de reputatie, dat hij zijn studievrienden geregeld het geld uit de zakken wist te spelen. Te München deed hij ook een aantal tuberculose-bacillen op, die hem dwongen, te Davos genezing te zoeken.

Daar placht de jonge Griek zijn leegentijd en dien van zijn mede-verpleegden te verdrijven met kaartspelen, waarbij hij bijna steeds won. In 1916, na een tweejarig verblijf in het sanatorium, werd hij als genezen ontslagen. Hij was toen negentien jaar oud, en te zwak voor den militairen dienst, dus werd hij hospitaal-soldaat te Parijs.

Een jaar later keerde Zographos naar Griekenland terug, met een Fransch

klein fortuintje op te voeren tot vierhonderdduizend gulden. Een jaar later trouwde Zographos met de nicht van zijn compagnon.

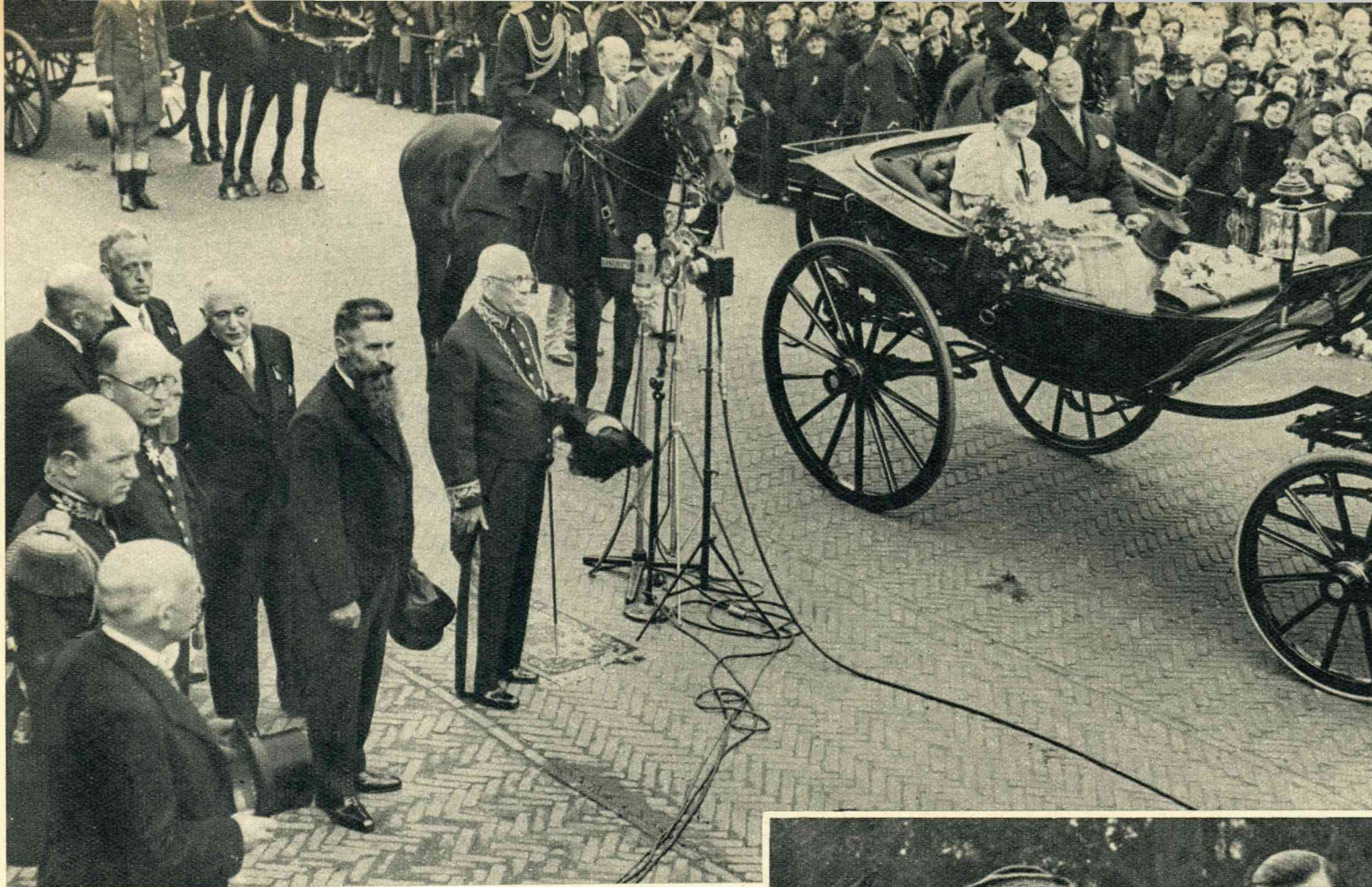
Zij was door dezelfde neiging tot geldverdiene beziel als haar man, en bracht hem er toe, in 1929 naar Cannes te gaan. Zographos kon zich niet zoo bijster roeren — hij had maar weinig kapitaal — maar zijn eerste operaties trokken toch reeds de aandacht van Vagliano, leider van het Grieksche syndicaat, de ster onder de zijnen. Hij had tegenover zich de leden van het Italiaansche syndicaat, van wie de meesten met Vagliano op één peil stonden. De strijd begon — iedere partij trachtte, de bank van de andere te doen springen: de strijd begon met schermutselingen, maar al aanstonds straalde door, dat het een strijd op leven en dood zou worden. Vagliano zag in, dat het broodnoodig was, zijn syndicaat te versterken met een ervaren kaartspeler. Hij bleef Zographos een paar maanden waarnemen, en was er toen van overtuigd, dat de jonge Griek het noodige talent en de noodige voorzichtigheid bezat.

Er is wel eens beweerd, dat Zographos, gelijk menig ander gokker, werkte volgens een „systeem“, dat bij het baccarat zeker winst moet opleveren, zij het op den duur, en gewoonlijk maar matig. Hoe dit zij, Vagliano vertrouwde de leiding van het Grieksche syndicaat aan Zographos toe. Zes avonden later had het syndicaat bijna anderhalf miljoen gulden verdiend. Erg hoog mag men dat bedrag echter niet noemen, want elk der beide partijen bezat 'n „krijgskas“ van twintig miljoen. En de medaille had een keerzij: er was een avond, kort na het aanmonteren van den nieuwen reeruit, dat deze eenendriekwart miljoen verspeelde. Maar zelfs in de hachelijkste oogenblikken hield Zographos zijn gezicht strak.

Uit dien „titanenstrijd“ kwam het Grieksche syndicaat in 1929 als overwinnaar te voorschijn, met een batig saldo van zesentwintig miljoen. Vagliano, lichamelijk en geestelijk op, deed de zaak aan Zographos over. De crisis kwam, en er vielen spelers af, maar Zographos had zijn geld zoo gelukkig belegd, dat hij staande bleef.

In 1933 trok de gokkerskoning zich uit den actieven dienst terug. Hij stelde een Franschman, een zekeren Lachman, tot leider aan van de neefjes en nichtjes, die in de speel-salons voor Zographos werkten.

De oppergokker woont zelf, met zijn vrouw, op een weelderig jacht, de Rion, dat bij Cannes gemeerd ligt. Hij verschijnt zoo weinig mogelijk in 't publiek, maar besteedt veel tijd aan het golf-spel. Zijn vrienden geeft hij soms den raad: „Wed nooit op paarden, roulette of dobbelsteenen.“ De eenige manier om te gokken, zegt hij, is het eenvoudige, eerlijke werk met de kaarten, en speciaal baccarat.



Het prinselijk paar neemt een zanghulde in ontvangst van de schoolkinderen te Soest. Links de burgemeester van Soest, die helaas na het uitspreken van zijn welkomstrede onwel geworden is, alsmede enkele leden van het comité en de kamerheeren der Kon. Hoogheden baron Baud en jhr. Roëll.

Ingehaald door enthousiaste scharen inwoners van Baarn, Soest en omgevende dorpen, heeft het prinselijk paar aldaar zijn intrede gedaan. Op deze foto ziet men Baarns burgemeester, jhr. van Reenen, een der notabelen aan het prinselijk paar voorstellen.

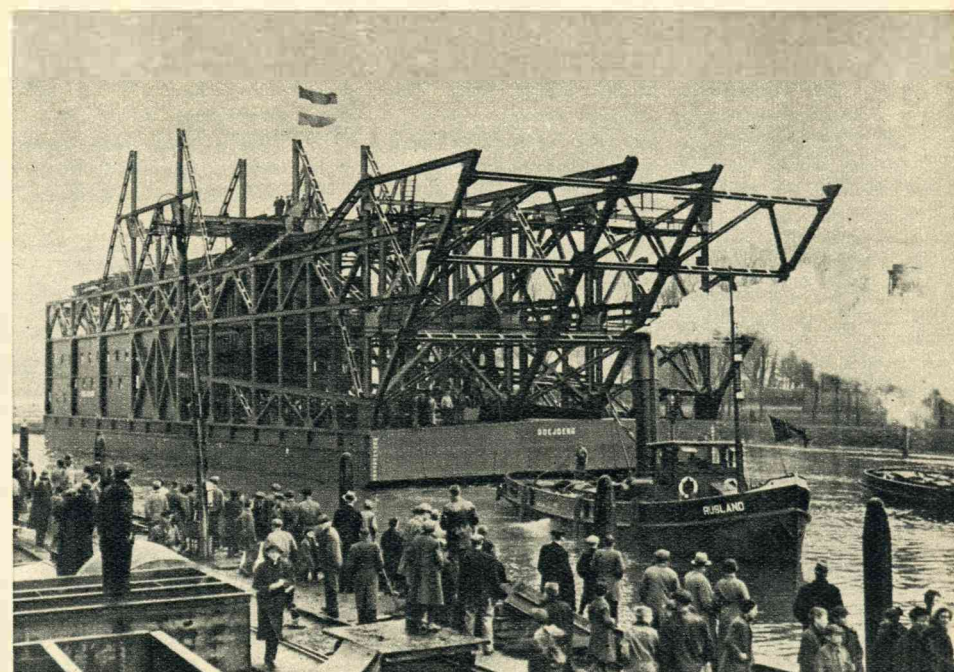
UIT EIGEN ☆ LAND ☆



Op de groote hondententoonstelling in het R.A.I.-gebouw te Amsterdam was dit prachtexemplaar van een Schotschen setter te bewonderen.



Deze Sumojeed is tot kampioen in zijn soort uitgeroepen.



Zaterdag is te Kinderdijk de „Doejoeng” te water gelaten. Het is te hopen dat deze „grootste tinbaggermolen ter wereld” ’n voorspoediger reis heeft naar de Indische wateren dan zijn voorganger „Kantoeng”, die, zooals men zich herinneren zal, nauwelijks onderweg zijnde vergaan is.



Het Belgische raadhuis en de Belgische kerk. De spits stelt de kroon van keizer Karel V voor.



Het voorwiel van den auto staat in België.

WAAR DE GRENZEN ZIJN DOOREENGESTRENGELD

Vroeger maakten de dorpen Baarle-Nassau en Baarle-Hertog één geheel uit.

In welken tijd precies de scheiding (waarschijnlijk gevolg van verdeling der familiegoederen) plaats had, is niet bekend, doch sinds 1870 zijn beide gemeenten positief op haar zelf, althans in theorie.



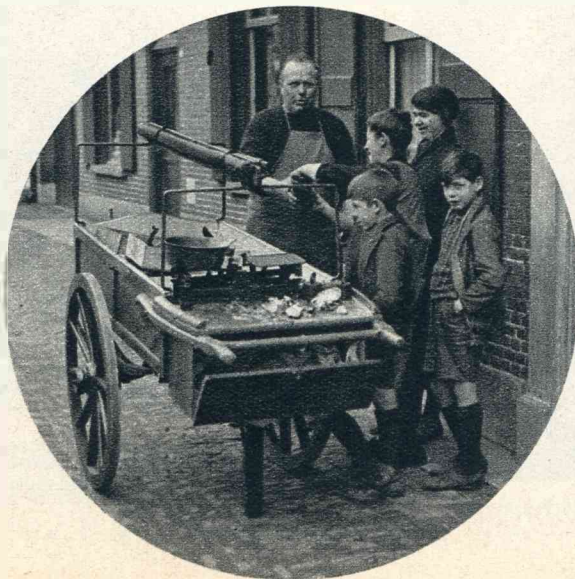
TYPISCHE TOESTANDEN IN BAARLE-NASSAU EN BAARLE-HERTOG



In werkelijkheid is die scheiding dikwijls moeilijk vast te stellen. De grenslijn loopt bijvoorbeeld in 't midden over de lengte van een straat, ja, een enkelen keer zelfs midden door een huis!

In 't gehucht Looveren is dit het geval, waar de gang eener woning de grens vormt. Twee kamers liggen op Belgisch, de overige op Nederlandsch gebied. Ook is ongeveer één meter (links) van het hotel-

De vischboer uit Tilburg verkoopt even graag aan Belgische als aan Hollandsche klanten!



café „Brabant's Hof", op het Marktpllein, Nederlandsch, het andere deel is Vlaamsch!

Het zeer bijzondere geval kan zich daar voordoen, dat men, biljart spelend, zich beurtelings op Nederlandsch en Belgisch gebied bevindt, wat de sensatie in niet geringe mate verhoogt!



Het gesprek op de grens! De heer links staat op Hollandsch, de heer rechts op Belgisch gebied.



Belgische douane-beambte, wel nauwgezet, maar overigens zeer vriendelijk.



Een hoekje van de Markt, met het Nederlandsche raadhuis.



De ingang der Hollandsche kerk.

Vóór dit café loopt, over de Markt, de grens, die toevallig zichtbaar is als 'n dwars gemetselde streep. U ziet op een onzer foto's twee heeren in gesprek, juist bij deze streep. De linksche staat op Hollandschen, de rechtsche op Belgischen grond. De dorpen en grenzen strengelen zich voorts overal op typische wijze dooreen.

Gelukkig is er een duidelijk kenteeken voor de huizen, waaraan men direct ziet op welk grondgebied zij staan.

De Nederlandsche huizen hebben namelijk een vierkant, blauw nummerbordje, met witte cijfers; de Belgische een ovaal, wit plaatje, met zwarte cijfers.

We hebben van beide typen onze kieken gemaakt. Een enkelen keer komt het voor, dat het huis Hollandsch is en de tuin Vlaamsch of omgekeerd.

Deze bewoners ontvangen, evenals die van het huis in Looveren, waarover we reeds schreven, twee



„Brabant's Hof" ligt op Belgisch gebied, slechts is er, links, één meter Hollandsch bij.

belastingbiljetten, om welk feit ze zeker niet te bejagen zijn!

Tot slot vermelden we nog, dat het dorp Baarle-Hertog geheel Belgisch is.

Het telt circa 1600 inwoners. Het Nederlandsche Baarle-Nassau is grooter, wat gemeente betreft, met haar 3500 ingezetenen.

Het spreekt vanzelf, dat deze in elkaar loopende, doch sinds 1870 absoluut gescheiden gemeenten, ieder een afzonderlijk raad-

huis hebben, dus ieder een burgemeester. Ook is er een Hollandsche en een Belgische kerk.

We hebben deze eigenaardige situatie voor onze lezers in interessant beeld gebracht.

We kiekten de uit twee nationaliteiten bestaande, saamgevlode dorpen, in verschillend detail.

In deze dorpen kan men overtuigd worden, welk



Hier wonen Belgen.



En hier Nederlanders.



een dwaasheid chauvinisme of hyper-nationalisme is. De menschen aan de eene zijde van de straat waren, naar ons gevoelen, precies hetzelfde, als die aan den anderen kant, met dezelfde behoeften als wij en hetzelfde verlangen naar een behoorlijk leven en een beetje geluk. Het is goed om dit eens vast te leggen, nu enkele volkeren een neiging vertoonen, zich boven andere te stellen!

Wij doen hieraan niet mee, maar zoeken het liever, bij een erkenning van verschillen in landaard, in een waardeering en belangstelling voor anderen.

En met deze „wijsheid" besluiten wij dan onze inleiding, die door tal van bezienswaardige kieken van onzen eigen fotograaf wordt geïllustreerd.

II.

De Kerkstraat heeft, van deze zijde gezien, links Hollandsche en rechts Belgische huizen. (Het wiel van 't wagenje wentelt enkele centimeters van de Hollandsche grens.)

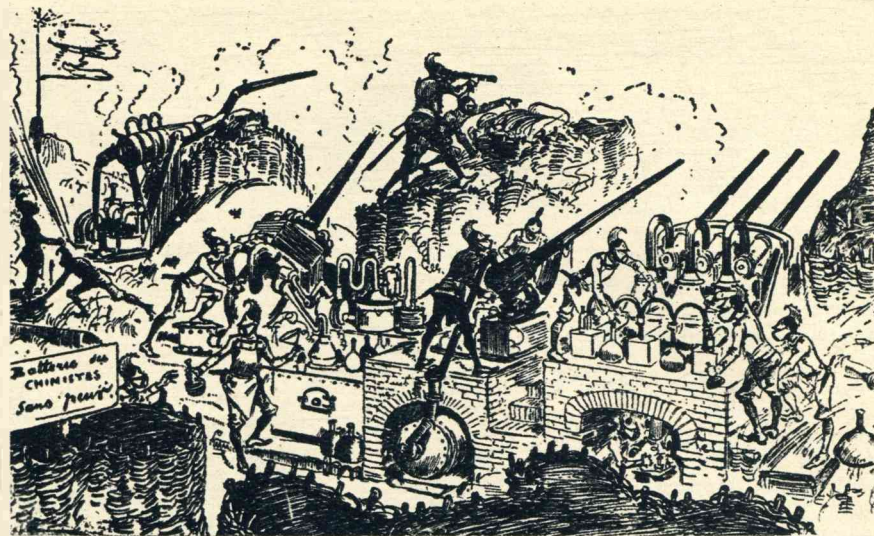


KHASANA

Lippenstift en Rouge maken het gelaat jeugdig en aantrekkelijk. Khasana ontwikkelt op de huid een natuurlijke kleur, die zich vanzelf bij Uw teint aanpast. Khasana is tegen weer en water bestand en kissproof.
Rouge: Fl. 1.-, -.35, Lippenstift: Fl. 1.25, -.75, -.35



Generaalvertegenwoordiging: J. Winkel Jzn., Den Haag, Merwedestraat 47, Tel. 772 595



„Wat 'n dwaze fantast,” zeiden de mensen in 1869, toen deze tekening van Robida voor 't eerst verscheen. „Gasaanval” noemde hij ze. En zoals de meeste fantastische tekeningen van Robida werd ze spoedig vergeten.

EEN VISIONNAIRE TEEKENAAR

Een tijdgenoot van Jules Verne maakt oorlogsteekeningen waarin tanks en strijdgassen worden aangewend.

De tijdgenooten van Jules Verne, in 't midden der vorige eeuw, vonden het lezen van zijn boek „Twintigduizend mijlen onder zee” wel een aardige en amusante tijdpassering. Dit boek verscheen in het jaar 1869, in een tijd dus, toen men in het geheel nog geen onderzeeërs kende. Men moest zoo'n boek natuurlijk niet au sérieux nemen, maar 't was toch wel interessant om 'ns te lezen.

Aldus redeneerden de mensen van dien tijd.

En Jules Verne werd populair.

Nu is men tot de ontdekking gekomen, dat in datzelfde jaar in Frankrijk nog een andere „profeet” was opgestaan, wiens tekeningen zich in een breede interesse mochten verheugen. Deze tekeningen werden puur als 'n soort vroolijke fantasie beschouwd, waarmede men moest lachen, maar die men onmogelijk als een toekomstige realiteit kon beschouwen. Vooral de tekeningen op 't gebied van de telefoon, televisie, de luchtbombardementen en het gebruik van tanks in de oorlogen.

Natuurlijk raakten de tekeningen van Albert Robida (geboren in 1848) geheel in de vergetelheid, totdat zij onlangs ontdekt werden door zijn kleinzoon Michel Robida. Michel en zijn familieleden waren ten hoogste verwonderd over het realisme, dat de oude Robida in zijn tekeningen had weten te leggen.

Doch in den tijd, toen de tekeningen voor het eerst werden gepubliceerd, werd Robida ervan beschuldigd Jules Verne te willen overtreffen. Zijn werk werd spoedig vergeten, hetgeen er weer 'n bewijs voor is, dat profeten in eigen land niet geëerd worden. Nu is echter gebleken dat thans, na ongeveer zestig jaar, alle fantasieën van Robida werkelijkheid zijn geworden: zooals televisie, telefoon, wolkenkrabbers, luchtgevechten, tanks en gasaanvallen. Geen enkel van deze dingen was ten tijde van Robida bekend.

Robida fantaseerde niet maar zoo in 't wilde weg. Hij was een goed ontwikkeld man en hij geloofde aan de mogelijkheid zijner fantasieën, lang vóór zijn tijdgenooten.

Behalve een teekenaar met bijzondere aanleg was Robida ook de uit-

gever van twee periodieken nl. „Polichinelle” en „La Caricature”. Bovendien is hij de schrijver van twee semi-wetenschappelijke werken „Le Siècle” en „La Vie Electrique”. In deze boeken berekent Robida de uitvindingen, die in de toekomst zouden worden gedaan en hij maakte daarbij zijn bewonderenswaardige tekeningen.

Op een van die tekeningen bracht Robida luchtballons in beeld, die aan de toppen van wolkenkrabbers gemeerd zijn. Het zou vijftig jaar duren, tot het New-Yorkse Empire State Building werd gebouwd, alvorens men den eersten wolkenkrabber kende, aan welks toren luchtschepen konden meren.

Robida was zijn tijd dus wel vooruit!

Robida's tekeningen doen weer denken aan den grooten Leonardo da Vinci, die eeuwen geleden reeds proeven nam om te vliegen. Ook maakte deze groote kunstenaar schetsen, in 't Britische Museum bewaard, van 'n soort machine voortbewogen door stoom, die als 'n „voorlooper” van den automobiel te beschouwen is. Frank Read, in zijn tijd een populaire schrijver van jongensboeken, beschreef in een zijner fantastische boeken de draadloze telegrafie. De tekeningen van radiostations, die Read erbij maakte, gelijken zeer sterk op de radiostations, zooals wij die thans kennen. In den tijd dat de boeken van Read voor 't eerst verschenen werden zij als zóó fantastisch beschouwd, dat de ouders hun kinderen dezen onzin aanvankelijk niet wilden laten lezen!



Hoe Robida zich 'n toekomstigen oorlog met luchtgevechten en tanks dacht! Zijn tijdgenooten moesten om zulk een plaatje hartelijk lachen.



5cl.

**Reepen
lijken op elkaar-
tot U ze proeft!**

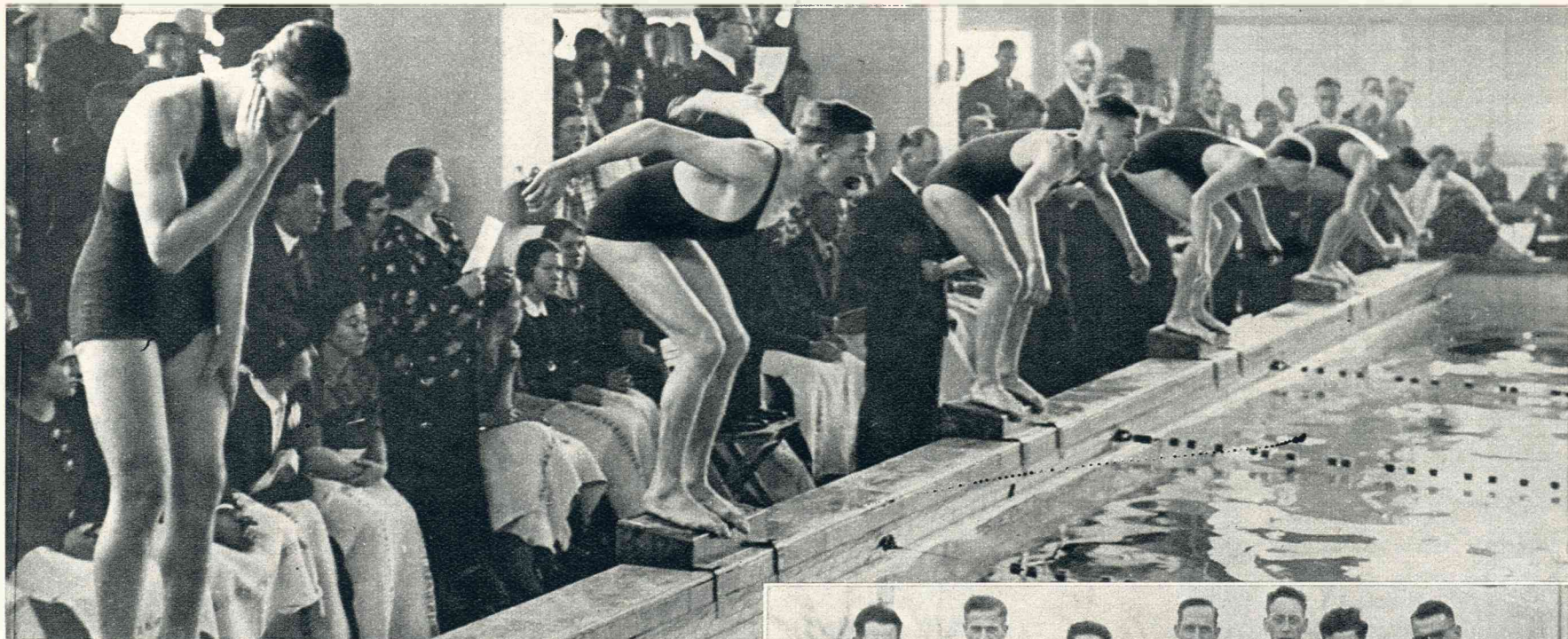


Al lijken reepen op elkaar, uw smáák herkent direct den Verkade reep! Zacht smeltende chocolade in drie smaken. De fijnste cacao is in de beste verhouding met de andere zuivere bestanddeelen samengevoegd.

ERASMIC TANDZEEP

voor heldere, gezonde tanden!





In het Sportfondsenbad te Breda werden Zondag nationale wedstrijden gehouden, georganiseerd door „Sura”. De start 100 m. borstcrawl heeren. v.l.n.r.: B. Arts (R.E.S.), J. Brummelkamp (Baronie), J. Verplek (R.E.S.), J. C. Scheffer (D.J.K.; winnaar) en K. Hovink (R.Z.C.).

Sport van de week

De P.S.V.-ers teren nog steeds op één overwinning in de kampioenscompetitie. Zondag werd wederom verloren en wel met 5—2 te Amsterdam van Ajax. Een stevige nederlaag, welke echter naar onze smaak wel iets te groot was. Ongetwijfeld speelden de westelijke kampioenen een tikje sneller, hetgeen zich vooral in den aanval openbaarde. Ook moge het spel van Ajax technisch op een iets hoger plan hebben gestaan, wanneer de Amsterdammers met één of hoogstens twee doelpunten



Het twaalftal van P.S.V. behaalde voor de vijfde maal den kampioenstitel van de zuidelijke 1e klasse.



De kampioenswedstrijd Brabantia—H.B.C. (I.V.C.B.) te Eindhoven. Spelkiesje voor het doel van Brabantia.

verschil hadden gewonnen, zou dit voldoende zijn geweest. P.S.V., dat dit seizoen over het algemeen niet veel geluk met de scheidsrechters heeft, zag zich na de rust geheel ten onrechte met een penalty bestraft, hetgeen ongetwijfeld van invloed is geweest op het verdere verloop. De Eindhovenaren begonnen in een tempo dat Ajax te machtig was, doch op het zeer zware terrein konden de roodwitten dit niet volhouden. Naderhand bleek, dat Ajax op den zwaren grond makkelijker speelde. De zeer actieve aanval der Amsterdammers, met v. Reenen en den rechtsbuiten Stam aan het hoofd, was na de rust de P.S.V.-verdediging de baas.

Verder valt er uit het kamp van den K.N.V.B. weinig nieuws te melden. De promotie- en degradatie-competitie tweede klasse is nog steeds niet aangevangen. Prettig voor clubs als Willem II, die reeds eenige maanden geleden kampioen werden.

De kampioenscompetitie van den I.V.C.B. werd ingezet met den wedstrijd Brabantia—H.B.C. De Eindhovenaren wonnen dezen kamp met 4—2 en zijn dus goed begonnen. Ook hier moeten nog vele wedstrijden worden gespeeld en wij hopen dat daar nu voortgang mee zal worden gemaakt. Een gesloten voetbal-seizoen kennen we in het zuiden zoo langzamerhand niet meer.



Te Brussel werd Zondag de wedstrijd België—Zwitserland gespeeld, welken de Belgen met 1—2 verloren. Moment uit deze ontmoeting. De Zwitsersche doelman redt.

Te Amsterdam won Ajax Zondag met 5—2 van P.S.V. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het Eindhovensche doel.

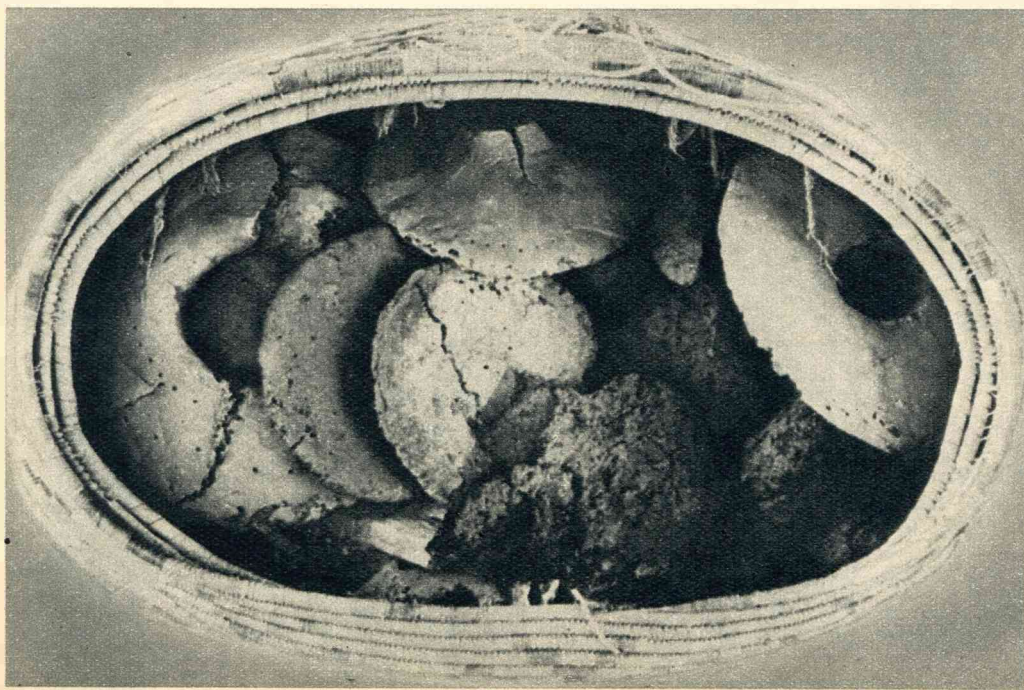




Een blik in het pas geopende graf van Ra-Mose en Hat-Nufer. Laatstgenoemde was een dame van standing en te oordeelen naar den inhoud van haar doodkist, ging haar begrafenis met heel wat meer praal gepaard dan die van haar echtgenoot.

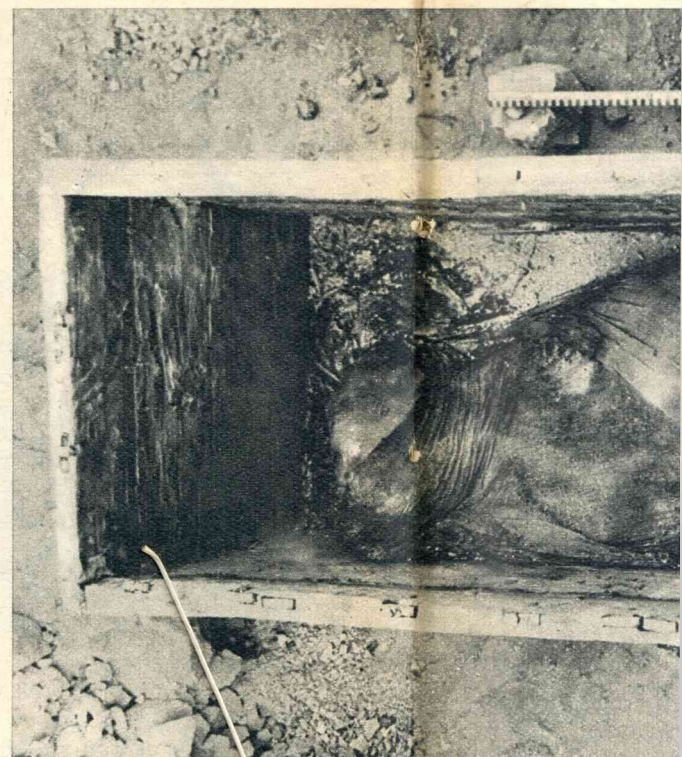
GEHEIMEN

die na 35 eeuwen worden
onthuld in Egypte



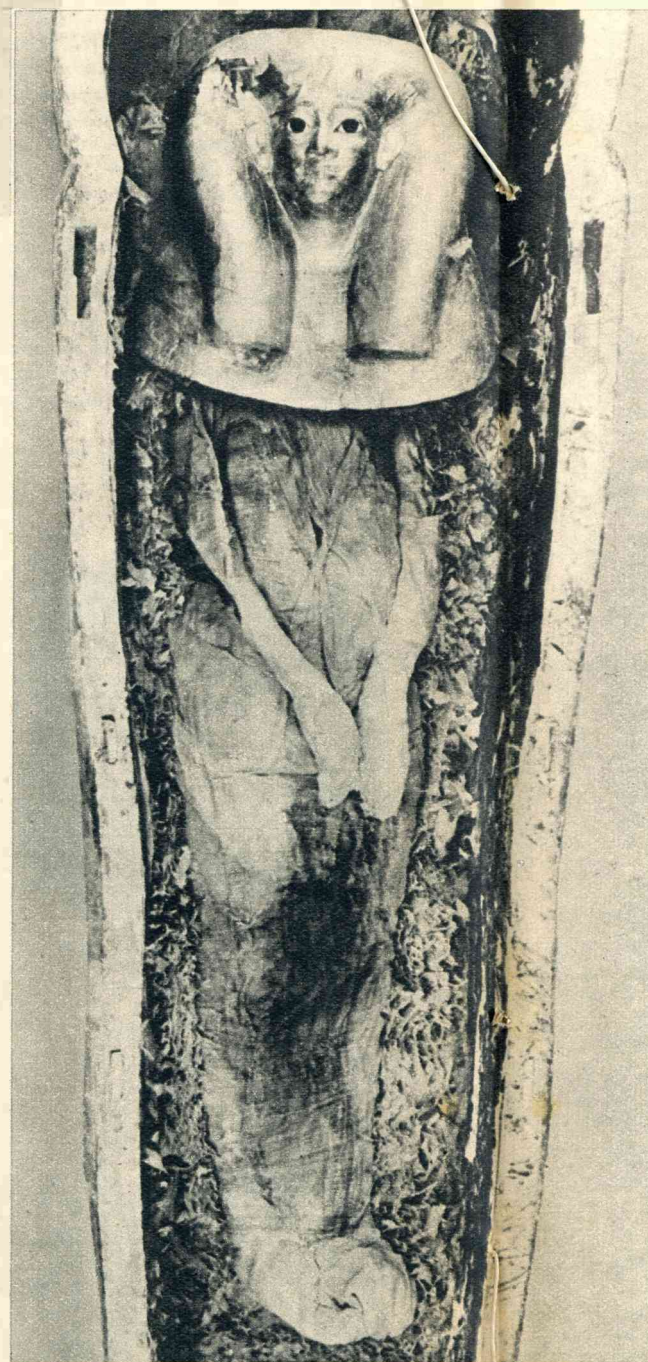
De opgravingen, die het vorig jaar werden verricht door de Nijldal-expeditie van 't New-York-Metropolitan Museum, hebben opnieuw tot zeer merkwaardige ontdekkingen geleid, vooral in verband met de geheimzinnige figuren van Ra-Mose en Hat-Nufer, die een 3500 jaren geleden moeten hebben geleefd. Het graf van laatstgenoemden, die de vader en moeder waren van Sen-Mut, een vooraanstaand lid aan het hof van koningin Hatshepsut, werd geopend op 11 Jan. 1936, nadat het gesloten en verzegeld was geworden op 5 Februari 1494 voor onze Christelijke tijdrekening. De expeditie had reeds sporen van Sen-Mut's graf gevonden in den winter van 1926/27 op den top van den Sjeik-Abd-el-Kurneh-heuvel, doch de werkzaamheden, die in 1930 waren begonnen, werden eerst in het vorige seizoen tot een

In de graven van Ra-Mose en Hat-Nufer heeft men goed bewaard brood en gedroogde vruchten teruggevonden, die den invloed van 35 eeuwen hebben weerstaan. Het eene brood was lichtbruin met een harde korst, het andere grijsbruin met een ruwe oppervlakte.



Het lichaam van een paard, gevonden onder het graf van Hat-Nufer, is als een mensch, zijn er op dit lichaam

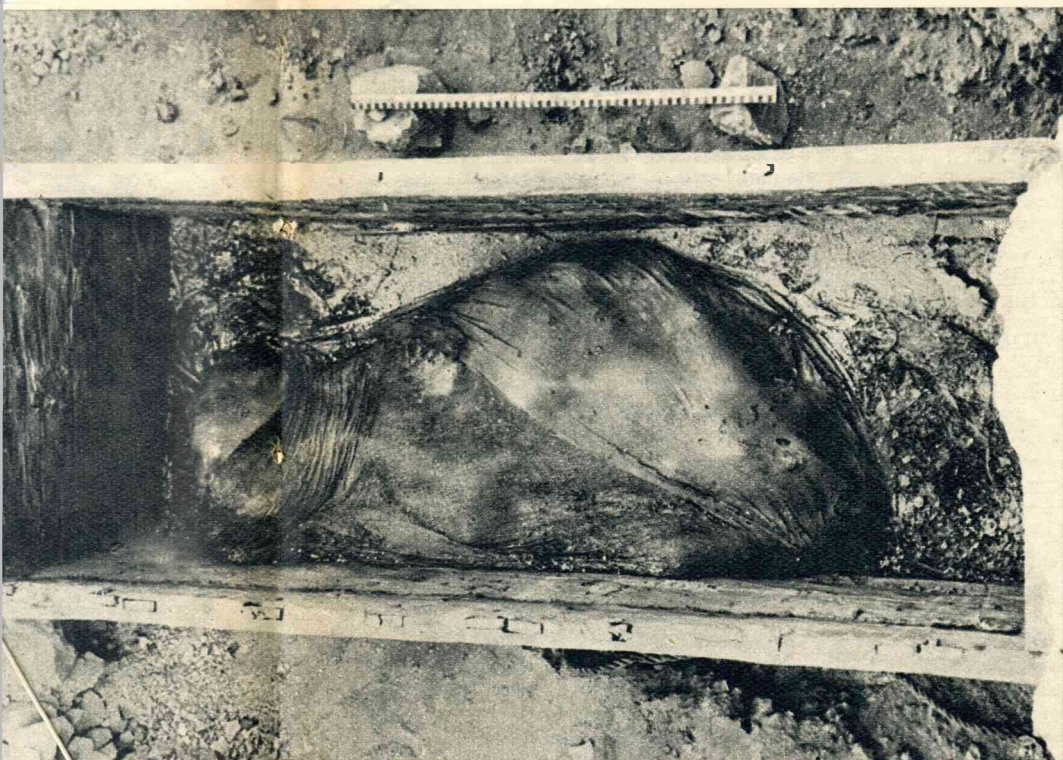
goed einde gebracht. Het is in dienzelfden heuvel dat de graf van Hat-Nufer zijn gevonden. De ontdekkingen, die men in de



De mummie van Hat-Nufer. Men had vier volle dagen noodig om deze mummie te ontdoen van de veertien lakens, tachtig strooken, twaalf linnen doeken en vier stel linten, die het lichaam omsloten als een pantser.

daan, s
kundige
bijna m
heid v
welke
gewicht
der XV
worden
bijna j
op Hat
door ee
troon v
machtig
verzege
1494 v
zen do
welriek
deze da
Andere
sten m
hebben
eerste
tigd. I
aardig
Egyptis
35 eeu
zamerh
prijsgev
wetense
en den
een blik
schiedel
van ee
een hoc
bereiken
sten zij
waarde.
die ten
offering
gedaan.
tot de
een vol
verborg
ste tijd
schelijk
dien oo
den sme
en elk k
die de
schiedk
vult of

Een bli
heden d
graf v
op de
zeker sto



Van 'n paard, gevonden onder het graf van Sen-Mut te Sjeik-Abd-el-Kurneh. Ofschoon het begraven is als een mensch, zijn er op dit lichaam geen sporen van mummificatie gevonden.



Grafkamer van het kindje Amen-Hotpe. De inhoud van de kist liet geen nadere identificatie toe en bevatte slechts 'n paar lederen sandalen en twee blauwe steenen armingen.

gebracht. Het is in dienzelfden heuvel dat de graven van Ra-Mose en zijn gevonden. De ontdekkingen, die men in deze graven heeft gedaan, stellen de geschiedkundigen in staat om met bijna mathematische zekerheid vast te stellen in welke periode een van de gewichtigste gebeurtenissen der XVIIIe dynastie moet worden geplaatst, nl. het bijna juiste tijdstip waarop Hatshepsut erin slaagde door een staatsgreep den troon van Egypte te bemachtigen. Dat het graf verzegeld werd na 5 Febr. 1494 v. Chr. wordt bewezen door een kruik met welriekende olie, waarop deze datum staat gegrift. Andere soortgelijke vondsten met duidelijke data hebben de waarde van de eerste ontdekking bevestigd. Het mag wel eigenaardig heeten dat deze Egyptische graven eerst 35 eeuwen later en langzamerhand hun geheimen prijsgeven om de moderne wetenschap te verrijken en den modernen geleerde een blik te gunnen in de geschiedenis en de beschaving van een volk, dat zulk een hooge cultuur wist te bereiken. De nieuwe vondsten zijn van onschatbare waarde, omdat elke vondst, die ten koste van veel opoffering en geduld wordt gedaan, 'n bijdrage vormt tot de betere kennis van een volk welks oorsprong verborgen ligt in de vroegste tijden van het menschelijk bestaan. Tusschen dien oorsprong en het heden smeedt elke sarcophagus, en elk kleinood, 'n schakel die de leemten onzer geschiedkundige kennis aanvult of vernauwt.

at-Nujer. Men had vier volle dagen noodig om het graf van Sen-Mut te ontgaten. Links op de foto ziet men de zerk van den zanger Har-Mose.



DE PRINSES VAN NEW YORK

door
Cosmo Hamilton

Allan deed de deur open. Sir George schrok hoorbaar. Hij zag geen kans den koffer te verbergen, en dwong zich dus tot een vertoon van zijn oude vrolijkheid.

„Julie praten maar,” zei hij. „Ik ben een man van de daad.”

Allan trad op hem toe. „U praat helaas ook. We hebben gehoord, wat u zei. Laat los dien koffer.”

Sir George klemde er zich aan vast. „Nee, nee!” riep hij. „Laat me gaan! Laat me gaan! 't Is 'n beestenstreek, maar ik ben oud! Ik ben op! Ik wil er tusschenuit!”

Allan greep den koffer en schudde den inhoud op tafel uit. „Doe die kleeven uit,” zei hij, „en ga naar bed. Allemachtig! U bent wel oud, dat u zooiets begint!”

Z E S D E VERVOLG

Allan's stem klonk zoo smarfelijk en ontgoocheld, dat het den ouden man feller trof dan verwijt. Hij kromp weg en ging langzaam de trap op.

Toen lady Merstham bij Allan terugkwam, stond hij tegen den schoorsteenmantel geleund, met zijn hoofd in zijn armen. Zij raakte zijn schouder aan, maar hij schudde haar hand af....

Marla werd vroeg wakker. Een breede reep zon viel op haar muur. Het was even zeven uur.

Zij kwam vlug het bed uit, en nog geen half uur later was zij op weg naar het Park, met Usa achter zich aan. Het was een heerlijke morgen, zuiver en frisch. Er reden alleen nog maar autobussen, met nu en dan een taxi. Er werden stoepen geschrobd, en huisknechts lieten honden uit.

In 't Park waren al een paar ruiters, en op sommige banken zaten mensen, drijfhout van de groote stad, zwervers en openluchtslapers. Zij gaven de eenige droeve noot in het geheel.

Usa rende achter alles aan, dat bewoog — een musch, een blaadje of een takje. Marla voelde zich gelukkig. Ieder uur van den dag bracht een eigen vreugde, en 't zou niet lang meer duren, voor haar vader en moeder kwamen. De zin in den brief van mevrouw Raffan, over den moeilijken tijd, dien haar vader doormaakte, deerde Marla niet. Er was niemand in Amerika, dacht zij, zoo knap en zoo sterk als haar vader.

Zij kwam aan 't ontbijt, hongerig als een jager, en zij vond alles op nummer 63 even kalm en ordelijk als gewoonlijk. Lady Merstham begroette haar met een lachje en Allan met een half-schertsende opmerking. Sir George echter was niet zoo opgewekt als anders, en hij zag er ook niet zoo verzorgd uit. Hij sprak maar heel weinig.

Allan en lady Merstham hielden het gesprek gaande. Marla merkte niet op, dat sir George voortdurend door zijn vrouw en zoon in 't oog werd gehouden, en dat Allan den ouden man onmiddellijk volgde, toen deze nogal vlug de kamer verliet.

Er was afgesproken, dat lady Merstham met Marla naar Hippolyte zou gaan dien morgen. Er moesten nog een paar japonnen gepast worden.

„We zullen vandaag een beetje verandering in onze plannen moeten maken, als je 't goed vindt, Marla,” zei lady Merstham. „Een zieke vriendin van me heeft gevraagd, of ik haar eens op kwam zoeken.”

„Déranger u niet voor mij,” zei Marla. „Misschien heeft meneer Merstham zin, een beetje met me te gaan toeren.”

„Je treft 't slecht,” zei lady Merstham, „want Allan moet ook uit — voor zaken. En ik heb niet graag, dat je alleen ontrekt. Zou je je thuis niet bezig kunnen houden?”

Marla lachte. „O ja,” zei ze. „Ik heb moeder beloofd, dat ik een dagboek bij zal houden. Ik ben dagen en dagen achter.”

„Een dagboek!” zei lady Merstham. „Ik heb nooit een dagboek gehouden. Zou anders best.... interessante leetuur geworden zijn.” Lady Merstham's lach was niet enkel vrolijkheid. „Wat schrijf je op, ideeën of gebeurtenissen?”

„Och,” zei Marla, „wat ik zoo zie en doe, en wat ik er over denk.” Zij lachte. „'t Is nogal een raar gekrahbel, maar vader en moeder vinden alles

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

„De prinses van New York” is de bijnaam van Marla Stanton, de dochter van den Amerikaanschen „staalkoning” Hutchinson Stanton. We maken met haar kennis, juist op het oogenblik dat ze op het punt staat New York te verlaten voor een bootreis naar Europa. Ze wordt op dien tocht vergezeld door mevrouw Raffan, haar moeder van de voorgenomen reis afziet om den „staalkoning” bij te staan in zijn strijd tegen z'n concurrenten. Aan boord van den oceaanstoomer bevindt zich ook Geoffrey Kingsward, die reeds op de kade danig onder den indruk raakt van Marla's schoonheid. Twee andere passagiers zijn lady Merstham en haar zoon Allan Merstham, een avontuurlijk tweetal, dat diep in de schulden steekt. Met het oog op zijn berooide financiën neemt Allan zich voor Marla Stanton, en daarmee haar millioenen, te veroveren! Lady Merstham maakt kennis met mevrouw Raffan en stelt haar zoon aan Marla Stanton voor. Geoffrey Kingsward is tot over z'n ooren op Marla verliefd en ziet in Allan een ernstigen rivaal. Ook Allan is veel van Marla gaan houden. Ze zijn inmiddels allen in Londen aangekomen. Bij de Mersthams is de financiële toestand kritiek. Er moet een uitweg gevonden worden en de eenige hoop is gericht op het huwelijk van Allan met Marla. Mevrouw Raffan bevindt zich tijdelijk in Schotland, waar haar zuster ernstig ziek ligt. Marla vertoef nu bij de Mersthams. Allan heeft haar ten huwelijk gevraagd — zij heeft echter nog geen beslissing genomen. De Mersthams vernemen dat de staalkoning plotseling straatarm geworden is. Sir George, die tot over z'n ooren in de schuld steekt, probeert met medeneming van alle waardevolle voorwerpen te vluchten. Ook van Marla's kamer steelt hij een diamanten speld. Nu kunt u verder lezen.

interessant, en ik lees 't ze voor, dus als ik er zelf maar wijs uit kan worden.”

„Ik ben benieuwd, wat er over ons instaat.”

„Een heeleboel,” zei Marla. „De laatste bladzijden gaan allemaal over u.”

„En ik ben benieuwd, hoeveel er nog bijkomt over ons,” zei lady Merstham. „Wij zijn echt een gezin van verrassingen.”

„Ik vind 't hier het leukste gezin, dat ik ooit tegen ben gekomen,” zei Marla.

Lady Merstham stond op. „Vleister!” zei ze, en sierlijk met haar hand wuivend verliet zij de kamer.

Marla begon een tijdschrift door te zien, en Allan kwam binnen, met hoed en stok. „'t Zal wel een saai morgen voor je worden,” zei hij.

„O, dat zal best gaan,” zei Marla.

„Zou je me een plezier willen doen?”

„Natuurlijk,” zei Marla.

„Mijn vader is niet erg in orde vanmorgen. Hij heeft nogal een slechten nacht gehad — komt een enkelen keer voor. Zou je hem bij je willen houden en hem een beetje op willen vroolijken? Hij is gewoonlijk opgewekt, zooals je weet, maar als hij een buitje heeft, heeft hij 't erg. Dank je verschrikkelijk, als je 't doen wilt.”

„Klaar, Allan?” riep zijn moeder. Hij glimlachte tegen Marla en ging.

Marla keek hen door het raam na. Ze leken eer man en vrouw dan moeder en zoon.

Toen kwam sir George de kamer in. Zij kreeg aanstonds medelijden, toen zij hem zag. Die eene nacht had hem kwaad gedaan. Zij vond dat hij er jaren ouder uitzag. Zij ging hem snel tegemoet en stak haar hand uit.

„Wat vervelend, dat u niet lekker bent vandaag!”

„O,” dacht sir George, „niet lekker.... is dat 't smoesje? Best. Zal wel gaan....” Hij verplaatste zich onmiddellijk in de rol van patiënt, maar zijn hersenen begonnen te werken op een nieuw idee. Hij had Allan beloofd, in huis te blijven. Hij had meer gedaan — hij had een duren eed gezworen. Daar wou hij zich aan houden — zolang hij tóch nergens heen kon. Maar als hij voorzichtig zijn kaarten uitspeelde, en vlug, kon hij weggelopen met goed gevulde zakken, beter dan wanneer hij met het zilver verdwenen was. Alles kon nog in orde komen!

„Je bent bijzonder attent en hartelijk,” zei hij. „Zóó attent en hartelijk, dat ik me haast verbeeld, dat ik een dochter óók heb.”

„Dat doet me plezier,” zei Marla.

„Als je dat meent, zou ik je haast lastig durven vallen met de reden van mijn onwelheid.”

„Lastig vallen!” riep Marla uit. „Dat woord komt heelemaal niet te pas!”

Sir George kreeg van ijver weer wat kleur. Hij wist nog best, hoe hij 't aan moest pakken! „Mijn moeilijkheid is geestelijk, niet lichamelijk,” zei hij. „Ze is ontstaan door iets, dat mij persoonlijk niet raakt — maar 't raakt een van mijn beste vrienden, en ik kan hem niet helpen. Wie weet zou jij....”

„Vertelt u maar,” zei Marla. „Als ik iets voor u doen kan, heel graag.”

Sir George kuchte. Zijn keel was opeens droog geworden. „Ik ben geen zakenman,” zei hij, „dus heb ik al jaren een zaakwaarnemer. Dat is nog een ver familielid van me, en een beste jongen, maar, zooals nu blijkt, een beetje zwak. Hij beheert mijn bezittingen en al mijn geldzaken. Gisteravond na 't diner kreeg ik een zieligen brief van hem: hij bekende, dat hij niet alleen al 't geld opgebruikt had, dat ik op de bank had — nogal een aardig bedrag, waar dat geld van jou óók bij was — maar dat hij absoluut een paar honderd pond moest hebben, om een wissel te voldoen. Als hij die vandaag niet betaalt, wordt hij failliet verklaard, en dan komen zijn, ik zal maar zeggen onvoorzichtigheden, aan de groote klok.”

„Verschrikkelijk!” zei Marla.

„Ja,” zei sir George. „Ik ben blij, dat je 't voelt. Lieve hemel! Wie van ons zou een medemensch durven veroordeelen, die door een plotselinge bekoring is bezweken? Hoe kunnen we weten, wat hem tot die tijdelijke afdwaling gebracht heeft? Arme kerel! Hij is eigenlijk zoo eerlijk en trouw als goud — dat weet ik heel zeker; de groote moeilijkheid, die hij mij aandoet, reken ik al niet eens meer, en ik zou hem met alle plezier dat geld sturen, dat hem redden kan — als ik er maar aan wist te komen zoo gauw.”

„Hoeveel is het?” vroeg Marla.

„Vijfhonderd schreef hij, geloof ik.... Maar ik kan zooveel niet losmaken op stel en sprong. Effecten verkoopen kost tijd, en mijn renten en zoo kan ik pas aan 't eind van de week opvragen, en ik heb niets in huis, waar ik 't geld op zou kunnen krijgen.”

„Ik zal vader een telegram sturen,” zei Marla.

Sir George's handen begonnen een beetje te beven. „Nee nee,” zei hij. „Dat kan ik beslist niet toestaan. Trouwens, de zaak dringt.”

„Maar ik moet toch iets doen!” zei Marla. „Wat heb je er aan, of je de dochter van een millionair bent, als je een vriend in nood niet helpen kunt? Hebt u geen idee?”

„Lieve kind,” zei sir George, „edelhoedigheid moet altijd aangemoedigd worden, bij de jeugd zoo goed als bij den ouderdom. Ik weet, dat ik binnen achtenveertig uur alles zelf weer kan schikken, dus ik zal je een middel voorstellen, om dien stakker te helpen. Als ik 't wel heb, zijn er een paar aardige sieraden, die je voor je moeder en je vriendin mevrouw Raffan gekocht hebt....”

„O, ja!” zei Marla. „Die kan ik verkoopen!”

„Nee,” zei sir George. „Dat zou zonde zijn. Maar je kunt er geld op leenen bij een bank in de Shaftesbury Avenue, waar ik zelf ook zaken mee doe soms. Ik stort 't geld dan weer terug, zoodra mijn bankrekening weer op krachten is.”

„Ik zal er direct met Allan heengaan, als hij thuis komt,” zei Marla.

„Da's te laat,” zei sir George.

„Dan ga ik zelf.”

„Zou je....? Nee, da's te veel gevergd. Maar ik dank je voor je goeden wil, namens mijn armen vriend.” Er klonk groote ontroering in de stem van den ouden man.

Marla holde de trap op, kleedde zich, zocht de beide étuis en kwam vurig en vastberaden de eetkamer weer in.

Sir George moest door een der huisknechts een taxi laten roepen, snel schreef hij den naam en 't adres op een blaadje van zijn notitie-boekje en met bevende vingers scheurde hij dat uit. Hij bracht Marla naar den wagen.

„'t Kost je maar een half uurtje tijd,” zei hij.

„Hier is 't adres. De ingang is niet in de Shaftesbury Avenue, maar in de Rupert Street. Je gaat er maar in, je geeft ze die dingetjes en je vraagt er zooveel voor, als ze er op geven kunnen. Je moet natuurlijk je naam opgeven. Laat de taxi wachten en kom direct terug, dan red je écht een mensch. Gauw maar, kind.”

Een oogenblik, nadat de taxi was weggereden, was sir George de prooi van felle wroeging. Boven zijn eigen angst en zijn verlangens om te ontsnappen klom een gevoel van ontzetting. Hij had haar gebracht tot een daad, die haar stellig een straf proces op den hals moest halen. Uit pure lafheid en een soort dierlijken drang tot zelfbehoud had hij van dat argeloze, edelmoedige meisje een misdadigster gemaakt. „Dat ik dáartoe moest komen!” brandde het in hem.

Een seconde was zijn brein vervuld van één gedachte. Hij zou haar achterop rijden en haar terughalen. Een andere serie leugens te bedenken was zoo'n toer niet. Onder den dwang van dit idee liep hij naar den kleerenhanger en nam een hoed, maar toen hij naar de deur wou gaan kwam er een man, wiens gezicht hij kende, de stoep op en belde aan.

Het was een bediende van Marks en Co., de bediende, van wien hij de diamanten broche had losgekregen. Door een wilden schrik gegrepen deinsde sir George terug en verborg zich achter de kleeren.

Een huisknecht kwam langs hem heen, zacht door zijn tanden fluitend. „En?” zei de huisknecht tegen den bezoeker.

„Is juffrouw Stanton thuis?” vroeg de man.

„Als je twee minuten eerder gekomen was had je haar getroffen. Boodschap overbrengen?”

De man zweeg even. „Ik ben van Marks en Co.,” zei hij toen. „Je hebt zeker dat nieuws over juffrouw Stanton d'r vader gelezen?”

„Ik heb iets zien staan, maar ik geloofde 't niet.”

„Ik wou dat ik 't ook niet geloofde. Maar 't is door een telegram in de ochtendbladen bevestigd.”

„Nee toch!”

„Absoluut. Hij is stuk.”

De huisknecht floot gerekt melodisch. „Hm!” zei hij. „Ik zeg zoo dikwijls: een arm mensch is eigenlijk beter af dan die kerels. Als je arm bent, kennen ze je niet kapot maken — je bent altijd kapot. Wat had je op je hart?”

„Ik wou juffrouw Stanton wel even spreken. Je weet zeker niet, wanneer ze thuis komt? Ze zal dat nieuws toch wel weten?”

„Nou, als je 't me vraagt, ik geloof 't wel. Ze is gisteravond vroeg naar boven gegaan, en de anderen hebben alsmáar gepraat — een beetje keet na 't eten, geloof ik, en de baas was heelemaal van streek vanochtend. Eigenlijk niks geen wonder, als je 't nagaat.”

De man keek bedrukt. „Juffrouw Stanton heeft toch geen bagage meegenomen?” zei hij.

„Hè? De beenen genomen? Toe nou! Ik heb 'r de trap af zien komen, en ze had niets bij zich dan een paar doosjes.”

„Doosjes?” zei de man.

„Zal ik je wat zeggen? Ze is naar jullie toe,” zei de huisknecht. „Als ze die juweelen nog niet betaald had, brengt ze ze terug. Je hoeft voor háár niet bang te zijn. 't Is een pop om te zien, maar da's niet 't eenige — ze is... nou, ze is...”

De huisknecht voltooide zijn zin niet, want de bediende van Marks en Co. draafde de Halvemaanstraat uit.

De huisknecht deed de deur dicht, en toen hij weer langs sir George kwam, nog steeds achter de jassen verborgen, floot hij lang.

Zoodra de huisknecht buiten zicht was, repte sir George zich naar zijn kleedkamer. Zijn mond hing open en zijn kaak trilde. Hij scharrelde rond, en pakte aan kleeren in, wat hij in zijn handen kreeg. Toen ging hij de kamers rond en greep opnieuw zooveel mogelijk zilver. Nu en dan bleef hij stilstaan en luisterde, en eens, toen hij zich omkeerde en zichzelf in een hoogen spiegel zag, wankelde hij achteruit.

Het duurde even, voor hij bijkwam van dien schrik. Hij zat in elkaar gedoken, hijgde, en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Dat was hij, dat vervallen, benauwde, bevende schepsel in den spiegel. Hij was totaal wég.

Den spiegel ontwijkend nam hij zijn koffer en daalde hij voorzichtig, langs de leuning, de trap af. In de hall zette hij den koffer bij de voordeur, toen ging hij de eetkamer in, nam een stevig glas cognac, stak zijn zakken vol sigaren, raapte met een eigenaardig gegruin een gouden potloodje op, dat Marla had laten vallen, dwong zich toen met ontzaglijke krachtsinspanning tot een normaal voorkomen en belde.

Toen de huisknecht kwam, zag hij sir George voor het raam staan.

„Sir George?”

„O, roep dadelijk even een taxi, en zet er den koffer vast in, die in de hall bij de deur staat.”

„Jawel, sir George.”

„Ik ga even naar Huize Merstham.

Ik ben morgen met de lunch terug.”

„Jawel, sir George.”

Sir George wachtte met pijnlijk ongeduld, tot de taxi voorreed. Hij zag den huisknecht zijn orders uitvoeren, en vroeg zich af, wat hij den huisknecht zeggen zou, welk adres hij op zou geven, als hij kwam zeggen, dat de taxi er was. 't Liep hem mee. Hij behoefde niets te zeggen. Marla's taxi reed voor. Sir George voelde zijn hart zoo bonzen, dat hij haast geen adem kon halen.

„Ben ik lang weggebleven?” vroeg Marla, toen zij haastig binnenkwam.

„Gaaf u uit?”

„Ja,” zei sir George. „Ik ga naar mijn vriend.”

„Maar voelt u zich wel goed genoeg?”

„Er zijn oogenblikken, dat vriendschap offers vraagt.” De oude Merstham drukte zich steeds sierlijk uit.

„Hier is 't geld,” zei Marla. „Ik kon maar vierhonderdvijftig krijgen.”

Sir George nam het begeerig aan. „Daar moet hij 't dan maar mee doen,” zei hij. „Je zult hier nooit spijt van hebben, kind. Je hebt een mensch gered van den ondergang.”

Hij bracht met iets van zijn oude galanterie Marla's hand naar zijn mond en verliet het huis.

TWAALFDE HOOFDSTUK

Door een dier toevalligheden, waar-door de effen gang van het dagelijksch leven romantisch wordt, bleef kolonel Kingsward even staan kijken naar de etalage van Marks en Co. Het schoot hem eensklaps te binnen, dat Geoffrey binnenkort jarig was. Dus deed zich voor de tweëntwintigste maal het probleem voor, wat hij voor die gelegenheid koopen zou.

Aan pijpen, tabakszakken en sigarettenkokers dacht de kolonel niet eens meer. Hij had Geoffrey minstens zes sigarettenkokers gegeven, en pijpen in alle soorten. Toen herinnerde hij zich, dat Geoff vaak gemopperd had over de waarheidsliefde van het horige, dat hij al jaren in dienst had.

Vervolg op pag. 26.



Heerlijk en-gemakkelijk!

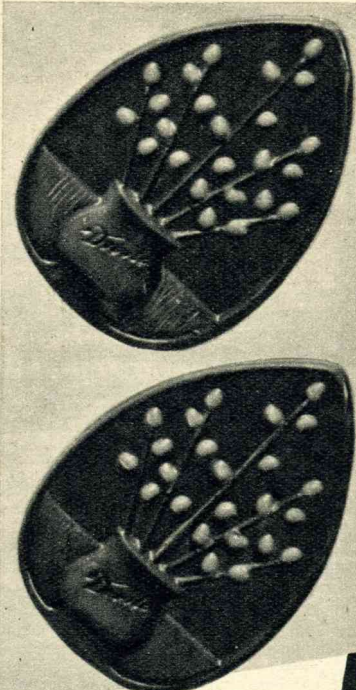
Met een paar lepels Salata zijn koude „restjes” ineens omgetooverd in een heerlijk sla-tje.

Salata is een nieuwe aanwinst in de keuken, het is een soort vloeibare Mayonnaise met pittigen smaak - erg goedkoop in het gebruik, omdat Salata olie, azijn en ei vervangt.

Probeer Salata vandaag eens. De kleine flesch kost slechts 25 cents en met dat eene fleschje kunt U talrijke nieuwe schoteltjes maken.

DUYVIS' SALATA

Receptenblaadje voor Salata. Schrijf een briefkaart aan de N.V. Oliefabrieken T. Duyvis Jz. Koog a.d. Zaan, met de woorden: Receptenblaadje Salata en duidelijk Uw naam en adres.



„Wilgenkatjes”

licht en fijn
30 ct. per ons.

Droste

ALTIJD WELKOM!
Spaart plaatjes voor onze albums.



Dan waren die aanvallen van slapte en vermoeidheid spoedig verholpen.

Waarom dan nog langer gearzeld, terwijl U er Uzelf den besten dienst mee bewijst. Dergelijke aanvallen van wel-willen maar niet-kunnen en dat voortdurende gevoel van oververmoeidheid en slapte worden veroorzaakt, doordat U over te weinig reservekrachten beschikt. En deze kunt U alleen maar uit Uw voeding putten.

Méer eten behoeft niet. Wel beter! Neem 2 x daags een beker Ovomaltine en let eens op, hoe spoedig U Uzelf sterker en gezonder gaat voelen, hoe die oude veerkracht terugkeert.

Ovomaltine is een goedsmakend extract van de beste voedingsmiddelen, waaraan alle ballaststoffen zijn onttrokken, zoodat alleen de werkelijk voedende bestanddeelen bewaard zijn gebleven. Daarom versterkt Ovo zoo. Begin er eens mee. U bewijst Uzelf een weldaad.

ENKELE BEWIJZEN.

Alle K.L.M.-vliegtuigen der Indië-lijn hebben Ovomaltine aan boord.

Op de officiële menu's voor de deelnemers aan de Olympische Spelen 1932 en 1936 stond Ovomaltine vermeld.

OVOMALTINE

meer levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

ULVENHOUT, 17 April '37.

Amico,

't Veurjaar blossomt en geurt deur den buiten; flonkert op den witten zonneval in 'n overdaad van jonge pracht, dien'k mee woorden nie aanduiën kan.

D'n wingerd, die heel den winter als 'n groot, dof spinnerag teugen mijnen achtergevel zat aangekleefd, is uitgesprongen mee duuzenden peerse bottels, die in de zon als vlammeke te flitsen staan.

'k Hoef veur 't veurjaarstij nie wijd te gaan, want al z'n schoonheid lee gespreid over mijnen erf, die al één blommenhoveke gelijk is! Trots rijst den ouwen knoestigen notenleer temidden op en 't is, of ie mee de speelsche schaduwkes van zijnen fieren knoppenkruin elk blomke, elk bolsterke, elk spruitje zachtkeus aanraakt, stillekes streekt, 'lijk 'nen ouwen, wijzen mensch, die plezier heeft in 't jonge, blossomende leven, dat er tiert om zijnen voet.

Weer nestelt 'n mearel-koppeltje in de Mei-roos teugen m'n stalleke.

Ochirrekes, wat ploeteren die levenslustige, levensdriftige veugeltjes aan huilie huiske!

Daar kan 'k nou uren bij zitten koekeloeren, m'n eigen verkneuteren bij al dieën overleg en werklust van zoo'n veugelspanneke, wiens huwelijk toch óók, om zoo te zeggen, deur den hemel gesloten is.

Ook hier, bij deus kleine, onredelijke schepseltjes is 't wondere, 't volmaakte Bestier zoo helder te onderkennen.

En 't veurbeeld van ijver, van werklust, van samenwerking vooral — allee! — da's 'n les veur den grooten, redelijk geschapen mensch....!

Ja, amico, 't is 'n schoon, 't is 'n gezegend tij veur mensch en dier en — veur den akker!

Neeë — wij hebben wel den naam, maar den boer klaagt nie vandaag.

Wij hebben den naam ja, bij de stadsche menschen, die van den boer zoo geren beweren dat ie knorrende vet wordt....!

„Klagers geen nood, pochers geen brood!” — Dit thema behandelt onze Dré in dezen brief. Hij bediende, als groente-man, een klant, die wel klaagde, maar wiens uiterlijk zeer in tegenspraak was met zijn woorden. Nu kan men niet steeds afgaan op 't uiterlijk. Kleine, magere menschen zijn dikwijls sterker dan bolle, blozende, die, bij wijze van spreken, van water dik worden. In den aanvang van zijn brief schildert Dré ons de heerlijke lente en is dan weer op zijn best: „D'n wingerd, die heel den winter als 'n groot, dof spinnerag teugen mijnen achtergevel zat aangekleefd, is uitgesprongen mee duuzenden peerse bottels, die in de zon als vlammeke te flitsen staan”. En meteen weten en voelen we weer hoe prachtig toch de lente is, welk een schat van God zij moet worden genoemd!

Ocherm!

Als 't zoo 'ns weken achter malkaar droog weer was in 't veurjaar — den strop veur den boer — dan zeeën ze wel 'ns aan m'n groentenwagel: „Goei weer veur den eerpel, Dré!”

En als ik dan zuchtte: „Houwt er van op, juffrouw,” (tegenwoordig zeg ik altijd: „mevrouw,” 'k mot mee 't tij zoo'n bietje meedoen, ge verstaat) maar als ik dan zee: „Ochirrekes, juffrouw, houdt er van op, m'n goeie mensch, we snakken naar regenwater,” dan kreeg ik stee en vast ten antwoord: „Bij jullie, boeren, is 't nou nooit goed! Altij klagen!”

En nooit hebben die menschen begrepen, dat 't mooie weer veur de stad nie altijd

't goeie weer was veur 't land en zoo gaven ze ons den naam van „verkens, die knorrende vet worden.”

Nou....! Vette boeren!

Afijn, ik kan 't zonneke goed in 't water zien schijnen, maar dat vergimde geklaag van den stadschen mensch — zie, dat kan ik nou nie goed uitstaan, zoolang er alle Zondagen gerost en gebotst wordt van stad naar stad, in bussen, treinen, auto's, op stoomfietsen, en zoo verder. Zoolang voetbalclubs stadions bouwen mee zestigduizend plaatsen — zoolang, amico, gaat 't nog wel in de stad....! Ge meugt er de boeren uitpikken, uit de honderdenduzenden, die veur d'r goeie, harde guldens naar 'n spulleke voetbal staan te kijken, op Zondagen in weer en geen weer.

Neeë, ik misgun den mensch z'n verzetje nie, belange nie! Maar klagen, altij klagen?!

Verlejen week had ik er eenen lollig te grazen.

Ik bel aan, 's morgens om haltien, en daar kwam 'nen stevigen kearel veur.

„Morgen, meneer, wat zal 't zijn vandaag?” vroeg ik.

„Zuurkool bij oe?”

„En of! Eiges-ingemaakte! 'n Zuurkooltje, meneer, om van te kwijlen! Echt handwerk. Van Trui!”

Allee, ik verkoop geren, amico, da's widedes.

En veural zuurkool, die mot opgeruimd worden! Want onder ons gezeed en gezwegen: als ik die nie 'n bietje grif loos, dan zit ik er eigens veur, tot Juni toe, want Trui gooit niks weg en.... geef ze 's ongelijk?

„Kost-ie?” vroeg de man.

„Veur 'nen stuiver 'n maal veur 'n weeshuis!” offeerde ik.

En terwijl ik mee m'n handen in 't pekeltonneke zat: „Da's nog goei eten, meneer! 'n Stukske vet pekelspek erbij veur 'n paar dubbeltjes, ha....! Ik mot er nie aan denken, dan loopt 't water uit m'n mond!”

„Lust gij 'm zoo geren?” vroeg ie.

„Ik kan 'm niemeer („zien”), viel haast uit m'n mond) missen,” zee ik, „ik eet 'm tegenwoordig drie keeren in de week. En de andere drie dagen heb 'k er nog 'n opbraaike van.”

„Dat zon me te veul zijn,” zee de klant, „ik neem 'm nou en dan maar 'ns veur de goeiekoopte, want de tijen zijn maar te slecht.”

Metten gaapte-n-ie, dat de pluuskes van de dekens, die nog in z'n haren zaten, wegstoven. 't Was ook pas half tien, ee....!

Ik keek 'm maar aan en toen zee ik zoo: „Gij kunt anders nog veuruit, meneer! Reserve zat!”

„Motte toch nie zeggen,” zee-t-ie heel seerjeus. „'k Ben de leste maand bekans twee pond afgevalen!”

„Meugt ge wel veurzichtig zijn,” raaide-n-ik 'm aan. „dat ge nie in verval van krachten versukelt, meneer, niks beroerder dan datte!”

„Geef me nog maar zes eiers! Koste die?”

„Kwartje. En versch! Van den morgen geraapt.”

Toen we afrekenden was 't alles bij malkaar zeuven stuivers aan eerpel, zuurkool en eiers, net genoeg veur 'n kostschool. En ik? Drie dubbeltjes en 'nen stuiver!

„Nou nog 'n stukske spek,” zee ik, „en oew twee pondjes zitten er morgen weer aan, meneer!”

„'k Zal m'n best doen,” beloofde-n-ie, „de tijen meugen rot zijn, ik doe m'n eigen niet te kort!”

„Of ge gelijkt hebt,” zee ik, „'n goei, steuvig nachtje, 'nen patenten hap frèet, 'n stukske radio... zoo boksen we den kwaaien tijd mee mannenmoed deur!”

„O zoo!” zee mijn vriend, mee z'n handen vol zuurkool en eiers, „over honderd jaren hebben we allemàal 'nen kale kop.”

„Bedankt, meneer,” zoo ging ik terug naar m'n wagel, „sterkte, horre, in denze ure des gevaars.”

„Saluu!” zee-t-ie en schupte mee z'n pantoffel de deur dicht, want z'n handen had ie vol aan de.... malaise. Maar hij had me zoo'n bietje in de gaten, geloof ik, want de deur floepte wel wat hard dicht. En daarom, amico, kan ik oe tot m'n spijt nog nie melden, of z'n twee pondjes er al weer aanzitten. Want ik heb 't nog nie durven vragen en.... zoo 'nen gezond slachtoffer van de slechte tijen verspeul ik nie geren als klant.

Oja — ik wéét wel, daar is zorg, armoe zelfs genoeg op de weareld! Maar de sukkeleers, die daar seerjeus mee tobben — die schuppen zoo hard de deur nie dicht. Want.... die deur is van d'r eigen!

Een ander, die 'n flutje huur betaalt veur 'n schoon huis, die kan teugen de deur trappen....! En klagen! En.... rustig trappen veural.

Klagers....?

Ge meugt er haast nooit meeljen mee hebben. Te veul anderen hebben daar recht op, die nie klagen.

Ochja — als ge zoo iederen dag oewen wagel langs zooveel straten douwt en ge hebt oew oogen goed open, amico, dan ziet ge veul dingen, die anders zijn dan ze lijken.

Maar ondertusschen is m'n pampierke weer vol, dus ik schei er af.

Veul groeten van Trui en als altij geen haarke minder van oewen t.a.v.

DRÉ



Een echt Brabantsch interieur, in de buurt van Helmond.



Hoog bezoek aan „Philips”. — De pauselijke internuntius, mgr. P. Giobbe, bracht een belangstellend bezoek aan de Philipsfabrieken te Eindhoven. — V.l.n.r.: dr. Philips, mgr. Giobbe en diens secretaris.

Uit ons Gebied



De oud-burgemeester van Erp (bij Veghel), de E.A. heer J. A. van Mil, kwam te overlijden. — Een foto van den thans overleden oud-burgemeester.

Vijf en twintig jaar brieven besteld. De heer H. Gijzen, postbode te Roermond, vierde onder groote belangstelling zijn zilveren jubilé.



De nieuwe burgemeester van Maastricht? Naar verluidt zou de burgemeester van Lisse, dr. S. baron van Wijnbergen, in aanmerking komen voor burgemeester van Maastricht. Wij geven hier de foto van den jongen magistraat.



De eerwaarde broeder Aloysius, van de bekende Kneip-inrichting te Heerlen, vierde zijn diamantenkloosterfeest. Een kiekje van den verdienstelijken jubilaris.



Drie jeesten op één dag. — De heer H. Oelutjes, directeur der stoomzuivelfabriek te Neerkant (Deurne), vierde als zoodanig zijn 30-jarig jubilé. Voorts was hij 25 jaar getrouwd en trad zijn dochter in het huwelijk met den heer Sevens, onderwijzer. — Burgemeester van Beek wenscht de feestvierenden hartelijk geluk.



Allen herinneren zich den afschuwelijken moord op den Z.E. heer pastoor G. J. Litjens van Geysteren. Lang heeft men gezocht naar de daders, die thans gevonden zijn. Zij zullen voor hun verschrikkelijke daad moeten boeten. We plaatsen hier nog de groote belangstelling voor de uitvaart van den vermoorden pastoor (inzet).

Onder zeer groote belangstelling werd te Melick de standaardmolen „Prins Bernhard” in werking gesteld door Limburgs gouverneur. — Een kiekje van het feest rond den molen, die het landschap zeker siert.

Verkouden?
Hoofdpijn?
Koorts?

dan.....



Let op
„Bayer“-kruis
en Oranjaband

SENSATIONEELE DALING!

Chlorodont OMLAAG in prijs!



Nu vraagt ieder Chlorodont! Witte tanden en frische adem door Chlorodont Tandpasta, die nu zoo bijzonder voordelig is. De prijs verlaagd - de kwaliteit dezelfde gebleven! Thans 25 cent per tube (voorheen 35) of 'n groote tube 45 cent (voorheen 60). Goedkoop kan kwaliteits-tandpasta nooit worden! Nimmer tevoren kocht U zuiverder, heerlijker en doelmatiger tandpasta voor zoo weinig geld!

TANDPASTA
Chlorodont

Per tube ³⁵25 en ⁶⁰45 cent

DOOSJES 20 EN

35 CENT



Onzuivere huid?

Vetwormpjes, pukkels en uitslag verdwijnen en de huid wordt jeugdig-frisch, gezond en fluweelzacht door de huidzuiverende, huid-genezende en huidvoedende kracht van Purol. Gebruik voor gelaatsverzorging witte Purol. Deze is na inwrijving onzichtbaar op de huid en daarom zeer geschikt voor gebruik overdag.

PUROL

zuivert-verzacht-geneest

Proefdoosje Purol Wit . . . 10 ct.

Proeftube Purol Wit . . . 15 ct.

Doos 30, Tube 45ct. Bij Apotheken Drogisten

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 23

„Waarachtig! Een horloge!” dacht hij. „Een net armband-horloge, dat 'n kléin tikje voorloopt...” Hij ging dus bij Marks en Co. naar binnen.

Daar stonden de bedienden en twee heeren boven den middelbaren leeftijd om één bediende heen, die door kortademigheid het vermoeden wekte, dat hij gehold had. De kolonel had geen haast — hij boog zich over een verzameling horloges, en al wenschte hij niet naar het gesprek te luisteren, toch deed hij dat onwillens.

„Nee hoor, ze is hier niet geweest!”

„De huisknecht heeft haar in een taxi zien stappen, met twee etuis...”

„Hoe laat?”

„Ik zou zeggen, hoogstens een kwartier geleden. Ik ben zoo gauw mogelijk teruggekomen.”

„Wie z'n huisknecht?”

„De huisknecht van die mensen, waar ze logeert, meneer.”

„Wie zijn dat dan? Ik was er niet, toen ze die dingen kocht. Kocht...! Had ze ze maar gekocht! Wie z'n huisknecht?”

„De huisknecht van de Mersthams, meneer.”

De kolonel keek op. De naam Merstham was hem maar al te goed bekend. Hij verbaasde zich niets om het gebaar van den grijzen heer, die ongeduldig het verhoor geleid had.

„De Mersthams?”

„Sir George en lady Merstham.”

„Groote hemel!” riep Lewison — de kolonel herkende den man.

Marks keek zijn compagnon geërgerd aan. „Wat zou dat?” vroeg hij. „Sir George is baronet; huis in de Halvemaanstraat. 'n Echte aristocraat. Hij is zelf ook nog hier geweest, met machting van juffrouw Stanton, om een broche voor haar uit te zoeken.”

Lewison sloeg zijn handen in de lucht. „Groote hemel!” riep hij nog eens. „Ben jij een Londenaar? Voor iederen juwelier is de naam Merstham een rood signaal. En jij geeft iemand voor honderden ponden goed mee, omdat zij beweren, dat ze Marla Stanton heet en de dochter van den zoogenaamden millionaire Stanton is!”

Marks werd boos. Zijn beroepstrots was gekrenkt.

„Wou je soms zeggen, dat er geen millionaire Stanton is?”

Lewison sloeg met zijn vuist op een toonbank. „Nee natuurlijk niet!” riep hij. „Er is een millionaire Stanton, of liever, er was er een — heb je geen krant gelezen vandaag? — maar als je de Mersthams kende, en die móest je kennen, dan had je op je vingers na kunnen tellen, dat zij met geen dochter van een millionaire om konden gaan, dus dat die juffer, die ze hier hebben gebracht, een lokvink of een medeplichtige moest zijn!”

Lewison was een zwaargebouwd man. Hij stond te trillen en een dunne piek haar hing over zijn glimmende voorhoofd. Ook Marks was boos, maar op zichzelf, en de vier bedienden waren bleek en betrokken.

Kolonel Kingsward kwam naar de groep toe. „Ik kan geen excuus vragen, dat ik iets van uw gesprek gehoord heb,” zei hij, „maar misschien mag ik zeggen, dat ik den naam Merstham iets ergs vind, en dat u direct Scotland Yard waarschuwt, als u verstandig bent. Ik ben kolonel Kingsward, Leger- en Vloot-club. Als u 't noodig vindt hen ik bereid, eenige inlichtingen over de Mersthams te geven. En nu wou ik graag een horloge koopen

en contant betalen. Hier ligt er een, dat me wel lijkt.”

Een verontschuldiging mompelend trad een der bedienden naar voren. Marks en Lewison bedankten den kolonel en gingen het kantoor in.

Met het horloge in zijn zak zette de kolonel zijn wandeling voort; maar de naam Merstham dwong hem te denken aan het ongeluk en het ontslag van een zijner jongste en meest belovende officieren — een man, die tot oneerlijkheid gedreven was door den persoon, door Marks als „een echte aristocraat” aangeduid.

En zonder dat de kolonel wist waarom, gaf ook de naam Stanton hem een onaangenaam gevoel.

„Stanton!” zei hij herhaaldelijk bij zichzelf. „Stanton!” Toen bleef hij opeens staan. „Wel vertjoept!... Stanton, dochter van een millionaire... Zouden er twee Stantons met dochters zijn? Nee! De Mersthams hebben iemand voor die juffrouw Stanton van de Lucania uitgegeven!”

Toen kwam er een vroolijke stem uit een open taxi:

„Hallo, ouwe heer!”

De kolonel draaide zich om. „Alle-machtig!” zei hij.

Geoffrey stapte snel uit. „Daar kijkt u van op, hè?” zei hij. „Kan ik me indenken. U weet 't denkkelijk niet, maar ik sla een record. Ik ben de eerste Oxfordsche kapitein, die zijn bemaning een dag in den steek laat met den grooten wedstrijd in zicht.”

„Wat kom je in 's hemelsnaam doen?”

„Dringende privé-zaken,” zei Geoffrey. Hij betaalde den chauffeur.

„Hoe lang blijf je?”

„Dat zal moeten blijken,” zei Geoffrey.

Er kwam een lachje om den mond van den kolonel. „Ben ik ziek?” vroeg hij.

Geoffrey lachte. „Nee. En opoe is 66k niet dood. En ik moet ook niet naar de begrafenis van den bovenmeester van mijn lagere school.” Hij werd opeens ernstig. „Marla had me noodig,” zei hij.

Tot zijn verbazing voelde hij zich met kracht grijpen door een arm, die hem meetrok onder de galerij, waar zij vóór stonden.

„Waar logeert Marla?” vroeg de kolonel opgewonden.

„Halvemaanstraat 63.”

„Alle bliksems! Bij wie?”

„De Mersthams.”

„De Mersthams!”

De kolonel stapte de straat op. Hij zag een leeg taxi. „Hé!” riep hij. De taxi kwam aan het trottoir.

„Wat hebt u?” vroeg Geoffrey, vreemd zenuwachtig.

„Neem dien wagen. Ga als de maan naar de Halvemaanstraat. Als je me noodig hebt, bel je de Rag maar op. Ik zal wachten. Heb je geld?”

„Vijf shilling,” zei Geoffrey.

„Hier, pak aan.”

Een bedrag van twee pond ging van hand tot hand. Meer had de kolonel niet bij zich.

Geoffrey sprong in den auto, sloeg het portier dicht en stak zijn hoofd door het raampje.

„Halvemaanstraat 63. Flink gas geven!”

Allan en lady Merstham liepen naast elkaar en zeiden niet veel. Op beider gezichten stond een ietwat sarcastisch lachje. Het was nogal druk op straat, en de twee avonturiers waren niet ongevoelig voor de vroolijkheid van den morgen.

De VIJFLING DIONNE

wordt *alleen* gewasschen met **PALMOLIVE**

TOEN ZIJ NOG HEEL KLEIN WAREN, WERDEN DE VIJFLINGEN DIONNE UITSLUITEND IN OLIJFOLIE GEBAAD.



NATUURLIJK... OMDAT OLIJFOLIE ZOO VERZACHTEND IS VOOR EEN TEERE HUID.

NU ZIJN ZIJ AL GROOTE MEISJES, EN GEBRUIKEN ALLEEN PALMOLIVE, DE ZEEP, BEREID MET OLIJFOLIE. DR. DAFOE ZAL U ZEGGEN WAAROM!



DR. DAFOE ZEGT:

„De vijfeling Dionne werd bij haar geboorte en gedurende eenige tijd daarna in olijfolie gebaad. Toen de babies met water en zeep gewasschen konden worden, verkozen wij voor het dagelijksch bad dezer wereldberoemde Canadeesche vijfeling uitsluitend Palmolive zeep.”

Dr. Allan R. Dafoe.

EEN LES VOOR ELKE MOEDER - EN VOOR IEDERE VROUW!

Moeder, waarom zou U voor 't bad van Uw jongste lieveling, en van Uw andere kinderen, zeep gebruiken, die minder verzachtend is dan Palmolive, de zeep die voor het teere huidje der vijfeling Dionne werd gekozen? En ook U, mevrouw...

die prijs stelt op een blijvend aantrekkelijke teint!

Gebruik 66k Palmolive zeep regelmatig voor Uw gezicht en Uw hals!

Niets kan olijfolie vervangen voor de bescherming van een frische teint!



12 1/2 CT PER STUK

„Welken naam zei je ook weer?” vroeg lady Merstham.

„O ja! Zou ik haast vergeten!” Allan haalde een krantenknipsel uit zijn zak. Al loopende las hij: „De graaf van Granchester is Maandag hier te lande teruggekeerd, na langen dienst bij zijn Indisch regiment. Hij is voornemens, veertien dagen in Londen te blijven, en zich naar zijn broeder kolonel L. Ely te Cambridgeshire te begeven.”

„O ja, Granchester,” zei lady Merstham. „Laten we ons in 's hemelsnaam niet vergissen. Dus je komt precies over drie kwartier bij meneer Lascelles, Sackville-street 55 — ik moet hem tien minuten alleen gehad hebben, voor je komt.”

„Afgesproken,” zei Allan. „U kijkt onderwijl in Hanover Street naar een auto, 90 p.k., waar we zóó mee weg kunnen rijden, als hij ons bevalt. Ik stort een sommetje en weg zijn we. Nu naar Parkstone.”

„Neem maar een wagentje,” zei lady Merstham, „de tijd is kort. Ik loop dat eindje wel.”

Allan ging binnen bij Parkstone, den wereldbegaafden tooneel-costumier en pruikenmaker. Door den winkel vol harnassen, pronkgewaden, maskers, schijnjuweelen en toilet-artikelen kwam hij in een achterkamer, met ingelijste portretten van acteurs en actrices aan de wanden. Een man met een fluweelen jasje en lang haar trad op hem toe.

„Ja?” zei hij. „Costuum?”

„Nee,” zei Allan. „Ik wou heel iets anders van u. Om redenen, die u idioot zou vinden, als ik ze noemde, wou ik er graag gebruik van maken, alsof ik langen tijd in de tropen had doorgebracht. Zou dat gaan?”

De kunstenaar grinnikte. „Al wou u voor Abyssiniër doorgaan,” zei hij. „Gaaf u zitten, als u wilt, en zet uw hoed af.”

Allan deed zulks. Er werd een kapmantel om hem heen gedrapeerd, en eenige minuten voelde Allan koele vettigheid op zijn gezicht en de vlugge, zachte vingers van den artist. Snel werd de bleke Londenaar een Indischman, diep gebruind van gezicht, ooren en hals. De verf werd ingewreven tot het vet was opgeslorpt — toen werden zijn handen op dezelfde manier behandeld. Een kwartier, en Allan was het type van een jong officier, pas met verlof.

Ietwat verlegen ging Allan de straat op. Hij voelde, dat hij nogal aangekeken werd, maar, leek hem, meer met jaloezie dan met spot. Hij had een paar minuten over, en liep dus wat om, en toen hij Piccadilly Circus over wou steken, stond opeens Eardley Smith voor hem.

„Hé, Allan!” riep Smith. „Waar heb jij gezeten? Riviera of de Sahara?”

Allan lachte. „Ja, ik heb 't te pakken, hè? Zal over een paar dagen wel weer opbloeien. Hoe is 't met hare genade?”

Eardley Smith begon te lachen. „Die studeert adelsgeschiedenis tegenwoordig,” zei hij.

Allan knikte, zag een kans en schoot de straat over. Weer moest hij even wachten — een slofferig, ongeschoren man kwam naast hem en salueerde. „Pardon, majoor,” zei hij, „mag ik u

een paar seconden spreken? Ik heb bij uw regiment gediend, in Simla...”

Allan verhaastte zijn tred en raakte den bedelaar kwijt; maar zijn zelfvertrouwen was nu stevig, en toen hij voor het huis van den geldschietster stond, voelde hij zich in staat, zijn rol te spelen. Hij ging een smalle trap op en drukte op een belknop, waarnaast de naam Lascelles stond. Een man in livree deed open.

„Meneer Lascelles thuis?”

„Jawel, meneer, maar hij is op 't oogenblik in gesprek.”

„Met lady Merstham?”

„Pardon, meneer, ik heb geen permissie...”

„Dien me maar aan als u wilt. De graaf van Granchester.”

„O, jawel, milord.”

De bediende kwam aanstonds terug. „Wilt u maar meegaan, milord.”

Hij liet Allan alleen in een kamer, volgehouden met portretten van de koninklijke familie, staf-officiëren en voornamen politici. Lady Merstham zat met haar rug naar het raam, en midden in het vertrek stond een voornaam gekleed man met wit haar en witten knevel.

„Hoe gaat 't, lady Merstham?” zei Allan. „Ik heb natuurlijk gevolg gegeven aan uw telefoontje, maar...”

„O, Jack!” zei lady Merstham, „wat vriendelijk van je, om te komen! Laat ik meneer Lascelles even voorstellen — meneer Lascelles, lord Granchester.”

Lascelles boog, zijn oogen berekenend half toegeknepen.

„Jawel, maar wat... ik bedoel...” Allan speelde uitstekend den verbaasde.

„Ik zat verlegen om duizend pond,” legde lady Merstham uit. „Ik had meneer Lascelles hooren noemen als een gefortuneerd man, die in tijdelijke verlegenheid zulke bedragen verschaft, tegen handteekening met zekerheid en een redelijken interest.”

Lascelles lachte bedaard. „In de veronderstelling altijd,” vulde hij aan, „dat de cliënten van dien gefortuneerden man in staat zijn, interest en hoofdsom te betalen.”

„Ja juist,” zei Allan. „'t Spijt me te hooren, dat u 't noodig vindt, geld op te nemen buiten uw familiekring, lady Merstham. Ik weet, dat meneer Lascelles een uitstekenden naam heeft — wie weet dat niet in onze kringen? — maar wat noemt hij een redelijken interest?”

„O eh... hoeveel is 't ook weer — ik geloof zestig procent,” zei lady Merstham.

Allan floot zacht. „Zestig procent!” zei hij.

Lascelles haalde zijn schouders op. „'t Is een riskant bedrijf,” zei hij. „Hoe kan ik anders? Maar als uwe lordschap den wissel wil teekenen, ben ik te vreden.”

„O!” zei Allan. „Moet ik teekenen?”

Lady Merstham stond op. „Ik vind 't niet prettig, maar ik weet, dat je 't voor me doen zult, Jack. Ik kan 't niet aan sir George vragen. Ik heb dat geld noodig om dringende bridge-schulden te betalen, en een rekening van 'n lastige naaister. Ik betaal 'het geld en de rente terug, lang vóór 't halfjaar om is.”

Wordt vervolgd.

De voorplaat van Marlene Dietrich is vervaardigd naar een foto, speciaal voor ons blad afgestaan door Columbia-Loet C. Barnstijn.

CHRONISCHE HOOFDPIJNEN VERDWENEN



★
Toen
oorzaak
weggenomen
werd
★



Meestal krijgt U hoofdpijn zoodra afvalstoffen te traag door Uw afvoerorganen worden weggevoerd, waardoor Uw bloed verontreinigd wordt. Zorgt daarom dat Uw afvoerorganen goed functionneeren. Spoor met de zes minerale zouten in Kruschen Salts Uw afvoerorganen op zachtewijze aan tot gezonde en geregelde werking, zoodat zelfs het laatste deeltje achtergebleven afval volkomen wordt verwijderd. U zult spoedig de gevolgen bemerken van die inwendige schoonmaak: Uw bloed is zuiver en verfrist. Klachten als hoofdpijn, vermoeidheid en neerslachtigheid, behooren tot het verleden, want de kleine dagelijkse dosis Kruschen Salts heeft de oorzaak van deze kwalen weggenomen.

Mej. G. R. te L. schrijft:

„Eenigen tijd geleden leed ik aan chronische hoofdpijnen. Ik probeerde verscheidene middelen, maar ik kon dat loome, vermoeide en lusteloze gevoel niet kwijt raken, en elken morgen weer zag ik tegen den nieuwen dag op. Toen ik eens een paar dagen uit logeeren ging bij een oom en tante, die beiden in de 70 waren,

verwonderde ik mij voortdurend over hen — hoe gemakkelijk zij hun bezigheden verrichtten, opgewekt en gelukkig; zij leken jaren jonger dan zij waren. Ik vertelde hun wat mij scheelde.

„Dan moet je eens aanvennen, wat wij reeds jaren doen. Een tipje Kruschen Salts 's ochtends in je eersten kop thee.”

Dat was een half jaar geleden en sindsdien ben ik oneindig veel beter. Zonder hoofdpijn, en met een gevoel dat het leven nu de moeite waard is. Kruschen Salts is werkelijk schitterend.”

(Originëele brief ter inzage.)

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f0.40, f0.75 en f1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

'n Ringers Creatie
'n Doos met Bloemenveldenschilderij en een verrukkelijke, verrassende en kleurrijke inhoud: RINGERS' BLOEMENVELDJS

RINGERS

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f1.62½ per kwartaal of f0.12½ per week. Franco per post f1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 73170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Bilstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 3. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.



HET VLOT VAN DE MEDUSA

NAAR HET SCHILDERIJ VAN GÉRICAULT

DE SCHIPBREUK VAN DE MEDUSA

De Honderd Dagen waren achter den rug. De lichamen van Napoleon's veteranen lagen nog verspreid op de slagvelden van Waterloo en Napoleon zelf zat gevangen op een eenzaam verlaten eilandje van den Atlantischen Oceaan. Frankrijk had door een mild gebaar van den vijand de verloren gegane koloniën teruggekregen.

Op 17 Juni 1816 koerste het fregatschip Medusa, begeleid door een aantal kleinere schepen, zeewaarts en aan boord van het schip vertoefde de nieuwe gouverneur van Senegal, Schmaltz, die door koning Lodewijk XVIII was uitgezonden om de kolonie van de Engelschen over te nemen. Hij stond op het dek van de Medusa, en zijn hand, waarover de met kantwerk en fluweel afgezette mouw hing, hamerde zenuwachtig op de kulas van een kanon.

Rondom hem dromden heele groepjes soldaten, matrozen, beambten, ingenieurs, dames uit allerhande milieu's enz., samen. Onder de soldaten bevonden zich ook enkele veteranen van Napoleon, uitschot der maatschappij, mannen die weerbarstig stonden tegenover elk bevel en hun officieren haatten. Groote zwarte koloniale staken uit boven de getaande Spanjaarden. De garde met haar pluimhelmen en nauwsluitende broeken vormde een fel contrast met de roode tunica der officieren, de dandies der restauratie.

Met dit vierhonderd koppen sterke mengelmoesje van allerlei karakters zette de Medusa koers naar Senegal en de heele expeditie bleek al van den beginne

☆

Een van de vreeselijkste schipbreuken die de wereld ooit heeft gekend is ongetwijfeld die van de Medusa, een driemaster die een kleine honderd en twintig jaar geleden verging en welks halve bemanning, bestaande uit tweehonderd koppen, op een vlot de zestig mijlen afgelegen kust trachtte te bereiken.

☆

af een jammerlijke mislukking. De kapitein van het schip, „een onverschillige zeebonk“, bemoeide zich met alles behalve met navigatieproblemen en kwam haast niet uit zijn hut. Gouverneur Schmaltz bracht den tijd zoek met eten en drinken en het ophouden

van zijn waardigheid en de leiding van de Medusa berustte feitelijk bij menschen, „die zoo goed als niets afwisten van de Afrikaansche kusten en bitter weinig meer van de zee“.

De gevolgen konden dan ook niet uitblijven. De Medusa verloor het contact met de overige schepen en op 2 Juli raakte zij, ten Noorden van kaap Blanco, keivast aan den grond. Het stranden werd gevolgd door een wilde paniek. De passagiers liepen gillend over het dek, terwijl het fregat dieper en vaster wegzonk in de zandplaat. Het water gutste de hutten binnen, het dek begon uit te zetten: het werd tijd voor de bemanning en de passagiers het schip te verlaten. Toen begon de tragedie.

De zes reddingsbooten waren berekend op tweehonderdvijftig koppen van de vierhonderd, maar men probeerde hier een mouw aan te passen: men zou een groot vlot bouwen waarop tweehonderd passagiers zouden kunnen plaatsnemen met levensmiddelen en drinken en de reddingsbooten zouden dit vlot naar het op 60 mijlen afstand gelegen strand probeeren te sleepen.

Eerste dag.

Masten, palen en planken werden hals over kop aan en over elkaar gespijkerd en er over heen timmerde men ruwweg een soort dek, waarna 't vlot in zee werd gelaten. Met bedreigingen en gevele wist men ten slotte 147 man ertoe te bewegen op dit vlot plaats te nemen. De tooneelen die zich hierbij

afspeelden zijn niet te beschrijven. De mannen hadden de voorraden sterken drank bemachtigd en liepen thans waggelend en stomdronken over het dek. Alleen de gouverneur, de kapitein en hun onmiddellijke omgeving wisten ordelijk het wrak te verlaten. De gouverneur werd in een gemakkelijken zetel overboord neergelaten in een reddingsboot, met vrouw en bedienden, en liet zich heel comfortabel van het wrak wegroeien. De kapitein voorzag zich van een flinken voorraad eten en wijn en nam plaats in een halfgevolle tweede boot. De rest van de 400 werden aan hun lot overgelaten, de sterksten vochten uit alle macht om een plaats in een der vier resterende booten en wat overbleef wendde zich naar het twijfelachtige vlot. Het was de bedoeling dat de booten het vlot kustwaarts zouden roeien, maar de schipbreukelingen stonden er dicht opeengepakt en voordat men twee mijlen ver was, werden de verbindingstouwen doorgeknaapt of doorsneden en de kapitein had het veel te druk met zijn eigen belangen, om zich met de rest van de bemanning te bemoeien.

De toestand was hopeloos. Er waren geen roeiriemen, alle voorraad bestond uit vijftig pond met zeewater doordrenkt beschuit, zes vaatjes wijn en twee kleine tonnetjes water. Adelborst Coudin, die bovendien een vreeselijke wonde aan het been had die hem haast elke beweging onmogelijk maakte, nam het commando op zich. Hij liet midden op het vlot een mast oprichten en voorzien van een primitief zeil. Toen kregen de schipbreukelingen hun eerste maaltijd die in werkelijkheid hun laatste was: een soort soepje van in wijn geplette beschuiten: nauwelijks een mondje vol voor allen. Zoo kwam de eerste nacht. Elke golfslag wierp een aantal ongelukkigen omver of spoelde ze weg. Het vlot kraakte en kreunde, open- en dichtgaande als de plooiën van een harmonica. Sommigen geraakten verward tusschen die openingen of vastgeklemd tusschen de balken in de meest onmogelijke posities en verdronken zonder dat iemand eenige moeite deed naar hen om te zien.

Tweede dag.

Toen de morgen aanbrak waren er nog 127 over; 20 waren weg. De overigen waren gekneusd, half verdronken en half krankzinnig. De soldaten keken strak naar de zee als beesten die gevangen zitten in een kooi. Een hevige storm stak op zoodat de bemanning zich alleen in het midden van het vlot staande kon houden. De druk der lichamen in het centrum was echter zoo geweldig dat verschillenden dood werden gedrukt. Toen de avond kwam sloegen Napoleon's veteranen een vat wijn stuk en gaven het teeken tot den opstand. Iemand met een bijl begon als razend in te hakken op de touwen, die het vlot nog eenigszins samenhiielden. Een officier sloeg hem neer met zijn degen. De soldaten grabbelden naar allerlei wapentuig en vielen aan op de officieren die post hadden gevat aan den voet van den mast. De muiters slaagden erin den mast neer te halen. Hij kwam terecht op een officier die door de opstandelingen werd gegrepen en in zee geworpen, doch eenige oogenblikken later weer werd gered. Weer viel hij in handen der opstandelingen die hem met een zakmes de oogen wilden uitsteken, doch ten tweeden male werd hij uit hun handen gered en bevrijd. Adelborst Coudin zat te midden van het schuim der zeeën met een jongen van twaalf jaar in zijn armen. Tegen den morgen luwde het gevecht, maar het had aan zestig man

het leven gekost. Een vat wijn was alles wat de zevenenzestig overlevenden nog bezaten.

Derde dag.

Nieuwe ontgoochelingen, dorst en honger. Haaien die voortdurend in de nabijheid zwommen van het vlot. Sommigen probeerden, zonder resultaat, eenige visschen te vangen. Hongerige mannen keken radeloos naar de doode lichamen die hier en daar op het vlot verspreid lagen. Sommigen zaten te knagen op hun leeren riemen. Eindelijk viel er een aan op een stijf geworden lichaam en de rest van de bende volgde als een pak hongerige wolven.

Vierde dag.

Opnieuw laaide de muiterij op. De leider der Spanjaarden werd overboord geworpen en ook een vrouw, die gered werd door adelborst Coudin. Van beide kanten werd gevochten met den moed der wanhoop. Toen de morgen aanbrak werden er weer 18 dooden geteld en de dertig overgeblevenen waren allen gewond.

Vijfde dag.

Het zeewater had de huid van armen en beenen opengelegd. Het zoutwater dat voortdurend in aanraking kwam met de open wonden veroorzaakte een ondraaglijke pijn. Slechts twintig hadden nog de kracht om recht te staan.

Zesde dag.

Twee soldaten probeerden het overgebleven vat wijn te bemachtigen en werden in zee geworpen. Ook de eenige jongen stierf dien dag. Zevenentwintig bleven over en twaalf lagen op sterven, onder hen de vrouw. Ze waren allen bedekt met wonden en hadden het verstand verloren. Het was nutteloos den voorraad wijn aan hen te verspillen. Er werd beraadslaagd en het gevolg was dat zij in zee werden geworpen.

De vijftien die overbleven met dertig bolletjes knoflook, één uitgedroogden citroen en een paar teugjes wijn, zochten zich tegen de brandende hitte te beveiligen onder het water, dat de voorzijde van het vlot overspoelde. Zeven dagen later, toen zij nog slechts schimmen waren van menselijke wezens, werden zij gered door de brik de Argus, die de Senegal veilig had bereikt en erop uitgezonden was om naar hen te zoeken. Van de vijftien overgeblevenen stierven er vijf nadat zij aan land waren gebracht, de acht overigen bleven toebereid naar het lichaam en den geest tot aan hun dood.

Zij, die in de booten hadden plaatsgenomen bereikten allen veilig de kust. Er werd niet de minste poging gedaan om de zeventien, die aan boord van de Medusa waren gebleven, te redden. Eerst vele dagen nadat men aan land was gekomen, werd hieraan gedacht. De gouverneur herinnerde zich ten slotte dat er nog een vijfduizend pond in contanten aan boord was en 'n schoener werd naar het wrak gezonden. Tweënvijftig dagen nadat de schoener er was op uitgezonden bereikte hij het wrak en nam drie krankzinnigen aan boord, die dagen en weken hadden geleefd van een stukje taai, leerhard spek. De andere veertien waren al lang dood.

Twee van de drie stierven toen zij in Senegal aankwamen, de derde die beweerde „tal van bijzonderheden te kennen in verband met het in den steek laten van het schip" werd te Senegal in zijn bed vermoord in den nacht waarop hij naar Frankrijk zou oversteken. De autoriteiten slaagden er niet in den moordenaar te ontdekken.

PRODUCTEN VOOR HAND- HUID EN HAAR- VERZORGING

o.a. **Masque Renovia**
Door het gebruik van deze
crème herkrijgt men
een frisch en jeugdig
uiterlijk **3,-**

LESQUENDIEU PARIS

„Modes et Travaux”

het bekende Parijsche Modeblad
schrijft: De Nederlandsche vrouw
draagt schoentjes van zeer fijnen snit...
onberispelijk van lijn: Swift-schoentjes!
Elk Swift-schoentje kan wedijveren
met wat Parijs, het centrum der
Modekunst, brengt!”



„Swift wedijvert met Parijs!”

Dit is in 't kort het oordeel van een der voornaamste
Parijsche Modebladen.

'n Hulde aan de nieuwe Swift-voorjaarscollectie,
die geroemd wordt om haar rijkdom van modellen,
sierlijke lijnen en geestige garneeringen.

Let U eens op die artistieke Swift-voorjaars-
schoentjes in de etalages. Iedere zelfstandige schoen-
winkelier heeft een rijke keuze. U vindt er zeker dat
Swift-schoentje, dat volkomen harmonieert met Uw
nieuwe voorjaarstoiletje, met Uw type en.... Uw beurs.

f 5.50

f 6.25

f 6.95

Swift

UW VOET LIJKT EEN NUMMER KLEINER

DE PRIJSWINNAAARS!

Opnieuw werd een bedrag
van 2000 gulden onder
de abonné's verdeeld



Ook dezen keer werd het bedrag van tweeduizend gulden in 520 geldprijzen verdeeld. Tien abonné's ontvangen elk een prijs van f 50.-, tien andere een prijs van f 25.-, terwijl niet minder dan 500 lezers f 2.50 krijgen. Op deze pagina's vindt men de namen der gelukkige prijswinnaars, terwijl men tevens reeds ziet aangekondigd de volgende prijsuitdeeling, die voor onze lezers stellig een groote verrassing zal zijn.

Prijzen van f 50.-

P. ENGELS, Drijfriemstraat 15, Den Haag.
K. LENOS, 1e J. v. d. Heydenstraat 148, Amsterdam.
TH. HILHORST, Ruyterweg 1a, Laren.
JOH. ZOUTENDIJK, Weeshuisplein 17, Vlaardingen.
P. v. AST, Josephstraat 184B, Rotterdam.
M. LENDERS, Heirbaan, Hoensbroek.
F. EMBREGHTS, Lijns Hijke N 63, Tilburg.
J. BULDER, Graafscheweg 287, Nijmegen.
A. OLIEKAN, Vleutenscheweg 298, Utrecht.
J. PUTTE, Zusterstraat 205, Middelburg.

Prijzen van f 25.-

M. BAL, Walcherenschestraat 13, Den Haag
P. KOET, L. de Colignystraat 11, Leiden.
G. VAN NIEUWENHUIZEN, Leegwaterstraat 24, Hilversum.
H. OOSTERHOORN, Ged. Gracht 84, Zaandam.
T. MOLENDIJK, Zinkweg 205, Oud-Beierland.
H. JANSE, Oranjeboomstraat 251, Rotterdam.
ANTOON GERRITS, Oude Molenweg 1, Echt.
J. M. KEY, Rietmakerstraat 27, Breda.
H. MEULENSTEEN, Schoolstraat 41A, Eindhoven.
H. GORISSEN, Kerkstraat 1, Soest.

Prijzen van f 2.50

Te Amsterdam:
J. Hovestad, Oostzanendijk 120
Joh. Deun, v. d. Pekstr. 45 I
M. J. Jacobs, Keizersgr. 200
A. Blokzijl, Egelantiersgracht 120hs.
R. de Boer, Rozengr. 212hs.
Corn. v. Noord, R. Hogerbeetstr. 75 III
F. M. Hegener, Bentinckstr. 65 hs.
R. J. Daneyeye, Spaarndammerstr. 44hs.
H. Zevenhek, Olympiaweg 24 I
J. J. Kraamer, Rh. Feitstr. 13 I
C. Wagner, Fr. v. Mierisstr. 47hs.
J. W. Duiker, T. v. Serooskerkerpl. 7hs.
L. Donkhorst, Marco Polostr. 218hs.
E. L. Manet, Heemstedestr. 27 I
F. H. Oltman, Rustenburgerstraat 22 I
C. Snel, Tolstr. 82hs.
L. v. d. Maas, Maasstr. 103 W.
Th. Been, Ruysdaelkade 79 II
M. J. Veltkamp, Mariottestr. 4hs.
J. J. Vlootman, Schalkburgerstraat 12 III
H. Zwart, P. Nieuwlandstr. 36hs.

C. Boekestein, Vrolijkstr. 244hs.
W. C. Soethout, Halmahelrastraat 31 I
J. Stoel, Gr. Kattenb.straat 132hs.
H. Smit, Nes (Frascati) 59
T. Platje, ten Katestr. 47bel
B. B. Beereboom, Paramaribostraat 3 I
F. Waalst, da Costastr. 76
L. J. B. Sipon, Adolf v. Nassaust. 9 II
C. A. Th. Bon, Speykstr. 95hs.
E. Groenwel, Middenweg 266
A. Feenstra, Nrd. Amstellaan 72 III
H. Meyer, Molukkenstr. 110 W
Jan Dorreboom, Nieuwendammerdijk 249
F. v. d. Erp, Rembrandtstraat 57
A. W. de Jong, Crooswijk-schestraat 14b
A. Natte, 1e Wandeloord-dwarsstraat 35
D. v. Dam, Adamshofstr. 198
W. Versteeg, Lambertusstr. 153
W. C. v. Alten, Rozenburgstraat 75
L. J. Sap, Vogelstraat 22
J. Vos, Vlasakkerstraat 37
A. L. A. de Haan, Randweg 8
Chr. v. Rump, Beverstr. 147
J. M. v. d. Draai, Zwaanshals 372
G. Meekes, Ackersdijkstr. 114
C. Hol, Vijlkapperstraat 4c
A. v. d. Ree, Hildegardisstr. 6a
Seckbach, Aleidisstr. 67

Te Rotterdam:

W. Sonius, Huigenstr. 3 ben.
Wed. Timmermans, Sophiasstraat 61
J. v. d. Starre, Adrianadwarsstraat 1
A. L. de Vos, Millinxstr. 91
H. Hol, Dordtschelaan 30c
J. J. Wijand, Groepstr. 20
A. Havelaar, Schiltstr. 10
A. v. Someren, Zwijnenstr. 12
J. Kassels, Baan 39
S. Meijer, Schiedamschew. 270
Domburg, Rosenveldstr. 45
M. Planken, Justus v. Effensstraat 28b
W. K. v. Schreveland, Blok-makerstr. 54
W. Erkelens, Streefkerkstr. 9a
P. Goddijn, Polslandstr. 38
J. de Roodt, Alwinstr. 3
A. v. Rossum, Eben Haëzerstraat 18
Rotmans, Clemensstr. 6
T. M. Bezooien, Insulindestr. 218
J. H. Lampen, Dr. de Visserstraat 82
S. J. de Pauw, de Sav. Lohmanlaan 97
A. Bockhoven, Boezemstr. 66
D. v. Velzen, Rubroekstraat 25ben.
J. T. Voortmeijer, G. J. Mulderstr. 47
D. v. Staveren, v. d. Palmstr. 14
M. Beenhakker, Gr. Visscherijstraat 13
H. Heuveling, Mathenesserdijk 485
J. Boogert, Rösener Manzstr. 108
K. Spek, Taanderstr. 137
D. Pieterse, Nijverheidstr. 8a
E. D. Doeland, Meeuwenstr. 6
D. C. Priem, Strevelsweg 80
A. Schut, Heer Janweg 131
J. Mijnsbergen, Anna Mariastraat 36b
J. Hortensius, Vroesenlaan 42
S. Milot, Tuinderstr. 20
P. v. Dijk, Delftschestr. 31
E. de Jonge, Boezemkade 28
J. v. Blitterswijk, Snellinckstr. 55a
J. M. C. Schouten, Cl. de Vrieselaan 158
J. Verdonk, Herlaerstr. 21
F. v. d. Erp, Rembrandtstraat 57
A. W. de Jong, Crooswijk-schestraat 14b
A. Natte, 1e Wandeloord-dwarsstraat 35
D. v. Dam, Adamshofstr. 198
W. Versteeg, Lambertusstr. 153
W. C. v. Alten, Rozenburgstraat 75
L. J. Sap, Vogelstraat 22
J. Vos, Vlasakkerstraat 37
A. L. A. de Haan, Randweg 8
Chr. v. Rump, Beverstr. 147
J. M. v. d. Draai, Zwaanshals 372
G. Meekes, Ackersdijkstr. 114
C. Hol, Vijlkapperstraat 4c
A. v. d. Ree, Hildegardisstr. 6a
Seckbach, Aleidisstr. 67

Voorts:

G. Straver, Tolstr. 10, Alphen a.d. Rijn
P. J. de Groot, Breezjide 23, Nieuwland
A. v. Huuksloot, A. 5d, Bleskensgraaf
P. Guidentmond, Reijerskoop 50, Boskoop
M. W. Bout, Kadest. 129, Brielle
M. v. Buren, IJsselm. laan 236, Capelle a. d. IJssel
L. v. d. Brugge, Hugo Rijkenlaan 8, Delft

B. Smink, Rietveld 212, id.
J. Diepenveen, Vrijenbanschelaan, 25, id.
W. Kleijn, Abwoudscheweg 3, id.
A. v. Vuuren, Hof v. Delftlaan 58, id.
W. J. v. Eck, Oude Delft 218, id.
A. E. Poolman, Zuiderstr. 56, id.
A. Stam, Cronjéstr. 30, Dordrecht
W. v. d. Engh, Lijnbaan 12, id.
H. J. Bosman, Vorensatestr. 29, id.
M. P. Spiering, Groenmarkt 66, id.
W. Fransen, Voorstr. 342, id.
N. Lampe, Dubbeldweg 617b, Dubbeldam.
Mej. Wed. v. Es-Edelbroek, Achter de Kerk 13, Gorinchem
A. Meijer, Nieuwe Walsteeg 3, id.
Wed. C. v. Mourik, Aaltje Baksteeg 4, Gouda
M. v. Vliet, Kattensingel 44c, id.
J. Moerman, Fluweelensingel 47, id.
J. v. d. Spelt, Staringstr. 8, id.
T. Andeweg, Westdijk B. 89, Goldschalkoord
C. Borghart, Bergluststr. 7, Hillegersberg
H. v. Oort, Oranje Nassaustr. 5b, id.
H. L. v. Dijk, Stationsweg 18, Schiebroek
P. de Heus, Oud. Kromstr. 247, Krimpen a. d. IJssel
Mej. M. Offerman, IJsseldijk 49, Krimpen a. d. IJssel
Wed. Eewijk, Owenstr. 16, Leerdam
C. Boogaardt, Keucheniusstr. 38, Maassluis
A. Vianen, Voorder B. 173, Nieuwkoop
D. v. Kempen, Julianastr. 230, Ooltgensplaat
W. Dongelmans, O. 9, Rijk Wetering
W. L. Verwaal, Schielaan 42a, Overschie
A. Rietveld, Merwedensingel 33, Papendrecht
G. de Knikker, Groene Ree F. 86, Reeuwijk
J. v. d. Burg, Dorpsstr. 25a, IJsselmonde
H. Rom, Gr. v. Zoelenstr. 22, Bolnes
A. Smit, Abbenbroekscheest. 21, Schiedam
J. Brand, Lange Achterweg 7b, id.
J. Noorlander, Nw. Sticht Zuid 5, id.
H. Schoomade, v. Swindenstr. 23b, id.
N. J. Driessen, Da Costastr. 35, id.
A. v. Wagtenonk, Schie 114, id.
J. H. v. d. Mey, Dijkhoornscheweg C. 88a, Schipluiden
Joh. Visser, Emmastr. 23, Slidrecht
A. Smit, Ommoordscheweg 284, Terbregge
M. Lampe, Messchaertplein 57, Vlaardingen
Jac. Bos, Ketelweg 98, Vlaard. Ambacht
G. Huizer, Dorpsstr. 140, Waddinxveen
W. H. v. Loon, Halve Maan 5, Woerden
P. Karreman, Dorpsstr. Zevenhuizen
J. de Geus, Rijndijkstr. 29, Leiden
J. F. Baaten, Seringenstr. 44 A, id.
I. Wijnbeek, v. Speijkstr. 18, id.
N. J. Schoneveld, Burg. Terweeweg 86, Oegstgeest
P. H. Hinsbergen, Koningstr. 35, Leiden
J. v. Zwieten Blom, Ockenburgstr. 24, Loosduinen
G. v. Oosten, Rembrandstr. 45, Loosduinen
D. Braak, Hadrianstr. 2, Voorburg
B. Klugkist, Oosteinde 116, id.
J. v. d. Jacht, Juliaantjes 12, Rijswijk (Z.H.)
S. v. Praagh, Pr. Hendriklaan 42, id.
J. Paulvliet, Tuinpad 57, Wassenaar
L. Bentschaf-Krook, Bothaplein 35, id.
C. v. Zanten, Smitslaan 2, Veur
M. Verhoeven, Acacialaan 3, Leiderdorp
J. Postmus, Middenweg 2, Valkenburg (Z.H.)
G. v. Tol, Rijndijk 118, Voorschoten
G. Boekestein, Hoflaan 20, 's Gravenzande
G. Maat, Kerklaan 51, Wateringen
J. v. Rijn, Dr. Weijteslaan 28, Poeldijk
H. v. d. Velde, Endeldijk 12, Honselerdijk
D. Kramp, Duivenvoordestr. 56, Naaldwijk
A. Hoogenraad, Julianastr. 45 E, De Lier
D. den Hollander, Havenstr. 27, Monster
J. T. W. Baerveld, Oosteinde 413, Aalsmeer
W. Kool, Abbekerk
M. Piet, Ritsevoort 35, Alkmaar
S. Post, Kanaaldijk 1, id.
J. Schuurman, Ropjeskuil 66, id.
H. J. Schuit, v. d. Woudestr. 85, id.
Joh. Dekker, Baanpad 19, id.
W. Strubbe, Kennermerweg 171, id.
H. Lak, Hoogwoud, gem. Aartschouwen
J. S. Moleman, Ouderkerkerlaan 38, Amstelveen
D. Luyting, 949, Assendelft
H. G. Bakker, Stationstr. 2, Bergen
J. Kuipers, Laarderweg 40, Bussun
S. Timmer, Veldweg 15, id.
G. Kos, Adelheidstr. 46, id.
Y. Plokker, Noordwijkerweg 22, Beverwijk
D. Slecht, Breestr. 73, id.
R. de Jong (spoorhalte), Broekenhavenpaadje 77, Broekhuizen
E. Vedder Kzn, Diemerikade 3, Diemen
T. Mooy, Langevliet, Callantsoog
A. Kok, Watertorenweg 3, Egmond aan Zee
H. Bakker, Wilhelminalaan 51, id.
J. v. Dam, Visserdijk 38, Enkhuizen
C. Bruin, Marklaan 12, Hoofddorp
L. v. Noorloos, Aalsmeerderweg 237, id.
G. W. de Zoete, B. Langewynscheweg 15, Huizen
P. de Boer, Kerkstr. 11, id.
J. H. Verkes, Olmenlaan 75, Halfweg
K. Pluilaar, Koepoortsweg 85, Hoorn
K. Meilof, Turfhaven 4, id.
H. de Loo, Duvenvoordestr. 33 rd, Haarlem
S. v. Dongen, 2e Vooruitgangstr. 25, id.
Th. J. Quee, Sterreboschstr. 36, id.
W. J. Baas, Orionweg 2, id.
M. J. v. d. Bos, Reigerstr. 102, id.
L. P. Krooneman, Santpoortstr. 27, id.
B. de Boer, Prinsessekade 22, id.
K. Hollander, Kortevliet, Julianadorp
P. de Mol, 2e Kanaalstr. 6, Katwijk aan Zee
J. de Hollander, Varkevisserstr. 123, id.
J. Maagdelyn, E. A. Borgenstr. 53, id.
J. C. Tintel, Buurthuis, Marken
Joh. Jansen, Weesperstr. Muiden
A. J. Koppel, Hoofdweg 1686, Abbenes
J. v. d. Niet, Noordzeesteg 7, Noordwijk
H. Peperkoorn, Hoofdstr. 67, Noordwijk aan Zee
A. Onrust, Kerkbuurt B 143, Oostzaan
P. v. Dijk, Melkweg 1, Purmerend
M. J. Reek, Rechterstr., de Rijk
J. Lek, Kerkpad, Langeraar
P. Strijder, Nieuwestreek E 40, Kolhorn
K. Koeten, A 224, Winkel
P. Keuris, Dorpen D 15, Schagen
W. M. Tol, Kastanjelaan 2, Sassenheim
S. Koorn, 158, Twisk
P. Roos, Westergeest 685, Uitgeest
E. v. d. Wal, W 2 40, Urk
J. Dekker, Warder
C. Moerbeek, Fabriekstr. 77, Warmenhuizen

T. v. Eyden, Mulderbinnenweg 23, Weesp
 A. Kaan, Mekkenstuiweg 9a, Hippolytushoef
 L. v. Marion, Torenstr. 29, Middenmeer
 A. Koster, Kortenaerstr. 6, IJmuiden
 A. Maarse, Willebrodstr. 70, IJmuiden O.
 M. Dijkhuizen, Edisonstr. 5, IJmuiden
 C. Hietkamp, Kerkweg 13, Santpoort
 G. Veen, Schulpweg 20, Velsen
 S. Boerman, Wijk aan Zeevweg 111, IJmuiden
 C. Gomes, Hoofdgracht 59, den Helder
 M. Bruyn, Vischmarkt 17, id.
 P. Snyders, Brakkeveldweg 65, id.
 C. Brinkman, Joubertstr. 75, id.
 C. Schoonakker, Tuinstr. 15, id.
 B. Mulder, Dorpsstr. A 341, Oudkarspel
 C. W. de Grebber, Hobbemalaan 12, Hilversum
 E. Brouwer, O. Loosdrechtseweg 23, id.
 D. Bark, Slachthuisplein 26, id.
 J. Eenhuizen, Knollendamstr. 109, Wormer
 H. Laarmans, Ringweg 33, Zaandam
 C. v. Dijk, Wyver 18, Krommenie
 H. Hoorn, Parallelweg 134, Koog a. d. Zaan
 J. J. Bakker, Dorpsweg 330, Wormer
 H. v. Gelder, Hoofd der School O. L., Nieuw Dordrecht
 (Gem. Emmen)

L. J. de Geus, Reedijk, Mijnsheerenland
 G. Huige, Voorstr., Wisselkerke
 H. Menke, Nieuwe laan 208, Kolham
 A. L. Mus, 2e Julianastr. 24, Tholen
 J. Nouwens, Werktuigkundige, K. P. M., Batavia-C (Java)
 N.O.I.

Mevr. H. Polak-Dennert, Pontenwerfstr. 16,
 Paramaribo (N.W.I.)
 J. Passier, 21 Grand Rue de Seligny, (Jonne) Pres. Sens
 (France)

W. van Oyen, Dorp, Afferden
 J. Stroucken, Merkelbeekstr. 8, Amstenrade
 H. H. Hendriks, Markt A 195, Arden
 Jos. Jeucken, Helstr. 233, Baarlo
 A. G. de Lauwerse, Julianastr. 9a, Belfeld
 W. Wery, Bleyerheidestr. 118, Bleyerheide
 Meij. E. Heesakkers, Dorp B 86, Wansum
 Jos. Haagen, Zandbergerweg 70 H, Bochoitz
 Hendr. Hamers, Boschweg 9a, Brunssum
 B. F. v. d. Veld, Koestr. 49, Chevremont
 F. W. Ch. Wessels, Voorhoevepark 2, Gennep
 A. Knops, Sittarderweg 65, Heerlen
 G. H. Rutten, K. v. d. Oeverstr. 17, Heerlen
 C. van Oyen, Dr. Cl. Meulemanstr. 24a, Heerlen
 F. Kohl, Jonkmansweg 9, Heerlerheide
 C. v. d. Loon, Steenbergstr. 76, Hoensbroek
 Ad. Scheyns, Kipstr. 23, Kerkrade
 Jan Hillen, Rijksweg 237, Herten
 F. C. C. Keiren, B 86, Lottum
 Piet Meerts, Kerkhoflaan 11, Lindenheuvel
 L. Heygele, Ruttensingel 88, Maastricht
 A. van Meer, Bloemenweg 73, id.
 J. Sweys, Nieuwstr. 14, Heer bij Maastricht
 J. Beckers, Partij 35, Wittem
 J. Crijs, Heukelstr. 13b, Amby
 J. H. van Rij, Rijksweg 3, Eysden
 H. Latten, Peterstr. 100, Munstergeleen
 Jos. Vennekens-Palmen, Bergstr. Neer
 J. P. Wilders, Valkenburgweg 45, Nuth
 M. H. Drabbeis, G 11a, Castenray
 Petrus Boots, Vondelstr. 6 Roermond
 Mathieu Voncken, Struik 61, Schimmert
 P. Bartholomé, Kerkstr. 64, Ubachsberg
 J. H. Gerritsen, Leliestr. 21, Sittard
 Laurens Dassen, Kruisstr. 15, Stein
 A. van Heel, Veerweg 18, Steyl
 J. H. Beurskens, Hoekstr. 6, Tegelen
 S. Schreyven, Holsstr. 268, Thorn
 J. H. Jussen, v. Clermontplein 6, Vaals
 P. H. Herben, O. Valkenburgweg 11, Valkenburg
 Paul Maas, Steenstr. 21, Venlo
 J. Spuls, O. Oostrumscheweg 49, Venray
 J. J. Nievelstein, Kerkstr. 37, Waubach
 G. Lempers, Emmasingel 12 Weert
 A. v. Kilsdonk, Dr. Batenburglaan 80, Princehage
 Verhoyen, Spadestr. 62, Ginneken
 J. Segers, Auvernestr. 7, Bergen op Zoom
 H. Cornelisse, Moerstratschebaan 40, id.
 P. Roekx, Graafscheweg 135, Den Bosch
 J. Carels, Kruisbroedershof 29, id.
 G. Lambooy, Weverplaats 13, id.
 F. Assmann, Orthenstr. 4, id.
 H. Houet, Kastanjestr. 40, id.
 C. v. d. Berg, Muntelholwerk 21, id.
 A. van Schayk, Leeuwenstr. 52, Bostel
 A. Roovers, Haagweg 10, Breda
 C. Koremans, Mauritsstr. 3, id.
 J. Boekema, Vierwindenstr. 24 A, id.
 M. v. d. Brock, Geldropseweg 133, Eindhoven
 C. de Wit, Kl. Bleekstr. 6, id.
 H. Schamenee, Tongelreschestr. 123 D, id.
 A. Marcus, Slegerdwarstr. 1, Helmond
 C. v. Lieshout, Heistr. 123, id.
 J. Schilders, Juliana Bernardplein 34, Oisterwijk
 M. Soeters, Spookselstr. D 321, Oosterhout
 J. Timmermans, Heescheweg 30, Oss
 J. v. Gils, Nispenscheweg 62, Roosendaal
 J. Hendriks, Julianastr. 37, id.
 C. Nassau, Ettingstr. 2, id.
 J. Delien, Frans Halsstr. 1, Tilburg
 H. v. d. Daesdonk, Schout de Rooystr. 26, id.
 Petr. v. Rijswijk, St. Janstr. 9, id.
 Ant. Jansen, Stedekstr. 47, id.
 J. Verhoof, Hoogvenschestr. 114, id.
 Wed. Smulders, St. Josephstr. 128, id.
 M. Bijnen, Markt 28, Vught
 J. Kuijsten, Grootestr. 103, Waalwijk
 W. Maasakkers, In het Zand 32, Zes Gehuchten
 H. v. d. Dongen, Lange Noordstr. 133, Zevenbergen
 A. Brossen, Achtmaal
 Alb. Sprangers, Dorpsstr. A 165, Alphen N.B.
 J. Bottram, Eindstr. 61, Bergeyk
 H. Heurkens, Oeffelt
 H. Verhoeven, Molenwijk C 45, Boekel
 H. Bekkers, Parallelweg 31, Bostel
 M. v. Gool, Dorst
 J. T. L. Nijtmans, Soker 167, Dreumel
 Th. de Visser, Sluis A 85, Engelen
 A. Junier, Stoomgemaal, Grave
 H. Gerrits Verbruggen, Kerkstr. 129 A, Groeningen
 J. v. d. Oever, Kerkeind, Haaren
 A. v. Helvoort, Straat, Haarsteeg
 Wed. H. Giesberts, Dorpsstr., Haps
 A. Joosten, H 44, Helenaveen
 A. Ploegmakers, Koolwijk 96 A, Herpen
 H. Roosen, de Straat A 97, Hoogeloon
 H. Wouters, D 41, Hulten
 Adr. Corn. Vrienten, Kl. Dongen
 H. v. Helvoirt, Klepelstr. 98 B, Nuland
 C. v. Beljouw, Theerestr. A 116, St. Mich. Gestel
 Corn. v. d. Broek, Swapoelstr. 126, Stiphout
 A. Wevers, Pr. Hendrikstr. 32, Almelo
 H. de Ruyter, Poulinkstr. 1, id.
 J. M. Verhoef, Evertsenstr. 46, Amersfoort

A. van Putten, Lauwerenstr. 12, id.
 W. Metz, Wallikerstr. 37, id.
 A. Jansen, Wilhorststr. 23, id.
 J. P. M. Deel, Kon. Hortenselaan 14, Apeldoorn
 van Elburg, Asselschestr. 78, id.
 V. Rothem, Zwarteweg 13, id.
 J. Koopman, Larensteilaan 21, Velp
 A. J. Huitema, Rietgrachtstr. 54, Arnhem
 H. v. 't Veld, Cattepoelscheweg 279, id.
 J. W. Duyts, Oranjebr. 22, id.
 D. Hendriks, Rappardstr. 9, id.
 J. de Waard, Steenwijk 118, Assen
 A. v. Lambalgen, Eschdoornlaan 20, Baar
 F. Wilkens, Parklaan 72, de Bilt
 D. v. d. Stroom, Tulpstr. 61, Culemborg
 Fr. Everts, Raamstr. 15, Deventer
 H. Pas, Rozengaardweg 77, id.
 M. Woerdeman, Driebergerstr. 49, id.
 J. Langenhof, Weg naar Voorst 139, Brummen
 D. A. Berendsen, Plantenstr. 22, Doetichem
 H. J. Weenk, IJsselstr. 11, id.
 Jac. D. Folkertsma, H.B.S.straat 5, Drachten
 H. v. d. Westering, Boschstr. 115, Driebergen
 J. W. Jansen, Molenstr. 32, Ede
 P. v. d. Hoeven, Eekmaat 1c, 164, Glanerbrug
 W. Putten, Kottendijk 104, Enschede
 J. Slot, B. W. t. Kullestr. 71, id.
 S. Hoek, Hoofdstr. 9, Groningen-Winsum
 L. v. Gelder, Rademarkt 5, Groningen
 J. Jansen, v. Swinderenstr. 46a, id.
 H. Harm, Albertstr. 1, id.
 J. Hoogterp, kapper, Halbertsmaplein 318, Grouw
 W. Huier, Bruggestr. 41, Harderwijk
 B. J. Kamp, Grensweg 2 I 84, Hengelo (O)
 E. Ter Horst, Willemstr. 38, id.
 C. Hendriks, v. d. Hamstr. 519, Hien (Bet.)
 H. Winkler, Bov. Nieuwstr. 126, Kampen
 M. Tichelaar, Molenstr. 4, Leeuwarden
 Th. v. Beieren, Lijsterstr. 57, id.
 J. de Vries, Noordvliet 97, id.
 B. Aalders, Broerweg 36, Nijmegen
 J. Wennink, Nierstr. 12, id.
 J. Bredewold, Molenstr. 27, Oldenzaal
 C. v. Os, Petronellaweg 34, Renkum
 J. Jongsma, v. Rooyenstr. 12, Kropswolde
 H. Kuipers, Leeuwarderweg 58, Sneek
 F. Steghaus, Heiligerstr. 57, Tiel

A. v. d. Kraats, Kostverloren 21, Veenendaal
 G. J. v. Esseveld, Delpad 17, Wageningen
 A. Louwerse, Marktstr. Winschoten
 B. Koopman, Spoorlaan 17, Wollega
 J. Vastenburg, Hortenselaan 21, Zeist
 van Waarde, O. Postweg 7 F, Austerlitz
 Prost, volkshuis, Houtmarkt 62, Zutphen
 H. J. Hille, Anjelierstr. 9, Zwolle
 J. Rabel, Waterstr. 87, id.
 A. Diepenheim, Melkmarkt 46a, id.
 J. v. d. Wal, Croeselaan 234, Utrecht.
 L. v. Tier, Scheldestr. 66, id.
 K. J. Rijkse, Marienstr. 7, id.
 Fillaal Simon de Wit, Amsterd.str.weg 258, idem
 F. J. Blok, Kanaalstraat 229 bis, idem
 P. A. v. Schaik, Lombokstraat 57, idem
 S. v. d. Lip, Homeruslaan 43 I, idem
 P. H. Visser, F. C. Dondersstraat 40, idem
 J. v. Doorn, Oudegracht 42 bis, idem
 G. Kok, v. d. Mondestraat 80, idem
 F. B. Amsing, Helling 124, idem
 C. Bakker, Prof. Pulellaan 6, Tuindorp, idem
 J. Besemer, Boulevard 110, Breskens
 A. de Jager, Ruiterslaan 22, Goes
 J. Slager, Hoogezoom, Haamstede
 J. Franse, Nassauweg 19, 's Heerenhoek
 Wed. J. Meulenber, Achterstraat, Kats
 L. Filius, Kaaldijk, Kortgene
 J. de Goffauw, Dorpsstraat, Krabbendijke
 Corn. de Rijke, Molenstraat 12, Oud-Vossemeer
 C. L. de Jonge, Tol, Poortvliet
 R. Jansens, B 74, Westdorpe
 L. Bauderinghe, B 4 Heikant, St. Jansteen
 J. A. Minderhoud, Noordweg B 178, St. Laurens
 J. Boogaart, Middelburgsestraat V 9, Souburg
 J. Verlina, Vlooswijkstraat 3, Terneuzen
 A. Bijsterveld, Dijkstraat 27 II, Vlissingen.
 H. van Doorn, Schuithaven A 46, Zierikzee.
 C. de Brouwer, A 155, Zuiddorpe
 J. Swart, Veenlaan 46, Hoorn.
 J. ten Hove, Oudestraat 94, Kampen.
 J. Hey, Groningerstraatweg 34, Leeuwarden.
 H. M. de Rooy, smid, Straatweg, Nieuwersluis.
 F. R. Post, Molenpad, Meppel.
 J. Poissonnier, Langestraat, Oostburg.
 C. F. Kruijff, Utrechtsestraatweg 262, Oosterbeek.
 N. Donze, Axelschestraat 132, Terneuzen.

GROOTE VERRASSING!

De regelmatige prijsuitdeelingen, welke de directie van dit blad aan de trouwe abonné's deed, zijn aanleiding geweest dat vele vrienden den wensch te kennen hebben gegeven deze extra-attractie anders in te richten en wel, door in het vervolg niet om de vijf of zes weken, doch slechts tweemaal per jaar een prijsuitreiking te houden, deze dan echter te doen bestaan uit belangrijk grooter prijzen.

Van vele zijden werd verder de opmerking gemaakt, dat de prijzen van f 2.50, bij de uit den aard der zaak kleine kans, een te onbeteekenende belooning zijn.

De directie van Panorama heeft daarom besloten de kleine prijsverdelingen te stoppen en heeft thans

EEN GROOTE PRIJSVERDEELING

uitgeschreven op 5 December a.s.

Op dien dag zullen onder onze trouwe abonné's, d.w.z. onder hen die vandaag als abonné in onze registers zijn ingeschreven, en dit nog op 5 December a.s. zijn, de volgende prijzen worden verdeeld:

EEN AUTO, FORDOR TOURING SEDAN DE LUXE, 8 CYLINDERS, 85 REM P.K., 4 DEURS,	catalogusprijs F 2.125.—
EEN AUTO, CHEVROLET TOURING COACH, 6 CYLINDERS, 85 REM P.K., 2 DEURS,	catalogusprijs F 1.950.—
TWEE GELDPRIJZEN à F 1.000.—	F 2.000.—
ACHT GELDPRIJZEN à F 500.—	F 4.000.—
TOTAAL RUIM F 10.000.—	

**PANORAMA GEEFT DUS
AAN HAAR ABONNÉ'S
PER 5 DECEMBER A.S. MEER DAN
TIENDUIZEND GULDEN AAN PRIJZEN**

„Ik houd
't op:
Hero!”



zegt de sportsman . Hij weet dat
Hero-dranken hem fit houden

Hero-Perl, Sinas en Frambozen zijn zuivere natuurproducten Bereid uit heerlijk volrijp fruit... zuiver van smaak... verkwikkend en gezond.

Hero-dranken zijn vrij van chemische kleurtjes en smaakjes. De volle vruchtensmaak is er door de natuur aan gegeven.

Sinas Frambozen



DE OPSTANDIGE FAKIR VAN IPI IN STRIJD MET BRITTANNIE

Evenals lange jaren het Atjeh-gebied in onzen Oost-Indischen archipel een haard van onrust en muerij is geweest, zoo zijn het heden ten dage nog voor Britsch-Indië de Noordwestelijke provincies. Slechts met zeer veel moeite weten de Engelsche troepen in dit onmetelijke, woeste, bergachtige gebied het gezag te handhaven, en al is het dan geen formeele oorlog, welke hier tegen de inlandsche stammen wordt gevoerd, toch hebben de militaire expedities de handen vol, om de onrustige, maar bovenal fanatieke opstandelingen te bedwingen. Pantser-wagens en machiniegeweren bewijzen hierbij onontbeerlijke diensten. De figuur achter de schermen, die nu welhaast twaalf jaar lang de volksstammen tot verzet tegen de koloniale Engelsche macht aanspoort is de z.g. „gekke Moellah”, een fakir uit het land van Ipi, op wien thans met alle middelen jacht wordt gemaakt. De op deze bladzijde gereproduceerde foto is de eenige, welke ooit van hem is genomen, en wel zeer duidelijk spreken uit deze woeste trekken de verbeterheid en de fanatieke geloofsovertuiging van den Mohammedaanschen fakir.

De allereerste oorzaak van den opstand moet gezocht worden in het feit der ontvoering en bekeering tot den Islam van een Hindoe-meisje, ongeveer dertien jaar geleden. De Hindoes uit de streek verzetten zich tegen deze ontvoering en vielen de Mohammedanen aan. Dezen schaarden zich onder hun aanvoerder, den fakir van Ipi, en er ontstond een guerilla-oorlog, met aan- en overvallen van weerszijden, waarbij door de Mohammedanen meteen van de gelegenheid gebruik gemaakt werd, om zich te verzetten tegen Groot-Brittannië's macht. Het is trouwens niet de eerste maal, dat de Britsche troepen met geweld hebben moeten trachten de oproerige stammen tot rede te brengen. Want de dezer dagen onder leiding van generaal-majoor Robertson uitgezonden expeditie is reeds de derde, sinds driekwart eeuw naar het Waziristan-district gezonden. Toen de gekke Moellah den fanatieken stam der Dauri te wapen had geroepen in den strijd tegen de Hindoebevolking, gelukte het den Britten evenwel, de Dauristamhoofden te bewegen den fakir in den steek te laten. Maar deze, niet zoo spoedig uit het veld geslagen, nam de wijk naar den stam der Engeland eveneens vijandig gezinde Tori Kheyl, in het dal van de Khaisora, en zette van daaruit zijn verwoede guerilla tegen de koloniale troepengemachten voort. Een wel zeer eigenaardige verwikkeling vond hierdoor plaats. Immers, nog niet zoo lang geleden hadden de hoofden van de Tori Kheyl in ruil voor een jaarlijksche uitkeering er in toegestemd, dat een militaire weg zou worden aangelegd naar het legerkamp te Razmat, langs de Khaisoravivier. Ofschoon zij dus tegenover de Britsche autoriteiten verantwoordelijk waren voor de handhaving van rust en vrede in hun gebied, verklaarden zij nochtans, dat zij niet bij machte waren, de bevolking in toom te houden, wyl de fakir aan zijn fanatieke geloofsgenooten verzekerd zou hebben, dat de kogels en de bajonetten der Engelschen hen niet zouden verwonden. Men vroeg dus aan de Engel-

sche militaire macht om hulp. Deze werd naar het bedreigde gebied gezonden, en slaagde er inderdaad in, gedurende eenigen tijd de rust te bewaren. Maar de fakir van Ipi was hierover slechts in grootere woede ontstoken en hitste een derden volksstam tegen de Britten op. Ditmaal waren het de Mahoeds, die vanuit hun schuilhoeken in de woeste berggebieden de Engelsche strijdkrachten met hun moorddadig vuur bestookten. Zelfs slaagden sluipmoordenaars er in twee Britsche officieren te vermoorden. Het is evenwel de vraag, of het Britsche gezag er ooit geheel in slagen zal, in deze moeilijk te beheerschen berggebieden den vrede en de rust te bewaren, welke voor den goeden gang van zaken in een koloniaal gebied onontbeerlijk zijn.

Nog altijd geldt de spreuk, dat het met kwaadwillige honden slecht hazenvangen is.



De „gekke Moellah”, een fakir uit het land van Ipi, die onder de Mohammedaansche bevolking van de Noordwestelijke provincies van Britsch-Indië groote beroering heeft verwekt.



☆ POPEYE ☆

Gelijk men op bijgaande afbeeldingen kan zien, zijn de Popeye-kleurenfilms van Fleischer fel van kleur, speciaal wat de figuren betreft. Dat geeft haar een apart cachet en maakt dat men ze direct van andere tekenfilms kan onderscheiden.



40.000 teekeningen waren nodig, om de eerste gekleurde Popeye-tekenfilm te maken. Het is een twee-acter, op zichzelf al een bijzonderheid voor een tekenfilm, doch daarnaast heeft Max Fleischer, de schepper van dezen wereldberoemden zeeman, nog een andere nieuwigheid toegepast en wel deze, dat hij den achtergrond niet meer op een vel papier laat teekenen, doch daarvoor in de plaats een decortje bouwt, waardoor het geheel „diepte” krijgt, wat bij vroegere tekenfilms niet het geval was; dus in den geest, zooals de Hongaar George Pál en anderen hun tekenfilmpjes vervaardigen. Bovendien zijn die decors gebouwd op een ronde tafel met een doorsnee van ongeveer vier meter en die tafel doet dienst als een zoogenaamd draaitoneel.

DE EERSTE GEKLEURDE POPEYE-TEKENFILM

Als Popeye, of zijn vijand Sinbad, nu over het eiland heenloopt, draait de achtergrond langzaam mee en heeft het den schijn of zij ook werkelijk vooruit komen. De camera blijft op haar plaats staan en bij iedere verplaatsing van het decor of 't figuurtje neemt zij één enkele opname. Zoo gaat het door, tot de heele film voltooid is.

De vertooningsduur van deze Popeye-film is ongeveer twintig minuten, terwijl de tijd om haar te maken twee jaar bedroeg.

Paramount hoopt deze nieuwe Popeye-film zoo spoedig mogelijk uit te brengen en misschien is zij

reeds bij het verschijnen van dit nummer in roulatie gebracht.





Het voorvaderlijke slot, waar lord Massey thans woont.

Van armen edelman tot grootgrondbezitter

Zoo nu en dan vallen er in onzen nuchteren tijd dingen voor, waarvan men algemeen beweert dat zij slechts in romans of films plaats grijpen. Men vindt het lezen of 't zien ervan wel prettig, maar... 't is te mooi om waar te zijn! Zoo beweert men.

Een dankbare figuur voor dergelijke romans en films is nog altijd de rijke edelman, die plotseling arm wordt of nog liever... de arme



Het werkmanshuisje van vier gulden per week, waarin lord Massey jarenlang woonde.

edelman, die door 'n onverwachte erfenis zich plotseling in staat ziet gesteld zijn stand naar waardigheid op te houden.

Toch schijnt het, dat men dergelijke lotswendingen niet al te zeer naar het rijk der fantasie mag verwijzen, want onlangs heeft Ierland zoo'n „sprookje" in werkelijkheid beleefd.

Daar woonde temidden van het Kilakee-gebergte lord Massey, een arme edelman, het hoofd van een der oudste Iersche adellijke families. Hij bezat geen cent en leefde met zijn vrouw en zoon in een huurhuisje van vier gulden per week. In den herfst en des winters zwierf lord Massey door de bosschen om hout te sprokkelen, daar anders z'n gezin van koude zou omkomen. Zijn vrouw was typiste op 'n kantoor te Dublin en verdiende zoo een karigen cent om van te leven. In de zomermaanden, als de streek door vele wandelaars en toeristen bezocht werd, verkocht lord Massey hun kopjes thee en koffie! Op die manier verdienden zij 'n veertien gulden in de week en het kostte heel wat moeite om daar mee rond te springen.

Totdat onlangs lord Massey door 'n erfenis in het bezit kwam van een eeuwenoud landgoed te midden van groote landerijen in Noord-Leitrim. Bovendien zaten daaraan rijke rechten vast van de meest waardevolle Iersche industriegronden, zoodat lord Massey ineens tot den rijksten adel behoorde!

Het klinkt inderdaad te mooi om waar te zijn!

Doch het *is* waar. En 't is bovendien gelukkig, dat onze nuchtere tijd dergelijke verrassingen kent!

Lord Massey, het hoofd van een der oudste adellijke families van Ierland, en zijn zestienjarige zoon, jonkheer Hugh Massey. Tot voor kort leefden zij van een inkomen van veertien gulden in de week!



HET WERD HEM RONDUIT GEZEGD:



SLECHTE ADEM KOMT VAAK VAN SLECHT ONDERHOUDEN TANDEN

Het is zoo gemakkelijk te vermijden... Hoe? Door Uw tanden op de juiste wijze schoon te houden! Iedere tandarts kan U zeggen dat de voedselrestjes, die zich tusschen de tanden ophopen, met borstelen alléén niet te verwijderen zijn. Zulke restjes gaan tot bederf over en zijn vaak de oorzaak van slechte adem.

Het aromatisch schuim van Colgate's Tandpasta, daarentegen, dringt tot in de meest verborgen hoekjes door en lost alle ongerechtigdheden op, die dan met het spoelen verwijderd worden. En Colgate's Tandpasta bevat bovendien een onfeilbaar bestanddeel, dat het tandglazuur polijst zonder het aan te tasten. Uw tanden her krijgen al spoedig hun natuurlijke glans en hagelblanke kleur!

Door Colgate's Tandpasta een zuivere, frissche adem en gezonde, blanke tanden! Dus... twee vliegen in één klap!

TWEEMAAL Uw geld terug!

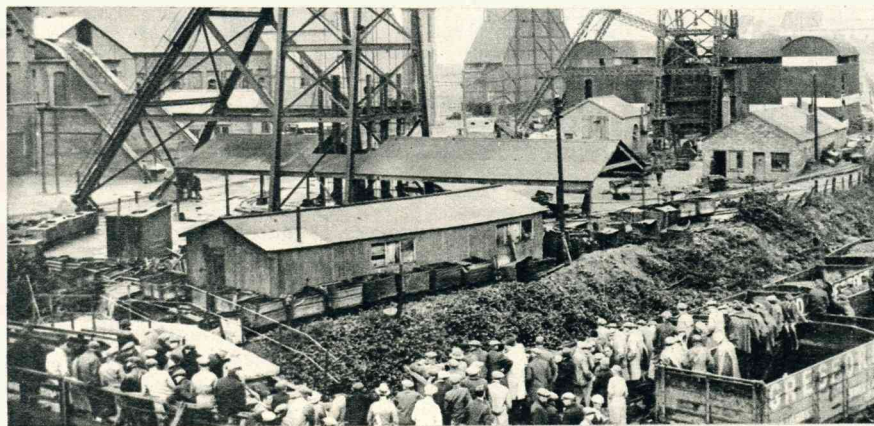
Als U na het gebruik van een tube Colgate NIBT VOLKOMEN TEVREDEN bent over de bereikte resultaten, zend dan de leegte tube aan COLGATE, Amsterdam-C. Wij betalen U het DUBBELE van de aankoop-prijs terug.



IN TUBES
VAN 25,
40, 65
¢

Vraag naar
„COLKEET”!

COLGATE



Gezicht op de Gresfordmijn, nabij Wrexham, op den fatalen dag van 22 September 1934, toen 254 mijnwerkers in het vuur omkwamen.

De laatste acte in de mijnramp bij Wrexham

Het beroep van mijnwerker, met een mogelijk wat al te dichtertijken term de delver van het zwarte goud genoemd, was te allen tijde 'n zeer gevaarlijk beroep. Steeds loert onder den grond in de duistere holen en nauwe mijngangen de dood in den een of anderen vorm om den hoek. Hier is het een instortend gewelf, dat, niet voldoende gestut of door het water onderspoeld, de arbeidersploegen onder het zwarte puin begraaft, daar dreigt het mijnwater, verderop het zoo uiterst gevaarlijke mijngas met den dood door verstikking of, wanneer het door een of andere reden tot ontploffing komt, met den vreeselijken dood door het vuur.

In den loop der jaren is er reeds veel gedaan, om aan den dood door verrassing, zooals die de arbeiders in de kolen-groeven bedreigt, paal en perk te stellen.

Doch ondanks alle voorzorgen zijn vooral de rampen tengevolge van mijngasontploffingen en mijnbranden nimmer geheel te voorkomen.

Zoo brak op 22 September 1934 in den vroegen morgen, tengevolge van een ontploffing, brand uit in de Gresfordmijn, op drie mijl afstand van Wrexham, Noord-Wales. Het was de grootste mijnramp waardoor de Engelsche mijnwerkerswereld sinds 1913 werd getroffen. Hoewel terstond alle mogelijke maatregelen werden genomen om de tweehonderd vier en vijftig mannen, die in de brandende gangen door het vuur zaten ingesloten, te redden, is men daar niet in mogen slagen en allen vonden in den ontzettenden vuurpoel den dood. Aan de redders heeft het niet gelegen.

Telkens opnieuw poogden zij tot den vuurhaard door te dringen, zoodat hun eigen leven zelfs gevaar liep. Twee hundert gingen in hun ijver om hun makker te redden zóó ver, dat zij zelf in de vlammen omkwamen.

Met verbeteren gezichten moesten de mijnwerkers van Wrexham het aanzien, dat zij tegen de ontketende machten der natuur volslagen machteloos stonden, terwijl diep beneden hun kameraden wanhopig worstelden tegen 't brullende vuur.

Aanvankelijk koesterde men nog de hoop, dat men het vuur zou kunnen indammen, maar tegen den avond van den rampzaligen dag ontwikkelde er zich zoo veel koolmonoxyde in de mijn, dat het verblijf voor levende wezens er onmogelijk was geworden. Men vreesde ieder oogenblik nieuwe ontploffingen en de reddingspogingen, die tot laat in den avond waren voortgezet, moest men noodgedwongen staken.

De tweehonderd vier en vijftig mannen, die in de brandende gangen zaten opgesloten, zouden toen trouwens wel zijn omgekomen.

Men heeft de groeve nadien verzegeld,

daar het levensgevaarlijk bleek zich erin te wagen en eerst nu, ruim twee en een half jaar na de ramp, gaat men er toe over de lijken te bergen.

Men heeft monsters van de lucht uit die groeve te Birmingham wetenschappelijk laten onderzoeken of het mogelijk is voor levende wezens de groeve te betreden zonder gevaar voor 't leven.

Twintig mijnwerkers van Wrexham hebben zich aangeboden om dit waagstuk te ondernemen. Want behalve met de bedorven, gevaarlijke lucht moet men ook rekening houden met de kans dat het vuur nog niet is uitgewoed. De mannen zijn daarom reeds wekenlang speciaal getraind om op alle eventualiteiten te zijn voorbereid. Zij zullen bovendien in drie brigades worden verdeeld.

Het gevaar acht men nog zóó groot, dat, op 't oogenblik waarop de eerste brigade in de schacht afdaald, alle mijnwerkers, die in de gangen werkzaam zijn, deze moeten verlaten alvorens de zegels worden verbroken.

Deze zegels sluiten het voorste deel af van de Dennisgroeve, waarin indertijd de ontploffing plaats vond. Alvorens ze te verbreken, zal een lichtkamer, voorzien van verse lucht, rond de groeve worden gebouwd, welk werk twee volle dagen in beslag zal nemen.

Daarop zullen de pompen een aanvang maken met de bedorven lucht uit de groeve weg te zuigen.

Als deze voorbereidingen getroffen zijn, zal de eerste brigade de groeve kunnen betreden.

De mijn ingenieurs en ook de minister van 't Engelsche mijnwezen hebben er bezwaar tegen gehad, dat, zelfs na deze veiligheidsmaatregelen, de bergingsbrigade de groeve des doods zou betreden, daar zij algemeen het gevaar voor nieuwe ontploffingen zeer groot achten. Maar de mijnwerkers van Wrexham bleven er op aandringen hun een kans te geven.

Twee jaar geleden nog werd een brigade door 't vuur teruggedreven. Nadien werd de groeve verzegeld. Thans staan opnieuw twintig mannen gereed, die zich in de gevaarlijke gangen willen begeven. Zij wachten met spanning den uitslag af van 't lucht-onderzoek, waaruit men denkt te kunnen opmaken of het vuur nog smeulende is.

Is het vuur gedoofd dan zullen de drie brigades de Dennisgroeve van den bodem der schacht tot aan de verste kolenlagen doorzoeken om althans te weten te komen door welke oorzaken de ontploffing indertijd tot stand kwam.

Het is een moeilijk en levensgevaarlijk werk, maar het is wel van veel gewicht voor de toekomst de ware oorzaak van die ramp te kennen.

Wie weet wat er bij deze laatste acte in het drama van Wrexham nog aan het licht komt.



Zulk donker haar

heeft een bijzondere verzorging noodig, opdat door den glans der soepele golven het kapsel geheel en al tot zijn recht komt.

Hier helpt het moderne haarwasmiddel Zwartkop "Shampodor". Geen lastige kalkzeepontwikkeling, welke het haar grijsachtig-dof en onaanzienlijk maakt, doch schoon en glanzend komt het haar uit de wassing te voorschijn en laat zich gemakkelijk en duurzaam onduleeren. Reeds na de eerste proef bemerkt U het verschil!

"Shampodor" voor iedere haarsoort en "Blond-Special" per pakje 20 cent. Beide soorten ook "vloeibaar" in flacons van Fl. 0,45, 1,10 en 1,60!

Verlangt bij Uw kapper een haarwassing met "Zwartkop Non-Alkali", de geconcentreerde Shampodor!



ZWARTKOP „SHAMPODOR”

gegarandeerd alkali-vrij.



Hoe men zich eenvoudig van een

5cm. dikke vetlaag bevrijden kan

Denkt er niet alleen over, maar doet het ook. U hebt

het in eigen hand. Uw figuur te verbeteren. Wanneer U gedurende 4-8 weken regelmatig 1-2 Dragées „Negentien” na de maaltijden gebruikt,

zult U wekelijks zonder moeite of schade voor het organisme eenige ponden afvallen. Vetlijvigheid ontstaat in de eerste plaats, doordat de spijsbrij door trage vertering te lang in den darm gehouden wordt en op deze wijze te ver wordt ontleed. Men kan daarom met Dragées „Negentien” nauwkeurig zijn lichaamsgewicht regelen en personen, die aanleg tot vetlijvigheid hebben, vermijden aldus op de meest gezonde manier een gewichtstoename. Dragées „Negentien”, gefabriceerd volgens recente onderzoekingen van Prof. Dr. H. Much, doen opgeblazenheid, alsmede het gevoel van oververzadiging verdwijnen. De spijsvertering wordt bevorderd en de stoelgang geregeld, terwijl de darm-peristaltiek (de wormschroefvormige beweging van den darm) genormaliseerd wordt. Dragées „Negentien” zijn een zuiver natuurprodukt, veroorzaken geen krampen en kunnen zonder bezwaar dagelijks gebruikt worden. Prijs:

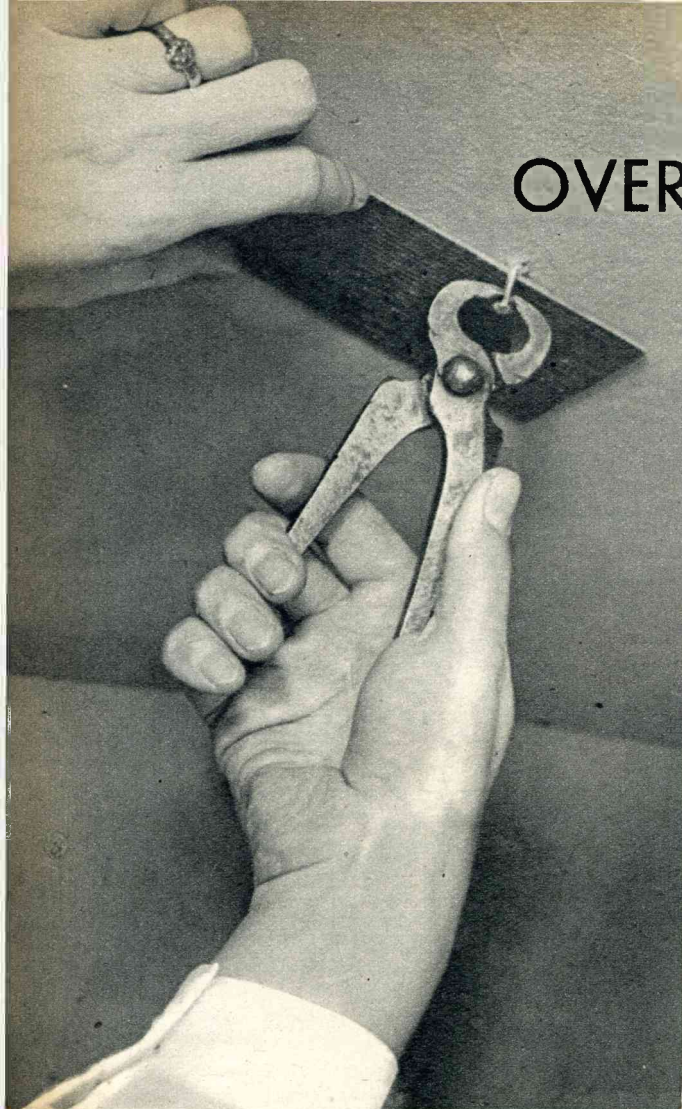
Flac. à 40 stuks fl. 25

Te verkrijgen bij Apoth.

en Drog. Hoofddepôt: Den Haag, Dr. H. Nanning, Korte Poten 7a.



OVER SPIJKERS INSLAAN EN NOG WAT



'n Plankje of 'n stukje linoleum beschermt het behang.

Ook al is het inslaan van spijkers een werkje, waarbij meestal wel de hulp van het sterkere geslacht zal worden ingeroepen, voor de huisvrouw is het toch van belang, dat zij een dergelijk karweitje desnoods ook zelf weet op te knappen. Vandaar, dat we hierbij enkele wenken geven, die in dit opzicht van pas kunnen komen.

Om te beginnen met het verwijderen van oude spijkers — een werkje dat nogal veelvuldig voorkomt — het verdient altijd sterk aanbeveling, om daarbij een stukje linoleum of een dun houten plankje tegen den muur te houden, zooals onze foto laat zien. Er bestaat dan geen gevaar, dat de tang het behangselpapier beschadigt, zooals toch gemakkelijk gebeuren kan wanneer we verzuimen dezen voorzorgsmaatregel te nemen. De spijker moet met een vlugge, stevige beweging ineens worden uitgetrokken, zóó, dat geen groot gat in den muur ontstaat. Voor het verwijderen van spijkers uit den vloer geldt hetzelfde.

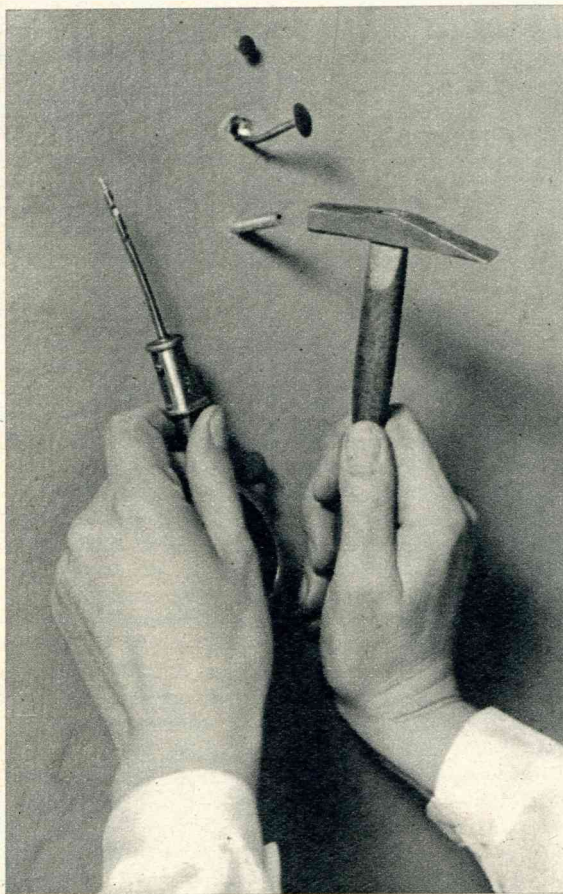
Het inslaan van spijkers is een werkje, dat iedereen

na eenige oefening goed kan leeren, zonder dat er ongelukken hoeven te gebeuren. We moeten er steeds op letten, dat de muur niet beschadigd wordt. Is het een steenen muur, dan komt het er op aan, de spijkers op de juiste plaats in te slaan en wel ergens tusschen de voegen in. We slaan den spijker niet zóó in den muur (hij zou dan niet alleen makkelijk scheef komen te zitten, maar ook gauw loslaten), maar gebruiken steeds een houten pinnetje. Dit kunnen we zelf maken door een stukje niet te hard hout wigvormig toe te spitsen. Ook kunnen we deze pinnetjes, die heel gemakkelijk in den muur zijn te slaan, kant en klaar kopen. Bij steenen muren moeten we echter wel gips gebruiken. We maken wat gips, dat we bij elken drogist kunnen krijgen, met water tot een papje aan, brengen hiervan wat aan in een tevoren met een speciaal steenboortje gemaakt gat, en slaan dan het pinnetje in. Zit dit absoluut vast, dan kunnen we tot slot overgaan tot

het inslaan van den eigenlijken spijker. Daarbij komt het er op aan, dat we met den hamer recht op den kop van den spijker slaan, zoodat hij geen kans heeft schuin te gaan zitten.

In ieder huishouden komt het wel eens voor, dat kisten moeten worden verzonden en dus door ons zelf moeten worden dichtgespijkerd. Ook dat werkje is niet moeilijk, als we maar steeds voor oogen houden, dat de spijkers schuin naar elkaar toe in den rand worden geslagen, zooals onze foto ook duidelijk laat zien. Het deksel zit dan stevig en er bestaat geen gevaar, dat het tijdens het transport loslaat.

Willen we zoo'n dichtgespijkerde kist openmaken, dan bedienen we ons eenvoudig van een breekijzer of een beitel, die we tusschen het deksel en den rand van de kist schuiven door er met een hamer stevig tegen te kloppen. We kunnen dan het deksel gemakkelijk oplichten en verwijderen.



Een verkeerd en een goed ingeslagen spijker.



We brengen eerst wat gips in het met een speciaal boortje gemaakte gat.



De spijkers worden schuin naar elkaar toe geslagen.



Zóó gaat de kist gemakkelijk open.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

- Zondag:** Gevulde broodjes.
Kalfslapjes.
Spinaziesoufflé met croûtons.
Aardappelen.
Citroenpudding.
- Maandag:** Spinaziesoep.
Gebraden puntstuk.
Worteltjes.
Aardappelen.
- Dinsdag:** Koud vleesch.
Zoete appeltjes.
Gebakken aardappelen.
Griesmeelvla.
- Woensdag:** Gebakken spek.
Bruine boonen.
Aardappelen.
Rabarbercompôte.
- Donderdag:** Nagemaakte schildpadsoep (van bruine boonen).
Varkenscarbonade.
Bloemkool.
Aardappelen.
- Vrijdag:** Harde eieren.
Gestoofde snijsla.
Aardappelen.
Botersaus.
Gort met rozijnen.
- Zaterdag:** Gekookte worst.
Stamppot van raapstelen.
Wentelteefjes met bessensap.

Nu het de tijd voor spinazie is

SPINAZIE IN EEN VUURVAST SCHOTELTJE (6 PERS.)

1½ kg. spinazie, 250 gram gehakt (half rund- en half varkensgehakt), 75 gr. oud brood, 2½ dl. half melk, half room, 40 gr. bloem, 45 gr. boter, 1 ei, wat peper, zout en nootmuskaat, wat paneermeel.

Wasch de spinazie eenige keeren, tot het water, dat er af komt, volkomen helder is. Kook de groente met het aanhangende water gaar en hak ze of maal ze fijn. Maak, terwijl de groente kookt, een sausje door boter en bloem roerende aan de kook te brengen en hierbij langzaam den room met de melk te voegen. Laat het sausje even doorkoken en voeg het bij de spinazie. Week het oude brood in water of melk, knijp het daarna weer uit en vermeng het met het gehakt, ei, peper, zout en nootmuskaat naar smaak.

Leg telkens een laagje van de spinazie en het gehakt om en om in een vuurvast schoteltje, dat met wat boter is bestreken. Zorg, dat onderste en bovenste laag uit spinazie bestaat, bestrooi het bovenste laagje met wat paneermeel, leg hier en daar een kluitje boter er bovenop en laat het gerecht in een tamelijk warmen oven gaar worden, gedurende ongeveer 1½ uur.

SPINAZIEBALLETJES (6 PERSONEN)

500 gram spinazie, 60 gr. boter, 250 gr. oud brood, 1 beschuit, 40 gr. geraspte kaas, wat koude melk, wat peterselie, 1 l. water, 3 à 4 bouillonblokjes, zout en nootmuskaat.

Wasch de spinazie en kook ze daarna gaar met het aanhangende water. Hak of maal ze vervolgens fijn. Stoof ze in de helft van de boter en vermeng ze met de fijngemaakte beschuit.

Week het brood in de melk, knijp het uit en vermeng het met de rest van de boter, die tevoren gesmolten is.

Voeg er vervolgens de fijn gehakte peterselie, het zout en de nootmuskaat bij.

Vermeng dit alles met de spinazie en

vorm er met de handen of met twee lepels tamelijk groote ballen van.

Breng het water aan de kook, los er de bouillonblokjes in op en laat hierin de spinazieballen langzaam gaar koken.

Geef ze als voorgerecht of als warm hapje.

De bouillon kan den volgenden dag voor spinaziesoep, waarvan wij reeds eerder een recept gaven, worden gebruikt.

SPINAZIESOUFFLÉ MET CROUTONS (6 PERSONEN)

1½ kg. spinazie, 50 gram boter, 2 eieren, 6 sneetjes casinobrood, wat zout en nootmuskaat.

Kook de spinazie op de boven beschreven wijze gaar en hak ze fijn.

Roer de boter tot room, voeg er de eierdooiers bij en roer het geheel tot een samenhangende, gebonden massa. Klop het eiwit zoo stijf mogelijk.

Vermeng de spinazie met wat zout en nootmuskaat, roer er, wanneer de groente eenigszins afgekoeld is, de eierdooiers doorheen en schep er ten slotte zoo luchtig mogelijk het zeer stijf geklopte eiwit door (voorzichtig, niet op den rand van de kom slaan, want dan gaat de massa zakken!). Doe deze massa in een vuurvast schotel, die met wat boter is bestreken en laat het gerecht in een matigen oven gedurende ongeveer 10 minuten rijzen.

Geef er gebakken of geroosterd brood bij, dat men maakt van dunne sneetjes casinobrood.

SPINAZIECROQUETJES (6 PERSONEN)

750 gram spinazie, 175 gram oud brood, 75 gram boter, 2 eierdooiers, wat zout en nootmuskaat, eiwit, paneermeel en frituurvet of slaolie.

Kook de groente gaar en hak ze fijn (zie boven). Smelt de boter, week het brood in water of melk en knijp dit uit.

Vermeng het brood met de geklopte eierdooiers, de gesmolten boter, zout en nootmuskaat. Voeg er de zeer fijn gemaakte spinazie bij en laat het mengsel uitgespreid op een bord koud en stijf worden op een koele plaats.

Klop de eiwitten even los met wat water (1 eetlepel water op 1 eiwit).

Vorm van de koude en stijf geworden spinazie-massa croquetjes, wentel deze door eiwit, daarna door paneermeel, nog eens opnieuw door eiwit en tenslotte weer door paneermeel.

Laat flink wat frituurvet of slaolie in een ijzeren pannetjes zóó heet worden, dat de vloeistof begint te dampen, leg er met een schuimspaan voorzichtig de croquetjes in en laat deze langzaam aan alle kanten goudbruin worden.

Haal ze daarna voorzichtig weer met de schuimspaan uit het vet of de olie en laat ze even op een grauw papier uildruipen.

Geef ze vervolgens als warm hapje bij de koffietafel of als tusschengerecht bij den middagmaaltijd.

Ook kan men ze als groente opdienen en geeft er dan hard gekookte eieren of spiegeleieren bij.

NUTTIGE WENKEN

Behalve voor andere doeleinden kunnen we oude kousen prachtig gebruiken als wrijfap bij het poetsen van schoenen.

Wanneer we met schilderwerk bezig zijn en bang zijn voor lastig te verwijderen vervlekken op onze handen, verdient het aanbeveling, deze tevoren in te wrijven met een beetje vaseline. Eventuele verfvlekken verdwijnen dan bij het wasschen onmiddellijk.



Een gezond kind moet er zoo uit zien!

...toch zijn duizenden kinderen **ZENUWACHTIG, HARDLIJVIG, LASTIG MET ETEN**, alleen door een tekort aan belangrijke Vitamine!

Zoover als de herinnering van de meesten van ons teruggaat, is H-O Havermout steeds een gezocht voedingsmiddel geweest, niet alleen door zijn heerlijken, nootachtigen smaak en voedende eigenschappen, doch ook als het ontbijt „dat U werkelijk goed doet”.

Een belangrijke, wetenschappelijke ontdekking.

Deskundigen op het gebied van voedingsleer hebben nu een belangrijk wetenschappelijk feit aan het licht gebracht, dat steeds, zonder dat men het wist, heeft bijgedragen tot de goede faam van H-O Havermout. Dit Havermout heeft namelijk een hoog gehalte aan natuurlijke, versterkende Vitamine. Vitamine B, die als *zenuwvoedsel* volstrekt noodzakelijk is voor een goede gezondheid. Vitamine B komt echter niet veel voor in onze voeding van alle dag en een tekort er aan leidt spoedig tot de zoo verbreide kwalen van slechte spijsvertering, verstopping, prikkelbaarheid en gebrek aan eetlust.

Wat zij nodig hebben is de versterkende **H-O Vitamine B in Havermout!**

De dagelijksche dosis versterkende Vitamine.

De moeilijkheid bestond tot nu toe daarin, dat ons lichaam geen voorraad kan maken van deze versterkende Vitamine; iederen dag hebben wij een nieuwen toevoer nodig. Het is daarom zulk goed nieuws, dat wij deze Vitamine B elken dag kunnen krijgen in ons smakelijk, roomig, voedzaam H-O Havermout.



Nu slechts **25 ct.** per pondspak
1½ ct. per portie



Vraagt naar vlugkokend H-O en Quaker Havermout en U kunt het smakelijkste ontbijt in een paar minuten bereiden.

QUAKER EN H-O
(GED. MERK) **HAVERMOUT** (GED. MERK)

TOON MIJ UW VOET EN IK ZEG WIE GIJ ZIJT

De Zuidelijke volkeren, wat zijn ze ons voor op het gebied van behoorlijk verzorgd schoeisel!

De Portugees, de Spanjaard, ja, zelfs de overigens toch niet zoo bijzonder gesoigneerde Balkan-bewoner, zij schromen niet den schoenpoetser drie, vier maal per dag zijn stuivertje te laten verdienen, opdat toch maar geen stofje of spatje den glans van de schoenen verminderd.

De Hollander en zijn schoen! Wat behandelt hij over het algemeen dit onderdeel van zijn toilet stiefmoederlijk! Hoe vaak betrapt men den overigens toch correct gekleeden man niet op het dragen van schoenen met geschonden neus of scheefgelopen hakken! En zelfs degenen, die ervoor zorgen dat hun schoenen goed onderhouden worden, hoe moeilijk kunnen zij afstand doen van het standaard-type, waarop ze nu al hun heele leven tippelen, om eens over te gaan naar een wat vlotter model.

Dan valt er de laatste jaren in het kamp der vrouwen grooter vooruitgang te bespeuren, al zijn we dan ook lang zoover niet als in Parijs, waar het arme ateliermeisje liever het jurkje van vorig jaar nog eens wat opkalefaterd dan het zonder een paar nieuwe schoentjes te moeten stellen. De juiste schoen voor elke gelegenheid, de juiste schoen voor elken voet vooral!

Hoe vaak wordt er echter niet tegen dezen stelregel gezondigd! Lange wandelingen op wankel hakjes, bezoek aan een avondpartij op sportief platgehakt schoeisel, wat verradt dit alles gebrek aan goeden smaak. 'n Breede, echt-Hollandsche voet geperst in een elegant schoentje van buitenlandsche



SWIFT



entegen voor velen moeilijkheden oplevert bij het wandelen en vaak oorzaak is van ongelooflijke kousenslijtage.

Het bandschoentje, dat het voordeel heeft steviger te zitten, verliest aan populariteit, wat mede hierin zijn oorzaak vindt, dat door het knellende bandje de voet 's avonds opziet en kussentjes gaat vormen. Wil men een elegant schoentje en toch steun, dan is uiterst geschikt de zoo moderne veter-pump, de pump, die van voren tegen den voet aansluit en daar dichtgeveterd is. Vaak ook bevindt zich onder den siergesp of het lipje een stukje sterk elastiek, dat den schoen vasthoudt.

Verblijdend is, dat dezen zomer de opanken hun voet-bedervend werk niet zullen voortzetten. Zullen we veel open schoentjes zien, deze bestaan dan toch uit voldoende biesjes, die behoorlijk aan elkaar verbonden zijn, waardoor den voet de zoo noodige stevigheid geboden wordt. Het ei van Columbus op dit gebied is de uitvinding van de Nederlandse Swift-fabriek, die de



SWIFT

inakelijk, hoe kort blijkt de vreugd! Dat is niet alleen oorzaak van allerlei voet-ongemakken, maar bepaalt ook den ondergang van het schoentje zelf! Bovenleer, dat al heel gauw aan alle kanten over de zool puilt, een coupe, die radicaal verloren raakt — ziedaar het onvermijdelijke gevolg.

Als we een uitzondering maken voor enkele bijzonder ranke verschijningen, is het meest beproefde recept de schoen, die berekend is op een ietwat zwaren voet. Een schoen, die bij het aanpassen in den winkel den voet misschien niet zoo verrassend klein doet schijnen als het pittige buitenlandsche modelletje, maar die het voordeel heeft zijn pasvorm te behouden.

Gaan we thans het wandel-seizoen tegemoet, dan zien we, dat de sportieve schoen met breede platte hak in het midden van de belangstelling staat. Naast suède wordt er voor dit doel ook box-calf gebracht. Bij de versiering domineert het sportieve element, terwijl het molière-model, dat den voet steun geeft, sterk favoriet is.

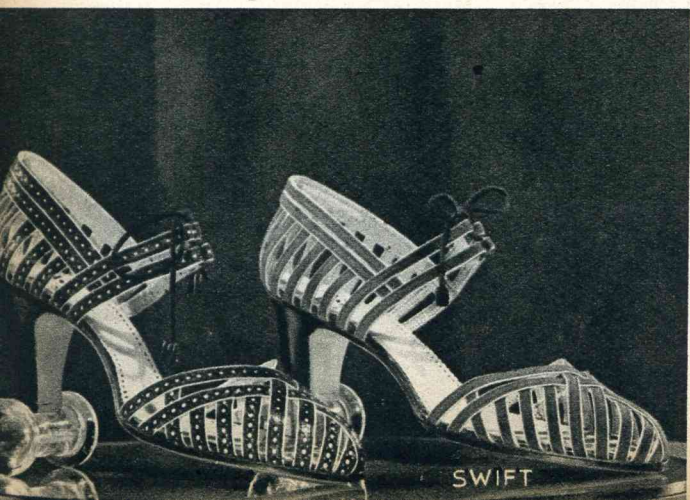
Voor het meer gekleede schoentje is het echter de pump die opgeld doet. De pump, die ontegenzeggelijk elegant staat, maar die daar-

verschillende open schoentjes versterkt met een contrertref van celluloid. Een onzichtbaar materiaal, hetwelk echter voorkomt, dat het hielstukje uitzakt.

Wat betreft de kleuren voor het komende seizoen, zoo zullen naast zwart, bruin en donkerblauw veel lichte tinten gedragen worden en combinaties van wit met rood, lichtgroen en donkerblauw. Onze schoen is ons visitekaartje — een waarheid, die maar al te vaak uit het oog verloren wordt.



Ook in Amerika stelt men prijs op behoorlijk onderhouden schoeisel. Om tijd te sparen komt de schoenpoetser bij den kapper.



SWIFT

VOOR DE BAKVISCH



567a. Japon van lichte stof, ge-garneerd met biesjes in donkere tint, korte wijde mouw, rok met ingezette zakken, rug met rug-stuk. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed.

568a. Complet, japon van geruite stof, staande col, klokkende rok, sluiting met knopen en lussen. Manteltje van effen stof, smoking-model, mouw met schouderpat. Benodigde stof: voor japon 2.75 m., voor mantel 1.50 m. à 140 cm. breed.

569a. Complet van effen stof, japon raglanmodel, korte mouw, sluiting met knopen en knoopsgaten. Mantel met aangeknippen schoot, rug met punt. Benodigde stof: 4.50 m. à 140 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten 40, 42.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complete, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven 't gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”
NASSAUPEL 1, HAARLEM
waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

NUTTIGE WENKEN

Een handige tip voor degenen, die jumpertjes willen wasschen, is de volgende: Leg het jumpertje, alvorens met het wasschen te beginnen, even op een stuk wit papier, trek het in model en ga nu met een potlood alle omtreklijnen langs. Is nu later het jumpertje gewasschen en moet het iets worden bijgerekt, dan kunnen we dat heel eenvoudig doen, door het weer op het papier te leggen. De lijnen geven dan precies de oorspronkelijke maten aan.

Een badkuip kunnen we schoon maken met behulp van een papje, dat we maken van waterstofperoxyde en gezuiverde wijnsteen (bij den drogist verkrijgbaar). We bedekken hiermee de vuile plekken en laten er het papje enkele minuten opzitten. De badkuip zal dan prachtig schoon zijn.

Vazen, waarin lang bloemen hebben gestaan, vertoonen vaak een viezen aanslag. Dezen kunnen we verwijderen door de vazen te wasschen met een aftreksel van gebruikte theebladeren, waarbij een beetje azijn is gedaan.

Warme puddingen gaan gemakkelijk en mooier uit den vorm, wanneer we er tevoren even een in koud water uitgewrongen doek omhouden.

Vetvlekken uit teer materiaal verdwijnen vaak, wanneer we ze bestrooien met talkpoeder en dit er verscheidene uren op laten zitten. Wanneer we vervolgens het poeder er af borstelen, zullen we zien, dat van de vlekken niets meer is overgebleven.

Kurken matjes en andere voorwerpen van dit materiaal krijgen we weer

schoon, wanneer we ze behandelen met puimsteen en warm zeepsop. In helder water naspoelen en vlug afdrogen.

Kolen gaan veel langer mee, wanneer we er sodawater over gieten. We nemen een pond soda en lossen dit op in een emmer kokend water, dat we laten afkoelen, alvorens het over de kolen te gieten.

Het is aan te raden, nieuwe borstels en bezems een poos in koud, zout water te zetten, alvorens ze te gaan gebruiken. Door deze behandeling wordt hun levensduur verlengd.

Tinnen voorwerpen, die er smoezelig uitzien, wasschen we eerst met heet water en brengen er dan een soort papje, gemaakt van zachte zeep en een kleine hoeveelheid puimsteen, op aan. Met een zeemleeren lap opwrijven.

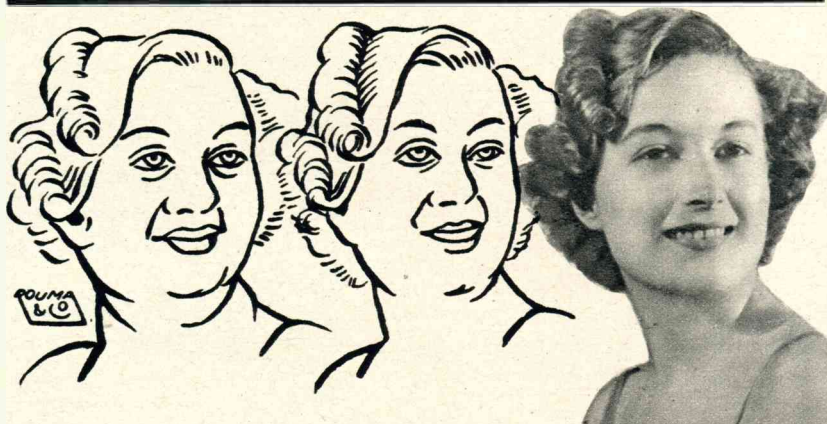
Een beetje kamferspiritus is een uitstekend middel om witte vlekken op gepolijste mahoniehouten meubels te verwijderen. We mogen het er echter niet inwrijven, doch slechts een beetje er bovenop aanbrengen. Is de kamferspiritus opgedroogd, dan met een zachten doek het meubelstuk opwrijven.

Linoleum kunnen we schoon maken door het af te nemen met gelijke deelen olijfolie en parafine.

CORRESPONDENTIE

P. J. H., te Lutterade: Het verkleuren van uw alpaca lepels en vorken is een kwestie van slijtage, waardoor het witte alpacametaal verdwijnt en het koper aan de oppervlakte komt. Er is aan dit euvel dan ook niets te doen.

DIK GEZET SLANK!



HAAR DIKTE SMOLT WEG ALS SNEEUW VOOR DE ZON - 20 POND IN 6 WEKEN!

BonKora - het eenige vermageringsmiddel in vloeibaren vorm - is tevens het eenige middel, dat zeker werkt en tegelijkertijd veilig en volkomen onschadelijk is.

Waar alle andere middelen faalden, werd **BonKora** met succes bekroond.

Bovendien moogt U gerust goed en smakelijk eten, dus geen diët.

Elken dag een beetje **BonKora** doet wonderen.

Weg onderkin, weg vetaan-

zetting aan schouders, rug, buste, buik, heupen, weg met de pof-handjes en dikke polsen en enkels!

Overtollige dikte maakt U leelijk; slankheid daarentegen maakt U aantrekkelijk, jong en doet U prettig voelen.

Begin meteen met **BonKora**, de snelle, prettige, zekere en veilige vermageringskuur.

Prijs per flacon f 2.25. Indien nog niet verkrijgbaar bij Uw apotheker of drogist, wendt U dan tot:

BONKORA-DEPÔT - SINGEL 115 - AMSTERDAM-C.

DRIE COTY-ARTIKELEN voor charme en schoonheid.

Coty, beschikkend over een ervaring als wellicht geen ander en begiftigd met unieke intuïtie, creëerde de schoonheidsmiddelen die voor de moderne Hollandse vrouw onmisbaar zijn. Met Poudre Coty en Crème de Coty hebt U Uw eigen schoonheidssalon bij de hand. De heerlijke Crème de Coty is een uitmuntende basis voor poeder, voor de Poudre Coty, die zoo heerlijk „houdt” op de huid, zoodat U zich niet steeds opnieuw behoeft te poederen. En daarbij de Colcrème Coty - tegelijk cleansing- en coldcrème - deze drie tezamen vormen de volledige verzorging van Uw uiterlijk.



CRÈME DE COTY,
fijn geparfumeerd
à l'Aimant en

COLCRÈME COTY,
tegelijk cleansingen
cold, in tuben van
25 en 85 cent.

POUDRE COTY,
de zuivere, zachte
poeder, die zoo prettig
„houdt” op de
huid, is in tal van
fraaie tinten ver-
krijgbaar. Royale
doos slechts 50 cent

DE WERELD IN VOGELVLUCHT. METTENBERG
NABIJ GRINDELWALD (ZWITSERLAND)

